

EEN GODDELIJKE BEWEGING

F.W. Grant

EEN GODDELIJKE BEWEGING

Onze weg met God vandaag

Een goddelijke beweging

Onze weg met God vandaag

Auteur: F.W. Grant
Vertaling: T. Hanenburg (2002)
Redactie: Jan Paul Spoor
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2022
Copyright: OudeSporen online uitgeverij

ISBN/EAN 978-90-.....-
NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

 Online uitgeverij
OudeSporen

'Ik kom spoedig, houd wat u hebt. opdat niemand uw kroon neemt.'

Openbaring 2:11

Inhoud

Voorwoord	9
1. Filadelfia: Wat is het?.....	13
2. De Overwinnaar in Filadelfia	23
3. U hebt mijn woord bewaard	33
4. Heilig en Waarachtig.....	47
5. U hebt mijn naam niet verloochend	55
6. De kwestie van verbindingen.....	67
7. Een kring van gemeenschap, of onafhankelijkheid?	81
8. Clericalisme en Ecclesiasticisme.....	91
9. Heresy/Sekte/Dwaalleer.....	103
10. De gemeente in haar praktische werking	113
Bijlage.....	135

Een goddelijke beweging

Voorwoord

Bij de Engelse versie

Grant's 'A Divine Movement' is geselecteerd voor Volume One van de Christian Update-serie vanwege de unieke, praktische en belangrijke waarheden die het presenteert, niet omdat het een gemakkelijk boek is om te lezen, zelfs in zijn bewerkte vorm.

Deze waarheden worden tegenwoordig over het algemeen niet aan christenen onderwezen, in de eerste plaats omdat deze waarheden niet populair zijn - ze komen niet overeen met het standpunt dat door de meeste christelijke leiders wordt ingenomen. Ten tweede vrees ik dat velen van ons die deze waarheden kennen (in verschillende mate) en zouden moeten onderwijzen als een praktische realiteit, ze zo hebben laten glijpen dat we ervoor terugdeinzen om aan anderen te presenteren wat we zelf niet in praktijk brengen. Ten derde kunnen sommigen het gevoel hebben dat de fijnere details van de waarheid over Gods Kerk te moeilijk zijn voor, of te groot zijn voor, vooral de jonge christen om te weten.

De meest volledige kennis over Gods Kerk en onze praktische relatie ermee, is echter een van de belangrijkste doctrines (waarheden of leringen) die elke christen kan leren. De Kerk is het bijzondere object van Christus voor deze huidige bedeling. Hij is het hemelse Hoofd ervan, en elke gelovige is, simpelweg door gered te zijn, een lid van het lichaam van Christus dat de Kerk is. 'Christus heeft de Kerk liefgehad en Zichzelf ervoor overgegeven, opdat Hij haar zou heiligen en reinigen door het wassen van water door het Woord; opdat Hij het aan Zichzelf zou presenteren als een glorieuze Kerk, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, maar dat het heilig en smetteloos zou zijn... Want wij zijn leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn beenderen... Dit is een groot mysterie, maar ik spreek over Christus en de Kerk' (Ef. 5:22-33).

Ik bid dat de gedachten die de heer Grant in wat volgt, met betrekking tot onze praktische relatie met de ware kerk, ons ertoe zullen brengen om zowel de Schrift als ons eigen hart zorgvuldig te onderzoeken - twee dingen die we vaak niet graag doen, misschien omdat we bang zijn voor wat we zouden kunnen vinden. De onderwerpen die de heer Grant bespreekt, zijn beslist het 'vlees', niet de 'melk' van de Bijbel, maar ik geloof dat de woorden en gedachten van dit boek begrijpelijk zullen zijn voor elke christen van ten minste middelbare schoolleeftijd die - doeleinden wenst - om het vlees van de Schrift op te kauwen en te verteren, in plaats van simpelweg tevreden te zijn met de gemakkelijke, oppervlakkige waarheid - de melk van Gods heilige Woord.

De bijbelcitaten zijn afkomstig uit de New Scofield Bible, behalve wanneer de formulering van cruciaal belang is. Vervolgens is de zeer

nauwkeurige 'New Translation' van J.N. Darby of de eigen vertaling van de heer Grant gebruikt. Ook zijn de oud-Engelse woorden als 'hath' en 'thou' geüpdatet naar de 'has' en 'you' van de 20e eeuw. Als er echter naar God wordt verwezen, zijn de oude Engelse woorden 'Thee, Thou, Thine' bewaard gebleven. Hoewel ik geen enkele schriftuurlijke reden zie om deze woorden vast te houden, heb ik gemerkt dat veel christenen heel sterk het gevoel hebben dat de oudere woorden meer respect voor God hebben dan 'jij'.

Roger P. Daniel (1990)

Bij de Nederlandse versie

Dit boek is indertijd door T. Hanenburg in 2002 voor eigen gebruik uit het Engels vertaald. Op kleine punten zijn er wat wijzigingen aangebracht in de vertaalde tekst. Als verwijzing naar het origineel hebben we in de bijlage de links toegevoegd naar de originele Engelse tekst.

Redactie OudeSporen (2022)

Een goddelijke beweging

1. Filadelfia: Wat is het?

Het is mijn bedoeling om het spoor te volgen van wat een grote beweging van God is in de laatste tijd en waarmee zijn gehele volk noodzakelijkerwijs te maken heeft; om te proberen de principes die haar kenmerken aan te tonen en hun betekenis en waarde zoals die door de Schrift worden geleerd; om ook te spreken over de moeilijkheden en de tegenstand waardoor het zijn weg heeft moeten vinden en hierin zal mijn doel zijn de harten en de gewetens te oefenen en nog meer om hen die reeds veelzijdig geoefend zijn te helpen bij een vaststelling van vragen die in de tegenwoordige tijd zwaar op velen drukken.

Ik bied echter geen geschiedenis van de beweging aan waarover ik schrijf. Daarvoor heb ik onvoldoende bekwaamheid en als ik die had, zou dat mijn doel niet zo goed dienen.

Het zou vragen opwerpen over feiten en de gedachten in tegengestelde opzichten vóór innemen, door het noemen van namen en personen. Wij hebben vaak de neiging om mensen de waarheid aan te bevelen, eerder dan dat de waarheid de mensen die haar volgen aanbeveelt. Ik zal daarom eenvoudig kijken naar principes, met hun noodzakelijke gevolgen (voor zover die kunnen worden nagespoord) en alleen verwijzen naar de geschiedenis voor zover dit nodig is om hun belang voor ons te verklaren en de namen van hen die ze vertegenwoordigden of ze hebben weerstaan, weg te laten.

Dit kan door sommigen onbevredigend zijn en laat natuurlijk over dat de toepassing van principes door ieder voor zich wordt gedaan. Maar met goddelijk licht betreffende principes en een ziel die voor God waarachtig is zal de toepassing betrekkelijk gemakkelijk zijn. Het zal ons natuurlijk beproeven of we daar zijn en dat lijkt mij, op een speciale wijze, juist nu voor ons in God's gedachten te zijn. Laten we niet proberen eraan te ontsnappen, maar dat we de beproeving mogen doorstaan en de zegening vinden die Hij zeker daarin voor ons voorheeft.

Want het is Zijn bedoeling te zegenen. Dat is het doel waarvan Hij nooit afwijkt. Wanneer er speciale tijden van zifting komen wordt het gevoel van zwakheid overal duidelijk en de liefde die we tot elkaar hebben zou maken dat we graag proberen daaraan te ontkomen, zowel voor onszelf als voor anderen. Maar, God zij dank, het is even nutteloos als dat het onwijs en ongelovig is. Satan is de zifter van de tarwe van God en het is inderdaad een ernstige zaak om met hem van doen te hebben, maar *ziften is de ingestelde methode van reiniging*. Neem Simon Petrus als het grote voorbeeld daarvan in de evangeliën; hij verkeert in bijzonder gevaar, door de Heer speciaal voorgekend om te falen en toch kan het ziften hem niet worden bespaard. 'Ik heb echter voor jou gebeden' zegt de grote Middelaar, niet opdat je niet zult worden gezift, zelfs niet dat je niet zult falen, maar 'Ik heb voor je gebeden dat je geloof niet zou ophouden en jij als je eens bekeerd bent,' (of hersteld, 5 zoals de betekenis is) 'versterk je broeders.' (Luc.22:32) Hier zou het goede voortkomen (zelfs voor iemand die er totaal onder gefaald leek te hebben) uit het ziften van Satan.

Wat ligt hierin een troost voor ons, of we nu denken aan onszelf of aan anderen ! En als de Heer in zijn overvloedige goedheid voor ons in enig opzicht werk voor Hemzelf had, gereed om in onze handen te leggen, is het dan te verwonderen dat Hij in de eerste plaats verheugd zou zijn ons ook - misschien door de weg erin te vinden, zoals Petrus het deed, door ons eigen zelfvertrouwen en onze eigen onvoorzichtigheid - hoewel door droefheid en lijden, de waarde van het ziften van Satan te laten ontdekken? Ik geloof dat we grond voor de overtuiging hebben dat dit de betekenis is van wat nu plaats vindt.

Maar ik ga dadelijk door naar de zaak die we behandelen en werp de vraag op die het opschrift is van dit geschrift.

Ik ben niet van plan het bewijs uit te werken van de voor de meesten van ons bekende waarheid, dat de brieven van de Heer aan de zeven gemeenten in de Openbaringen in feite de opeenvolgende toestanden van de gemeente in het algemeen laten zien en in dezelfde volgorde beantwoorden aan de toestand van deze gemeenten en dat zij samen de gehele periode omvatten, vanaf de dagen van de apostel totdat de Heer ons wegneemt om boven bij Hem te zijn. Het echte bewijs hiervan moet feitelijk de overeenkomst zijn die zichtbaar is tussen wat aangenomen wordt de profetie te zijn en haar vervulling en dit is niet moeilijk na te gaan voor zover het ten minst de eerste vijf gemeenten betreft. Laten we dit in het kort doen;

1. Efeze, waaraan, in haar eerste frisse vuur, de leer van de gemeente door de apostel werd bekend gemaakt, wordt hier vertoond als aan het begin van een geschiedenis van achteruitgang. De uiterlijke dingen zien er nog goed uit. Het geheim van afwijking wordt alleen beseft door Hem wiens hart, terwijl ze ons hart

zoekt, zich er wel scherp van bewust moet zijn, dat de eerste liefde verdwenen is. Hier is het begin van het einde, een wortel waarop kwade vrucht van allerhande soort gevonden zal worden als er geen herstel is.

2. Smyrna laat ons vervolgens de dubbele aanval van de vijand op de gemeente in deze verzwakte toestand zien. Vervolging van de kant van de wereld, zoals onder de Romeinse keizers, internationaal de invoering van een onecht Judaïsme, waaraan in haar begin door de apostel met name in Galatië het hoofd moest worden geboden en dat zich, in tegenstelling met de hemelse gemeente, ontwikkelt als het zaad van de vijand, 'de synagoge van Satan,'- de onderlinge vermenging van waarheid en valsheid in een wettisch en ritualistisch systeem dat aanspraak maakt op een aardse positie en beloften en reeds het getrouwe overblijfsel lastert - ik neem aan dat dit hun lastering hier is.
3. Pergamus laat ons dan zien dat het pelgrimskarakter van de gemeente verloren is, 'terwijl zij wonen waar de troon van de Satan is.' En terwijl de Nicolaiëten ('onderdrukkers van de leken') nu hun 'doctrine' prediken, verleiden Bileams-leraars het volk van God tot verkeerde verbindingen met de wereld en zelfs tot afgoderij.
4. Thyatira zet dit voort tot de volle ontwikkeling in het Romanisme, zoals we het vandaag zien. Dat wat Bileams-leraars eerder als individuen deden, doet nu een vrouw (het type zoals we weten van de belijdende gemeente) die als een profetes spreekt met aanspraak op goddelijk gezag en toch gebrandmerkt met de vreselijke naam Izebel, de 7 goddeloze vervolgstster van de ware

profeten in de dagen van Achab. Hier eindigt de ontwikkeling in deze lijn: er begint zich opnieuw een overblijfsel te onderscheiden ('de overigen in Thyatire') en bereidt ons voor op een andere toestand van zaken in de volgende brief.

5. Dienovereenkomstig hebben we in Sardis geen aanduiding van Izebel of van haar verderf. Er zijn dingen die ontvangen en gehoord zijn, maar zij kwijnen weg en zijn op het punt om te sterven. De algemene toestand is die van de dood hoewel met 'de naam dat u leeft,' en 'enkele namen die hun kleren niet bevlekt hebben' in deze plaats van de dood. Het is gemakkelijk te zien dat we hier de nationale kerken van de Reformatie voor ons hebben, met hun zuiverder leer van God die gegeven wordt, hoewel dat nauwelijks gehandhaafd kan worden te midden van wat - daar de wereld er aanspraak op maakt de gemeente te zijn - noodzakelijkerwijs 'dood', met 'een naam van te leven' is. Hier en overal tot aan dit punt is er voor een eenvoudig en eerlijk hart geen mogelijke moeilijkheid om te herkennen wat ons in deze gemeenten wordt voorgesteld.
6. Maar dit brengt ons naar de volgende fase, naar Filadelfia en wat is Filadelfia? Dit moest eigenlijk een vraag zijn die zeker en ook bevredigend beantwoordt wordt. Er kan nauwelijks aan getwijfeld worden, als de voorafgaande toepassingen juist zijn geweest, dat Filadelfia iets moet zijn dat volgt op de tijden van de Reformatie, buiten de staatskerken die reeds hun afschildering vonden en iets dat de driehonderd jaar die voorbij zijn overvloedig hebben kunnen ontwikkelen. Maar er zijn zaken die in dit geval met het vaststellen van de identiteit verbonden zijn die ons terecht doen

nadenken en we moeten heel zeker zijn van onze grond bij het trachten te geven van welke verklaring ook.

7. Filadelfia als geheel krijgt de goedkeuring van de Heer op een wijze die bij geen andere van deze gemeenten voorkomt, uitgezonderd Smyrna inderdaad, waarmee in een ander opzicht Filadelfia ook is verbonden. Want hier verschijnt 'de synagoge van Satan' nog eens zoals daar, er schijnt enige opleving van de Joodse principes te zijn wat hierdoor wordt voorgesteld, of tenminste iets brengt deze naar voren in de brief van de Heer.

Maar het is begrijpelijk waarom de mensen eigenlijk moeten terugdeinzen voor het op zichzelf toepassen van de lof die we hier vinden, terwijl toch die lof de oorzaak moest zijn dat het hart van iedere christen zou moeten hunkeren naar het karakter dat onze Meester zo kan loven. Zo moet het altijd een beroep hebben gedaan op christenen en daar geen omstandigheden van onze tijd ooit kunnen bewijzen dat het onmogelijk is voor ons de voorwaarden te vervullen die nodig zijn voor zijn goedkeuring, moeten er zeker Filadelfiërs in iedere generatie van zijn volk geweest zijn sinds deze woorden werden geschreven. En hoe gezegend is het om hier te zien dat wat de Heer goedkeurt in Filadelfia in zo'n absoluut duidelijke taal gegeven wordt. Zijn woord bewaard, zijn naam niet verloochend, het woord van zijn volharding bewaard, hoe eenvoudig lijkt dit alles, hoe eenvoudig is het voor een hart dat werkelijk eenvoudig is! En toch, als we het nauwkeurig toepassen, niet van plan zijn onszelf gemakkelijk er van te ontslaan, zullen we, daar twijfel ik niet aan, bemerken dat deze woorden in staat zijn ons te onderzoeken tot op de bodem.

Maar hoewel er altijd Filadelfiërs geweest zijn, is een Filadelfische beweging een andere zaak en daar moeten we naar uitzien vanaf de plaats van deze brief onder de andere brieven. Dit moeten we onder ogen zien als we helemaal eerlijk voor onszelf willen zijn en onszelf niet willen beroven van de zegen van zo'n lof. Want terwijl het heel goed is er voor te zorgen dat we onszelf niet vleien met het zijn van wat we niet zijn, is er iets anders dat we in aanmerking moeten nemen en dat is, als er zo'n beweging is, onze eigen verhouding er toe. En dit kan er wel voor zorgen dat we ons bezorgd onderzoeken niet waar? en het zou inderdaad een vreemde teleurstelling zijn als we zouden moeten accepteren dat zo'n onderzoek als dit niet kon verwachten haar doel te bereiken.

Als de Heer mij in zijn brieven aan de gemeenten, gegeven heeft de sleutel te vinden van zijn verhouding tot de opeenvolgende fasen, geheel of gedeeltelijk, van de gemeente op aarde, dan moet ik mij zeker afvragen waar ben ik met betrekking hiertoe? En als ik duidelijk niet behoor tot de lijn van de ontwikkeling die eindigt in Thyatire of het Paapse Rome, als ik niet behoor tot de staatskerken van de Reformatie of tot hen die eveneens zijn gevestigd hoewel ze niet tot staatskerk kunnen zijn gemaakt, moet ik dan geen plaats kunnen vinden in dat waartoe de Heer zich richt? Waar moet ik het anders zoeken dan in Filadelfia of in Laodicea?

Nu als de Geest van God aan het werk is te midden van zo'n toestand zoals Sardis laat doorschemeren, niet slecht om een overblijfsel te ondersteunen, maar in getuigenis tegen het kwaad als geheel, in welke richting zal het noodzakelijkerwijs gevonden worden te werken? Zal het niet zijn in de scheiding tussen de levenden en de doden, d.w.z.

in het leiden van christenen om hun kringen op te zoeken, of in het geven van uitdrukking aan de 'liefde van broeders', wat we in het Engels alleen kunnen zeggen, in Filadelfia?

Is het niet duidelijk dat dit in feite in diverse graden het karakter is geweest van veel verschillende bewegingen die sinds de tijd van de Reformatie zijn ontstaan, waarin meer of minder de scheiding van christenen van de wereld werd bevestigd en de gemeenschap van de heiligen als een zichtbare werkelijkheid werd? Elk werkzaam protest tegen de ellende van een onbekeerd lidmaatschap van de gemeente heeft deel aan dit karakter. En het handhaven van de verscheidenheid tussen de gemeente en de wereld heeft noodzakelijkerwijs geleid tot de verklaring van de er mee verbonden waarheid van de praktische eenheid van de gemeente. Filadelfia, 'broederliefde,' is een woord dat, gaande tot het hart van de zaak, zeker al dit zoeken naar het zichtbaar maken van de gemeente, die zo lang als noodzakelijkerwijs onzichtbaar werd gedacht, omvat.

Alles samen genomen, kunnen we aannemen dat Filadelfia dit duidelijk betekent. Het betekent een breed en goed afgebakende beweging in de geschiedenis van de belijdende gemeente, wat veel verschillende karakters heeft aangenomen. Deze verschillen kunnen inderdaad pleiten tegen haar praktisch karakter als bepalende elk duidelijk pad voor het volk van God vandaag. Maar dit is slechts een oppervlakkig overzicht van de zaak. Er moeten andere dingen worden overwogen die deze eerste voorstelling wezenlijk zullen veranderen en ons doen beseffen dat het woord van God, hier zoals elders, dat 'het woord van God levend is en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard' (Hebr.4:12) en van ons een werkelijke en

volledige integriteit vereist in onze gehoorzaamheid er aan, voor zo'n zegen zoals de Heer voor ons plaatst. Laten we ons nu wenden tot de eerste waarschuwing die Hij ons in verbinding met deze zaak geeft om die te overdenken.

2. De Overwinnaar in Filadelfia

De afzondering van de gemeente van de wereld en haar herstel in zichtbare eenheid op de aarde, als dat in het hart van de Filadelfiër is, zoals het voor hem in zijn hart moet zijn dit te zijn, hoe doet het woord van de Heer dan een beroep op ons, ‘U hebt kleine kracht.’ Kracht berekend voor zo’n werk als dit is duidelijk niet zijn kracht, hoewel Hij in genade zal erkennen wat er is. Het ideaal dat voor hem staat is een onuitvoerbaar ideaal, hoewel dit, God zij dank, erg moet worden onderscheiden van een onpraktisch ideaal. Ongelovigen hebben terecht verklaard dat de christelijke maatstaf onpraktisch is, maar iedere christen weet dat ‘te wandelen zoals Christus heeft gewandeld’ verre van een onpraktisch ideaal is.

Als we ook maar enigszins bekend zijn met de zwakke inspanningen van christenen in de richting waarvan wij hebben gesproken; van hun inconsequentie met elkaar en met hun werkelijk doel, dan zullen we zeker beseffen dat wij op de weg waarop Christus ons leidt de diepste nederigheid nodig hebben als we willen ontkomen aan de diepste vernedering. Het is nu niet mijn bedoeling deze op te noemen, maar de waarschuwing die de Heer geeft aan de Filadelfiër is zeker één die hier boekdelen spreekt, want alles hangt er voor hem vanaf hoe hij er acht op geeft. ‘Houd wat u hebt, opdat niemand uw kroon neemt.’

In dit opzicht wordt de overwinning voor de Filadelfiër tot stand gebracht, daar het duidelijk het enige kwaad is dat gezien wordt.

Maar verenigd met deze zijn 'kleine kracht', maakt het de waarschuwing des te indrukwekkender. De onbereikbaarheid van het ideaal, de kleine vooruitgang die we er naar toe maken, de zwakheid die zowel in anderen als in onszelf zich openbaart, dat alles werkt mee om ons te ontmoedigen en te vermoeien. Vaak schijnt de mislukking van principes te zijn wat alleen het gebrek is om te handelen volgens principes. Maar dit is ook bedroevend genoeg. Het zij zo dat de principes zelf alleen zijn mislukt doordat ze niet zijn uitgevoerd, als ze te weinig aards zijn - te hemels - voor dat wat de gehele geschiedenis van de gemeente haar heeft bewezen te zijn, zou het dan niet verstandiger zijn ze iets meer materialistisch te maken? Als een lagere weg meer uitvoerbaar is, is het dan per slot van rekening niet beter? Men beseft niet dat het opgeven van een enkel punt wat de wil van de Heer betreft betekent het opgeven van gehoorzaamheid als een principe. Hoe veel punten wij opgeven is dan slechts een detailzaak.

Inderdaad, het zal niet moeilijk zijn de ruïnes van mislukt Filadelfia te vinden die verspreid liggen in de eeuwen sinds Luther. Iedere echte ervaring, die het werk van dezelfde Geest is, gaat in dezelfde richting. Het heeft christenen samen gebracht, het heeft ze van de wereld gescheiden, het heeft opnieuw de kracht van het woord van Christus bewezen, het heeft de liefelijkheid van zijn Naam doen herleven. Het besef van kwaad in de belijdende gemeente, onverdraaglijk voor de ontwaakte gewetens en harten van zijn volk, heeft velen gedwongen, in gehoorzaamheid aan het Woord, 'zich te onttrekken

aan ongerechtigheid.’ Helaas, is het niet het doorlopende verwijt van zulke bewegingen dat nauwelijks een generatie voorbijgegaan is voordat de geest van hen is weggegaan, dat zij gezonken zijn tot nagenoeg het gewone peil van de dingen rondom hen, ze niet meer in staat geweest zijn de zegen vast te houden dan een kind de zonneschijn die het in zijn handen heeft verzameld? Indien gepaard aan het een of ander principe dat het natuurlijke geweten erkent, of de één of andere opkomst voor recht dat de mensen waarden als hun bezit, kunnen zulke bewegingen misschien nog groeien en sneller dan voorheen, terwijl de oudere mensen wenen bij de herinnering aan de dagen die zij gezien hebben en beseffen dat hun tempel in verval is.

Dit alles vindt zo eenvoudig plaats, dat het gemakkelijk is te zien dat het moet plaats hebben, tenzij de kracht van God de natuurlijke ontwikkeling voorkomt. De eerste generatie moest bij de roep van God door de natuurlijke omgeving breken. Zij hadden, met geoefende harten, van God geleerd en volgden Hem door lijden heen met zelfverloochening. En hun kinderen komen in de erfenis die hun vaders voor hen hadden verworven, noodzakelijkerwijs zonder de oefening die hun vaders hadden. De natuur trekt hen aan tot de weg, waarschuwt hen niet de plaats te verlaten. Zij aanvaarden gemakkelijk en kunnen gemakkelijk loslaten. Zij kennen de vreugde van het offer niet. Zij hebben niet de kracht verkregen door pijnlijke verwerving. Het is gemakkelijk te voorspellen wat er natuurlijk zal volgen, niet noodzakelijkerwijs door iets dat verkeerd is in dat wat zij als waarheid aanhouden, maar door de onbekwame handen waarmee zij het vasthouden.

Maar het bewijs van zo'n mislukking schijnt vandaag zo noodlottig bij de zielen gebruikt te zijn, dat het de moeite waard is dit indringender te beschouwen. Getuigt 'succes', zoals mensen succes tellen, iets betreffende de deugdelijkheid voor God van dat wat slaagt? Of omgekeerd, bewijst mislukken en uiteenvallen, van iedere omvang die u wilt noemen, dat datgene wat schipbreuk heeft geleden slecht was of dat er tenminste kwaad onafscheidelijk mee verbonden was? Voer zo'n veronderstelling helemaal en eerlijk uit en kijk waar het u zal brengen. Als u de Apostolische Gemeente kent, zoals de Schrift haar ziet en de gezegende erfenis van de waarheid waarmee ze in het begin was begiftigd, vertel me dan waar zal ik deze gemeente vinden, wanneer ik 14 kom aan het begin van de niet geïnspireerde geschiedenis en waar zal ik deze waarheid vinden die zij zelfs in veel van haar grondbeginselen bezit?

Het antwoord is te duidelijk en verschrikkelijk, de Schrift zelf bereidt ons hier inderdaad op voor. Het was noodzakelijk, zelfs terwijl dit werd geschreven, dat Judas moest aansporen tot 'de vermaning om te strijden voor het geloof dat éénmaal aan de heiligen is overgeleverd.' En Paulus spreekt er over dat de 'verborgenheid van de wetteloosheid al werkt' en hij en Petrus spreken over het speciale kwaad van de laatste dagen. En Johannes kon de tekenen van het 'laatste uur' daarin vinden dat er reeds 'vele antichristen' gekomen waren (1 Joh. 2:18).

Buiten de Schrift, is het genoeg om te zeggen, in de taal van iemand anders, dat de historische gemeente 'nooit als een systeem de instelling was van God, of van wat God had opgericht; maar te allen tijde, vanaf haar eerste verschijning in de kerkelijke geschiedenis, de afval als een systeem van wat God vestigde en niets anders.' En wat de

dogma's betreft, 'het is heel zeker dat noch een volledige verlossing, noch (hoewel de woorden één of twee maal gebruikt worden) een volmaakte rechtvaardiging als bezit door het geloof, zoals Paulus het leert, een eeuwige volmaaktheid door Zijn ene offerande, een gekende persoonlijke aanname in Christus, ooit gedurende lange eeuwen wordt gevonden in enig kerkelijk schrijven, na de canonieke Schriften.'*

Maar wat dan betreffende deze apostolische gemeente die in sommige van haar belangrijkste leringen uit de wereld schijnt te zijn verdwenen op zo'n wijze, voor zo'n lange tijd? Waren haar principes het spoor bijster of wat, dat ze zo snel faalde? Welke principes van de Schrift zullen we vinden die ons voor mislukken zullen beveiligen, hoewel zij hen niet konden beveiligen die ze in het begin hadden? Is het niet duidelijk dat de Schrift ons waarschuwt, als we Filadelfiërs zijn, om 'te houden wat we hebben?' en bevestigt dit niet het gevaar van het niet vasthouden?

Niemand hoeft zich dan te verwonderen dat de ruïnes van Filadelfia langs de weg verspreid liggen, terwijl Rome eeuw na eeuw vasthoudt aan haar trotse eenheid en macht over de zielen. Het wordt verklaard door het eenvoudige feit dat de Schrift erkent, dat het kwaad zelf in de wereld gemakkelijker wortel schiet dan de waarheid. En zo vraagt de Heer door Jeremia (2:11 NBG) 'Heeft ooit een volk goden verruild? - en dat zijn toch geen goden ! - maar mijn volk heeft zijn Eer verruild voor wat geen baat brengt.' Eerder kunnen we dan omgekeerd redeneren, dat als, in een vijandige wereld en met de om zich heen grijpende macht van Satan, een volk een weg kon vinden van gestadige groei en voorspoed, deze buitengewone kracht

dit ten gevolge moest hebben en niet het feit van de nederlagen en de ontmoedigingen.

Toch moet, per slot van rekening, duidelijk worden begrepen waartoe de waarschuwende woorden van de Heer aansporen: 'Houd wat u hebt, opdat niemand uw kroon neemt' (Openb. 3:11). Wat is het waartoe zij worden opgeroepen om '(vast) te houden'? Ik vraag de ernstigste aandacht van mijn lezers voor het antwoord dat de boodschap zelf geeft: dit is duidelijk niet een zeker in bewaring geven van dogma. Ik bedoel niet zo'n in bewaring geven (deposito) te ontkennen - verre van dat, noch, als er zoiets is, dat het moet worden vastgehouden. Hoe nodig is dat en toch, zeg ik opnieuw, dit is het niet waarover de Heer hier spreekt, terwijl het dit in de boodschap aan Sardis onmiskenbaar is

De vergelijking tussen deze twee is in hoge mate belangrijk. Tot Sardis wordt gezegd, 'Bedenk dan hoe u het ontvangen en gehoord hebt en bewaar het en bekeer u.' Daar wordt een toegemeten hoeveelheid, een duidelijk begrensde deposito van waarheid aangegeven en dit is eenvoudig en heel leerzaam als we ons herinneren wat Sardis betekent. In die dagen van de Reformatie werd een wonderbare zegen gegeven. Menige waarheid van onmetelijk belang en waarde voor de ziel hadden ze 'ontvangen en gehoord.' En zij kenden de waarde van dat alles, maar wat gingen zij doen in hun verlangen om het voor de komende generaties te beveiligen? Zij legden het vast in geloofsbelijdenissen en ik zeg niet dat ze hierin verkeerd deden. Nee, ze hadden duidelijk het recht om voor zichzelf te zeggen en voor anderen te verklaren wat zij geloofden dat zij van God ontvangen hadden. Deze 'geloofsbelijdenissen' - en dat waren ze werkelijk in

die dagen van martelaarschap - die gelezen werden bij het licht van de vuren die door hun tegenstanders aangestoken werden voor de ondertekenaars, zijn heden gezegende getuigenissen van de waarheid waarvoor mensen, wanneer ze in de macht gevallen (gevangen) waren, hun lichamen aan de vlammen konden prijsgeven en niet versaagden.

Maar het kwaad was hier, zij namen hun belijdenissen en legden die - met alle nadruk die straffen opgelegd door een Staatskerk konden geven - de volgende generaties op. Hun eigen mate van kennis moest die van hun kinderen zijn en van hun kinds kinderen. Als er dwaling in de belijdenis was dan moest die dwaling er mee worden overgedragen. En dit alles werd gegeven in handen van, zelfs niet van geestelijke mensen, maar van de wereldkerk die zij hadden opgericht, om er zorg voor te dragen en ze te handhaven !

Noodzakelijkerwijs werd de Geest bedroefd en uitgeblust. Hij leidde hen verder - dat kunt u zien in de brief van Luther aan de Boheemse broeders - veel verder dan waar ze werkelijk waren gestopt. Hij was bereid om ze in 'de hele waarheid' te leiden (Joh. 16:13). Zij stelden hun Eben-Haëzers¹ niet op om eenvoudig te tonen dat de Heer hen tot dusver geholpen had, maar als de Ultima Thule van kennis (het einde van alle kennis). Wat een wonder als zij werkelijk, voor hen die onder de invloed van deze systemen waren, zo werden.! Van nu af was het dat zij bij 'wat zij ontvangen en gehoord hadden' terugkeken naar de zestiende eeuw. Het commando was nu niet langer, zoals bij de Reformatoren toen die hervormers waren, 'verder met de Heilige Geest van de waarheid, onze Leraar,' maar 'Terug naar de Reformatie.'

1 'Tot hiertoe heeft ons de Here geholpen' (1 Sam. 7:12).

De woorden van de Heer aan Sardis zijn daarom juist verbazend nauwkeurig zoals zijn woorden noodzakelijkerwijs moeten zijn. ‘U hebt’, zeggen zij, ‘de mate van waarheid die u hebt, opgevat alsof dat de hele waarheid is; wel hoe zeer hebt u zichzelf begrensd, maar wees tenminste trouw aan wat u hebt gekregen: ‘wordt waakzaam en versterk het overige dat dreigde te sterven’.’ Hoe antwoorden de Reformatorische gemeenten, met het oog op de ongelovige kritiek die vandaag overal de funderingen van de Schrift ondermijnt, hierop?

Maar Filadelfia wordt ook geroepen ‘(vast) te houden. Ja, maar wat? Natuurlijk wat zij heeft en dat is kleine kracht en het bewaren van het woord van Christus en zijn naam niet te verloochenen. Let er op dat er niet langer een bepaalde hoeveelheid is - ‘Wat u hebt’; ook zijn het zijn geboden niet of zijn ‘woorden’, maar zijn ‘woord.’ Het verschil wordt zo duidelijk gesteld in het evangelie van Johannes (14: 21-24) dat ik het, hoewel het bekend zal zijn aan de meesten die dit lezen, in het kort zal vermelden.

Liefde kan niet door belijdenis worden bemeaten of door emotie, maar door gehoorzaamheid. ‘Wie mijn geboden heeft en ze bewaart,’ zegt de Heer, ‘die is het die Mij liefheeft.’ Het antwoord hierop is, ‘en wie Mij liefheeft, zal door mijn Vader worden geliefd; en Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem openbaren.’

Maar er is een diepere liefde dan die zich manifesteert in het houden van geboden. Het is die liefde die rekening houdt met zijn gehele woord, hetzij een positief gebod of niet. En daar is dienovereenkomstig het antwoord groter. ‘Als iemand Mij liefheeft, zal hij mijn woord bewaren (zo moet het gelezen worden, niet ‘woorden’), en mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en woning bij hem

maken.’ Hier is het duidelijk dat er een volheid en bestendigheid van gemeenschap is die in het voorafgaande geval niet te vinden is.

Filadelfia heeft gehouden - houdt, zolang als zij Filadelfia blijft - niet zijn geboden, maar zijn woord, dit als één geheel. Het is natuurlijk niet zo dat zij alles weet, dat zou onmogelijk zijn. Maar, juist om die reden, heeft ze niet een bepaald deel van de waarheid dat zij heeft ontvangen en waaraan ze getrouw is. Zij moet, als Maria aan zijn voeten, luisteren en onderworpen zijn aan wat Hij haar ook heeft mede te delen. Zijn woord als geheel staat voor haar. Door de Geest niet te beperken zal ze worden voort geleid, want Hij leidt haar verder. Haar oor is geopend. Zij heeft de welgelukzaligheid van de mens ‘die naar mij luistert,’ zegt de Wijsheid, ‘dag aan dag wachthoudende aan mijn deuren, bewakende de posten van mijn poorten’ (Spr. 8:34).

Natuurlijk, dit is geen bijzonderheid van een speciale tijd, het is de wijze van God in alle tijden om de ziel die bereid is voor zijn leiding te leiden. En in alle tijden van bijzondere opleving werd dit voornamelijk gezien. Maar in de laatste tijd zal menigeen erkennen dat de Schrift voor ons meer in zijn geheel is geopend dan in enige vroegere tijd sinds de apostelen en dat dit in verbinding met zo’n beweging is geweest die de trekken had, als ik ze juist heb uitgelegd, van wat in de Openbaring genoemd wordt Filadelfia. Zekere grote waarheden die de Kerk weer teruggevonden heeft hebben op een nieuwe wijze geholpen het Oude Testament zowel als het Nieuwe bloot te leggen. De bedelingen werden onderscheiden, het evangelie werd gereinigd van het kwaad van Galaten, de plaats in Christus werd gekend in verbinding met ons deelhebben aan zijn dood en opstanding, het werkelijke karakter van het eeuwige leven en de

tegenwoordige verzegeling en doop van de Geest in tegenstelling met alle vroegere of andere werkingen en gaven, de komst van de Heer onderscheiden van zijn verschijning; zijn we het niet aan de Heer verplicht zonder voorbehoud te erkennen wat zijn genade gedaan heeft en moeten we het niet verbinden met de volheid van het woord van Christus hier, in tegenstelling met het 'wat u ontvangen en gehoord hebt' van Sardis?

We moeten het erkennen ten einde de vraag op te nemen, die voor mij, naar ik belijd, dagelijks ernstiger wordt: Werd deze zienswijze steeds onderhouden en moet ze worden gehandhaafd, moeten we met de Heer steeds doorgaan met leren, nog altijd leren of moeten we zelfs deze gezegende waarheden maken tot een maat waarmee we onszelf zullen tevreden stellen? Een grote maat is toch een 'maat' en wanneer we nog eens teruggaan naar enkel 'wat we ontvangen hebben' is dat per slot van rekening het aannemen van de emmer (of zeg, de bak) in plaats van de stromende bron. Wie zal het wagen, aan de voeten van Jezus te zeggen, dat wij de maat van zijn gezegend Woord hebben?

3. U hebt mijn woord bewaard

Des te meer iemand zich ervan bewust is wat het bewaren van het woord van Christus betekent, des te meer de zal centrale betekenis ervan worden bespeurd. In plaats van te veel hierover gezegd te hebben, of dat haar kracht te zeer geweld wordt aangedaan in wat juist gezegd is, zullen we verder moeten gaan en er nog meer bij blijven stilstaan wat het inhoudt.

Werkelijk de woorden van Christus bewaren sluit in dat we bestendig met Hem voortgaan en gaarne toestaan dat geen deel er van duister, of onvruchtbaar, of voor ons nutteloos is, ons niet laten beetnemen om van hele boeken of hoofdstukken te worden beroofd en hiermee tevreden blijven. Ondergaan we dit in feite niet vaak zonder er over na te denken, alsof God ons werkelijk een te grote Bijbel had gegeven voor ons gebruik en we er eerder mee verlegen dan gediend zijn door de grootheid van zijn gave? Bevestigen wij feitelijk het gezegde van de apostel als waar, waarvoor we misschien zelfs hebben gestreden als een essentiële waarheid, dat 'alle Schrift door God is ingegeven en nuttig om te leren, te weerleggen, te verbeteren en te onderwijzen in de gerechtigheid' (2 Tim.3:16). Zijn wij in onze zielen er zeker van dat dit waar is en waar is voor profetie, geschiedenis, type, gelijkenissen, ja, van de geslachtsregisters van Kronieken en de tabellen van de dienaars van David en van de steden in Israël en al het

andere? Bevinden we het zo,- gaan we tenminste door met het zo te vinden en indien niet, ontbreekt ons niettegenstaande dat niets aan 'tot alle goed werk ten volle toegerust' wat voor de apostel voortvloeit uit deze totale nuttigheid van ieder gedeelte van de Schrift?

Laten we absoluut eerlijk voor onszelf zijn en voor God. Als het niet zo is, wat betekent het dat het niet zo is anders dan dat we per slot van rekening de leer van de inspiratie van de Schrift met grote reserve nemen - dat we tot op zekere hoogte misschien orthodox zijn, maar niet met een levend geloof - dat we dus niet eenvoudig de 'mensen van God' zijn voor wie 'alle Schrift' dus nuttig is?

Overweeg dit, overdenk dit, kijk of het niet het ernstige gewicht heeft dat er voor opgeëist wordt. Neem van een typische geschiedenis de vermaning aan. Was het geen kwaad teken dat Israël, door de macht van God in het land gebracht, toch in gebreke bleef, zoals zo opmerkelijk gebeurde, de grenzen die haar waren toegewezen in te nemen? Was het in werkelijkheid geen teken van het meest gewichtige soort? Betekent het voor ons niets dat er ook voor ons 'veel land overblijft om in bezit genomen te worden'?

Twee dingen - afgezien van niets anders dan gebrek aan geloof in de inspiratie van Gods woord - staan hier tegenover elkaar. Het zijn beide inderdaad ongelovige redeneringen en daar ze praktisch op een verkeerde wijze vruchtbaar zijn, is het nodig ze te doorvorsen en bloot te leggen voor de bevrijding van de zielen.

Het eerste is een oude redenering uit de dagen van Jesaja tegen het goddelijk 'gezicht.' Overhandigd aan de geleerden met het verzoek het te lezen, is het antwoord van de geleerden, 'het boek is verzegeld.'

De taal is onbegrijpelijk: geschiedenis, type, gelijkenis, is een vreemde taal, waarvan de mensen wat betreft de uitlegging overal zozeer verschillen. Welke zekerheid kunnen we hebben wat succes betreft waar zo velen hebben gefaald, of wat kan er voor goeds komen wat betreft een op gissingen berustende uitlegging?

Wat het laatste betreft, in het algemeen, geen. Onzekerheid wat de waarheid betreft doet de vaste positie van iemand lijken op een moeras, het is gevaarlijk verder te gaan, - zelfs gevaarlijk daar te staan. Het blijven op de vaste grond van gekende waarheid is de duidelijke plicht van de christen. Helaas, we moeten belijden, dat de Schrift door velen op een dusdanige lukrake wijze is gebruikt waardoor ze niets anders dan de speelbal werd van het verstand, nauwelijks nog serieus te nemen is. Niettemin is er zekerheid op elk punt voor hem die dat in nederigheid en geloof zal zoeken. 'Als nu aan iemand van u wijsheid ontbreekt, laat hij die aan God vragen' (Jak. 1:5) is een uitdrukkelijk bevel waar hier evenals elders de verzekering wordt bijgevoegd, 'en zij zal hem gegeven worden.' Zo moet het zijn, als we geloven dat Hij Zich werkelijk met ons inlaat. Hoe kan de Schrift nuttig (heilzaam) voor ons zijn, als ze niet kan worden begrepen? Laten we inderdaad de meest volkomen zorg gebruiken betreffende de uitlegging die we aannemen, want zo'n voorzichtigheid is in het belang van de waarheid zelf. Maar als er geen zekerheid mogelijk is wat de waarheid betreft - elke waarheid, de gehele waarheid zelf - dan zullen we ontdekken dat het inderdaad de vrije concessie geeft aan de fantasie. Heiligheid is 'heiligheid van de waarheid' (Ef. 4).

Maar de tweede redenering die even oud is als Jesaja, is misschien de meest wijd verspreide en meest fatale. Het is de taal van de massa,

niet van de leiders, van de 'leken', die dit stellig wordt waar het ook gebruikt wordt. Het is de taal van ogenschijnlijke nederigheid - in het algemeen van traagheid en gebrek aan oefening, het is dit: 'Ik ben niet geleerd.'

Het ontkent direct de algenoegzaamheid van de Geest van God als de Leraar van de christenen, of het ontkent zijn aanwezigheid bij zijn volk. Het maakt dat het begrip van de dingen van God eerder afhankelijk wordt van de hoeveelheid hersens van iemand, dan van de genade die aan hem verleend is. Het maakt dat de Christus die onder nooddruftegen en de armen woonde Zich nu moet openbaren aan de mensen die vrije tijd hebben en rijk en beschaafd zijn. Het maakt van de twaalf apostelen, die plattelanders uit Galilea, een afwijking voor alle toekomstige tijden. Het geeft het hoofd een enorm praktisch overwicht over het hart en het geweten - het intellectuele over het morele wezen. Het stelt de 'geleerden' aan tot rechters van de waarheid boven de niet geleerden en laat de Schrift filtreren door hun verstand voordat het geschikt zal zijn de levende dienst van God voor anderen te zijn. In één woord, het plaatst de dingen buiten alle morele, geestelijke verhoudingen, onderwerpt de velen aan de weinigen en het doet overal zo goed mogelijk zijn best om zijn eigen profetie te vervullen en maakt de Schrift voor de massa ontoegankelijk en onhandelbaar. Is het te verwonderen dat, onder de invloed van zo'n geloof of ongeloof als dit, de mensen werkelijk vinden wat zij verwachten te vinden en de 'open Bijbel' waarvan het de gewoonte geworden is te spreken, feitelijk zeer weinig 'open' geworden is? Is het te verwonderen, als de Geest, bedroefd en beperkt door de trouweloosheid van de christenen, eigenlijk niet in staat zou

zijn ons 'te leiden in de hele waarheid', naar de gedachte van onze genadige God?

Moet dit iedere ware lering kleineren of de juiste plaats van het verstand in de dingen van God loochenen? Zeker niet, want ondanks de zonde die er bij gekomen is, moet hij, die gelooft dat God de mens gemaakt heeft, geloven (als hij intelligent is) dat God hem helemaal - begrip, verstand, voorstellingsvermogen, evenals geweten en hart - voor Zichzelf gemaakt heeft. Om het evangelie te ontvangen en om in werkelijke nabijheid van God te zijn volgens de genade, moet dit bijgevolg alles onmetelijk levend en uitgebreid zijn. Laat een mens het maar menen deze God te kennen die Zichzelf aan hem heeft geopenbaard, - laat dit zijn wat hij wenst als de bekroning van kennis, - ieder stukje waarheid dat hij verkrijgt zal voor zo iemand niet alleen het middel zijn van voeding, maar van groei, niet reusachtig, (als waar het hoofd zich ontwikkelt tot ze een parasiet wordt op het lichaam) maar van het verstand, hart, geweten, alles gelijk op en tezamen, tot de volwassen, altijd evenredige, mens.

Nu dit is het voorrecht van iedere christen - van de zwoegende massa's evengoed als van de begunstigde klassen, van hen tot wie Christus zei, 'Werkt niet om het voedsel dat vergaat, maar om het voedsel dat blijft tot in het eeuwige leven' (Joh. 6:27). Dit voedsel is kennis, - ware geestelijke kennis, slechts dat is kennis en wel van de hoogste soort en kennis die vereist is voor de regeling en kracht en voortbrenging van ieder ander soort. Geef toe dat het waar is wat de apostel ons vertelt dat 'alle dingen door Christus en tot Hem geschapen zijn,' hoe is het mogelijk alles juist te zien totdat we ze hebben verbonden met hun doel - met Hem voor Wie ze werden

geschapen? Maar dan is het duidelijk dat alle natuurlijke wetenschap, - alle 'ologien' (in de spreekwijze van de mensen) het zullen brengen tot theologie. Welke waarde zal de wereld voor mij hebben als het niet Gods wereld is? Als ze van Hem is, gemaakt voor de openbaring van Hemzelf zoals Christus Hem heeft geopenbaard, hoe intens zal mijn belang daarin zijn ! Christenen zijn werkelijk schuldig voor de ongelovige verwaarlozing die de natuurlijke wetenschappen bijna geheel tot het bezit van ongelovige mensen heeft gelaten, om ze uit te leggen (en verkeerd uit te leggen) zoals zij willen. Hier helpt ze noodzakelijkerwijs opnieuw, daar ongeloof de profeet is, haar eigen voorzeggingen te vervullen en de bewijzen van het christendom, in plaats van stevig op de twee voeten - de Natuur en de Schrift - te staan, kreupel te gaan met één nutteloze voet tot een last voor de andere.

Kennis? Ja, 'arbeid' voor kennis ! Maak Christus tot de sleutel er van en het gehele veld ligt voor u open. Neem voor Hem bezit van alles, ontplooi de vlag die er aanspraak op maakt en wijdt aan Hem de gehele wereld van menselijk belang en onderzoek. Werk, wees getrouw, wees ijverig, 'elke plaats die uw voetzool betreden zal, geef Ik ulieden' (Joz.1:3). Arbeidt ijveriger dan voor wat u noemt uw noodzakelijk voedsel, iedere drift van uw geestelijke natuur maakt er aanspraak op van u en als deze verloochend, verhongerd, verwaarloosd worden dan kunt u inderdaad uzelf in de groei tot elke omvang belemmeren, ellendig bevredigd met wat hiernaast verhongert, de eeuwigheid zal u de omvang van uw verlies te laat openbaren.

Ik geloof zeker dat God juist nu, zoals nooit tevoren sinds de dagen van de apostelen, de Bijbel werkelijk opent en ze in onze handen legt

en ons daarmee beproeft. Helaas, helaas, helaas, indien we nu ons afkeren! Zijn dit niet onze eigen zaken? Hebben we geloof in Hem die ze ons gegeven heeft, dat Hij ons met de gave niet op grote schaal heeft getart? Zijn deze onmetelijke rijkdommen ons bezit en zullen we alleen verbijsterd en bezwaard zijn met hun onmetelijkheid? Het is waar, het veld is zonder grenzen, maar haar groene weiden, haar zonnige hoogvlakten, haar heerlijke verten, moesten ons eigenlijk winnen voor hun navorsing. Waar zijn de zielen die alleen in de vereiste 'arbeid' de noodzakelijke oefening voor de geestelijke gezondheid en versterking kunnen vinden? Hier zijn oneindige schoonheden en werelden van heerlijkheden die zo weinig worden beseft, die het bezit van allen zouden kunnen zijn, die werkelijk ons allen toebehoren! Zegt u mijn maat kan weinig zijn? Geliefde, heeft u er ernstig naar gestreefd uw maat te vinden? Bent u absoluut zeker dat u ooit uw door God gegeven grenslijn hebt bereikt? Zou u tot God kunnen zeggen dat u eerlijk en met uw gehele hart hebt getracht van Hem te leren alles wat Hij in uw handen heeft gelegd als het uwe? Indien dat zo is, dan zal zijn regel altijd toepassing vinden, 'Wie heeft, hem zal worden gegeven' (Matt. 13:12). Maar waar zal dan uw grens gevonden worden?

Denk nu aan wat God voor ons heeft gedaan door deze dingen in onze handen te stellen. Het is waar, hier is onophoudelijke bezigheid voor ons, is dat een verlies of een winst? Kunnen we dat vragen? Met de bekende noodzaak van onophoudelijke bezigheid (van de kant van de meeste mensen) met de dingen van de wereld rondom ons, eenvoudig om dagelijks brood en kleding te krijgen, is het verlies of winst dat we tegelijkertijd voor ons zouden moeten beschikken over een overeenkomstige noodzaak van deze aard?

Want het is een noodzaak, 'Werk niet om het voedsel dat vergaat, maar om het voedsel dat blijft tot in het eeuwige leven' werd gezegd door lippen die niet kunnen liegen of berouw hebben en hier wordt de geestelijke arbeid des te noodzakelijker verklaard. Wie wil het bij de Heer betwisten? Wie wil zeggen dat het een regel was die van toepassing was op de plattelanders uit Galilea die Hem konden volgen, niet vanwege de wonderen, maar omdat zij aten van de broden en verzadigd werden en toch geen regel die van toepassing is op de hardwerkende, zwoegende massa van vandaag?

Aan de andere kant, als het wordt toegepast, moet deze noodzaak van werken dan geen noodzaak zijn die op de een of andere wijze eigen (onafhankelijk verbonden) is aan het geestelijk leven zelf en die zijn overeenkomstige beloning en zegen heeft? Kan het inderdaad niet zijn dat onder andere dingen gevonden zal worden dat het de natuurlijke zelf in evenwicht houdt en verlicht? De atmosferische druk is dusdanig dat het drukt op de doorsnee mens met een gewicht van twaalf tot veertien ton. Toch wandelen we onder deze enorme druk zonder er ons van bewust te zijn en waarom? Omdat er, daar de lucht het lichaam binnendringt, een gelijke druk naar buiten werkt die voorkomt dat het gevoeld wordt. Zo kan aan de druk van natuurlijke dingen worden tegemoet gekomen door de tegendruk van geestelijke dingen, opdat we kunnen wandelen op ons gemak en in vrijheid. En zo zullen we het vinden. Want de geestelijke bezigheid is dat waarin de toename van het geloof en van de geestelijke energie als met goddelijke kracht in staat stelt; en zo is het.

Ons land is een goed land, maar het moet worden bewerkt, om haar waarde tot werkelijkheid te maken. Dan zullen haar terugkerende

winsten het onmogelijk maken ons in enig opzicht te boven te gaan. Onbewerkt, zullen we ontdekken dat onze erfenis in de hemelse gewesten ons toch in armoede op aarde zal laten. We hebben de doorlopende bezigheid nodig met onze eigen dingen voor de verwerkelijking. We hebben op deze wijze doorlopend vernieuwing nodig om te voldoen aan de voortdurende vragen aan ons in de wereld waar we doorheen gaan. En zo heeft God, in zijn trouw voor ons, de waarheden niet in geloofsbelijdenissen uitgedrukt die wij van buiten zouden kunnen leren en op zij leggen, ook heeft Hij alles niet duidelijk geschreven, zodat er geen moeilijkheid zou zijn. De botsingen en bittere geschillen zelfs omtrent fundamentele zaken, waarvan we tenminste zouden hebben gedacht dat ze ons zo hadden kunnen worden bespaard, zijn ons zo niet bespaard, zoals we er allen getuige van zijn. Naar Gods gedachten is het beter dat we doorlopend behoefte zouden hebben aan het naslaan van ons lesboek en dat met alle ernst leidt tot oefeningen van de meest pijnlijke soort, dan te worden toegestaan weg te zinken in louter matheid en loomheid, zoals we anders geneigd zijn te doen. Straks zullen we geen oorlog meer leren, ondertussen is het niet een niet goedgeemaakt kwaad en een gedeelte van de reden waarom het overblijfsel van de Kanaänieten niet uit het bezit gestoten was van hun land was dat Israël het zou kunnen leren (Richt. 3).

Bovendien wordt de waarheid in de Schrift niet altijd onderwezen in zo'n duidelijke vorm als de brieven ons geven. Verreweg het grootste deel ervan is dit niet. De Heer onderwees veel in gelijkenissen. Het boek de Openbaringen, met al de nadruk van het belang dat er mee verbonden is, is in de hoogste mate allegorisch (zinnebeeldig). De christelijke waarheden in het Oude Testament worden onderwezen

in typische wetten en geschiedenis die ons geleerd wordt om ze ‘zinnebeeldig uit te drukken.’ Van de man van begrip wordt in Spreuken 1:2 verwacht, ‘te verstaan spreuk en beeldspraak, woorden van raadselen van wijzen’ (SV: te verstaan eene spreuk en de uitlegging, de woorden der wijzen en hunne raadselen) Dus in Spreuken 2:2-5, ‘indien gij tot het inzicht roept en tot de verstandigheid uw stem verheft; indien gij haar zoekt als zilver en naar haar speurt als naar verborgen schatten, dan zult gij de vreze des Heren verstaan en de kennis Gods vinden.’ Nee, ons wordt zelfs verteld ‘het is Gods eer een zaak te verbergen’ (Spr. 25:2), het daar te verbergen waar een ijverige geest het zal vinden als haar beloning.

Maar wat sluit dit alles in? Wat anders dan arbeid, arbeid, altijd arbeid, een soort arbeid die niet aan een ander kan worden gedelegeerd, hoewel het voor ons allen de bedoeling is elkaar hierin te helpen. Maar hier worden ‘de leken’ niet uitgezonderd om één of twee keer per week met een lepel te worden gevoed en eenvoudig dankbaar aan te nemen en met weinig vragen wat hen wordt gegeven. Hier hebben we geen verdeling van arbeid, wereldlijke dingen voor het gewone volk en een speciale groep die aan de gewijde wordt gewijd, nee, we moeten ‘ten volle in staat zijn te begrijpen met alle heiligen, wat de breedte, lengte, hoogte en diepte is’ (Ef. 3:18). En we zullen alle heiligen nodig hebben om ons te helpen ze te begrijpen.

Natuurlijk zij er speciale ‘leraars’, niemand die de Schrift voor zich heeft kan er aan denken dat te ontkennen. Maar de Schrift beperkt niet alle lering tot de leraars, net zo min dan dat ze evangeliseren tot de evangelist begrenst of profeteren tot de profeet. Nee, het is de eer van al deze speciale gaven om hen tot wie ze zich richten in staat te

stellen het zonder hen te doen, om mensen uit zichzelf tot Christus te zenden. Als we dan aan zijn voeten zitten horen we Hem zeggen, zonder vooroordeel voor enige speciale gave, 'Eén is uw Meester' - Leraar - n.l. Christus, en gij zijt allen broeders' (Matt. 23:8 SV). Leraars zijn speciale hulpen door de naar de hemel gegane Heer aan de gemeente gegeven en hij die de gegeven hulp onderschat onteert de Heer van wie zij hun zending en bevoegdheid hebben. Maar het is niets nieuws in de geschiedenis van de mens om speciale hulp te veranderen in speciale belemmering en zo is het in hoge mate gedaan in dit geval. Op het moment dat het de leraar toegestaan wordt gezag aan de waarheid te geven, in plaats dat de waarheid die hij onderwijst hem gezag verleent, - het moment dat hem toegestaan wordt te staan tussen de ziel en het Woord, in plaats van haar tot dit te brengen - op dat moment wordt hij gemaakt tot plaatsvervanger in de arbeid in het goddelijke Woord, in plaats van de hulp en de aanmoediging er toe, dan is daar gevolgd de verstoring van de gave en het is nu geen wonder als onheil volgt. Het hele kwaad van 'de gemeente leert', waarbij in feite bedoeld wordt dat de heerschappij van de mens zich de heerschappij van God wederrechtelijk toe-eigent is door deze deur binnen gekomen. Geestelijken en leken zijn dan reeds gevormd.

Wat het woord aan Filadelfia aan ons opdringt is dat het woord van Christus - wat de gehele Schrift is - aan zijn volk gegeven is, dat zij door Hem worden geprezen, die het 'bewaren' en waar ik de nadruk op gelegd heb is dat zij daarvoor noodzakelijkerwijs moeten kennen - voor zichzelf kennen - wat het is dat zij bewaren, dat hier de gehele ademtocht van de Schrift voor hen is, en dat zij die gewillig toestaan dat iets er hiervan van hen weggenomen wordt de geest van Filadelfia niet kunnen hebben, zij aan wier Bijbels het a.h.w. gewillig wordt

toegestaan dat er iets aan ontbreekt, hele bladzijden, misschien hele boeken van wat alles door God is geïnspireerd tot nuttig gebruik en dat de noodzaak van werken in het Woord, ijverig, onvermoeid, gelovig werken, dat is waar op aangedrongen wordt als noodzakelijk voor voortgang, voor de instandhouding van het geestelijk leven en een juiste toestand tot God van de kant van allen van het volk van God, - niet van een groep, maar van het geheel.

Laat me nog het laatste deel van dit onderwerp kort benadrukken voor ik besluit. Welk een nieuwe toestand zou voor ons beginnen, als wij zouden vinden - zeg elke kleine groep van christenen, hoewel zwak - als wij zouden vinden dat, tussen ons noodzakelijke werk in de wereld en ons nog noodzakelijker en vruchtbaarder bezig zijn met de Schrift, onze tijd zo werkelijk en volledig in beslag genomen werd, dat we weinig of geen tijd hadden die overbleef voor iets dat niet absoluut productief en van nut was, als alles wat ijdel, nutteloos, beuzelachtig was, uit onze levens zou verdwijnen, als de krant zou worden verdrongen door nieuws van nieuwe ontdekkingen in de dingen van God, door nieuwe zegen die daardoor over onze levens zou worden uitgegoten ! Het is de apostel Petrus die ons waarschuwt 'Legt dan af alle boosheid, alle bedrog, huichelarijen, afgunst en alle kwaadsprekerijen. Verlangt als pasgeboren kinderen naar de redelijke, onvervalste melk opdat u daardoor opgroeit (tot behoudenis)' (1 Petr. 2:1). Hij wenst natuurlijk niet dat we 'baby's' zouden blijven - en pas geboren baby's te blijven zou onmogelijk zijn, de hele uitwerking en vrijwel het doel van 'melk' is dat zij zouden 'opgroeien' zoals hij hier zegt. De woorden zijn een beeld zoals hij ze gebruikt en een heel raak beeld. Er wordt daarin naar ons iets van die geestkracht van de ziel overgebracht die, naast God, zeker geholpen had om hem te vormen,

de Gallische visser, de leider in goddelijke dingen die hij geworden was. Wij moeten, zegt hij, even vurig naar het woord van God zijn als een pasgeborene verlangt naar haar melk! En hoeveel wordt daarmee bedoeld! wel de ene taak van de pasgeboren baby is zich van zijn melk te verzekeren! Moet het zo zijn? moet inderdaad naar het woord van God gezocht en verlangd worden op die manier?

Let dan op - wat hij inderdaad als een waarschuwing stelt - dat zo'n bezigheid niet te verenigen is met 'alle boosheid en alle bedrog en huichelarijen, afgunst en alle kwaadsprekerijen.' Moet het niet zo zijn dat als het woord van God op deze wijze tot ons komt, de aard (het karakter) van onze zielen, alle hiermee strijdige dingen uit ons leven zal verdrijven en vernietigen, zoals het stervende blad valt, verdrongen door de nieuwe knop? 'Welzalig het volk waarmee het zo gaat!' (Ps. 144:15) Lijkt het niet heel erg op wat ons voorgesteld wordt in het verrukkelijke beeld van de Israëliet in de eerste psalm: 'Welzalig de man die niet wandelt in de raad der goddelozen, die niet staat op de weg der zondaars, noch zit in de kring der spotters': daar hebben we de negatieve kant. Nu de positieve - en daarin ligt de kracht: 'maar aan des HEREN wet zijn welgevallen heeft, en diens wet overpeinst bij dag en bij nacht.'

Een heerlijk en stralend beeld, nog eens, zie naar het resultaat: 'Want hij is als een boom, geplant aan waterstromen, die zijn vrucht geeft op zijn tijd, welks loof niet verwelkt; al wat hij onderneemt gelukt.'

Zou het niet een gezegende zaak zijn om in staat te zijn voor zo'n beeld te poseren?

4. Heilig en Waarachtig

‘U hebt mijn woord bewaard’ is de eerste reden van een duidelijke lofprijzing die de Filadelfiërs betreft die we kunnen aangrijpen om aan te tonen wat er in de gedachten van de Heer omtrent hen was en ik ontken hierin niet dat de mensen die zo worden geprezen, in de eerste plaats, Filadelfiërs zijn. Op die grond is het des te treffender wat Hij in hen prijst. Het is van groot belang en de volste nadruk waard, omdat het gericht is tot een gezelschap mensen die gekenmerkt worden door ‘broederliefde’ tot wie Hij spreekt, dat zijn lof niet is ‘u hebt de broeders liefgehad.’ Dit maakt er zelfs geen deel van uit. Zijn gedachten schijnen elders: de lof is, ‘u hebt mijn woord bewaard en mijn naam niet verloochend.’ Opnieuw, ‘u hebt het woord van mijn volharding bewaard.’ Toch laat Hij in de belofte aan de overwinnaar weg wat betrekking heeft op de naam die zij dragen, want op de ‘pilaar’ die hij die hier maar ‘kleine kracht heeft’ uiteindelijk krijgt, is niet alleen geschreven ‘de naam van mijn God’ en ‘mijn nieuwe naam’, maar ook ‘de naam van de stad van mijn God, het nieuwe Jeruzalem.’ Dit is het tehuis van de ‘broeders’ en heeft naar ik geloof duidelijk betrekking op het karakter van ‘Filadelfia’. Toch, ik herhaal het, in zijn lof van hen zegt Hij hier niets van. Zou het niet juist zijn onszelf af te vragen wat de reden van dit, wat op het eerste gezicht zo vreemd is, kan zijn?

Nu de naam waar onder de Heer zich tot hen richt verklaart dit volledig. Degenen tot wie Hij zich richt zijn ‘Filadelfiërs’, het is dus

duidelijk dat als mensen dit karakter niet hebben Hij hun hier niets heeft te zeggen. Hij spreekt tot hen wier harten, als het mogelijk zou zijn, het herstel van deze 'gemeente' zouden zoeken, die geweest zouden zijn als 'een stad op een berg' of 'een licht op een kandelaar', maar helaas zijn afgezakt tot de onzichtbaarheid die mensen haar toeschrijven, alsof dit de noodzakelijke en normale toestand zou zijn. Ja, tot zodanigen spreekt de Heer en de eerste woorden die Hij uitspreekt doen aan hen denken, de zoekers van de onzichtbare gemeente, van zijn eigen werkelijke heiligheid en waarachtigheid: 'Dit zegt de Heilige, de Waarachtige.' Hoe veel behoefte zullen zij hebben om dit te onthouden!

Denk aan de uiteengedreven gemeente en die we zo graag hersteld zouden willen zien, wat moeten we doen voor haar herstel? Zullen we aan hen allen verkondigen dat het de wil van God is dat zijn volk één geheel zou vormen? Zullen we de tafel van de Heer aanrichten, vrij van alle sektarische namen en uitdrukkingen van gemeenschap en onze deuren wijd open gooien en allen uitnodigen die werkelijk de Heer liefhebben om samen te komen? Want in feite het 'ene brood' op de tafel getuigt er van dat we 'één brood, één lichaam' zijn en er is geen ander lichaam dat door het geloof kan worden erkend dan het 'lichaam van Christus.' Waarom zouden we dit dan niet doen?

Ik antwoord: 'vertel hen op alle mogelijke manieren dat de Heer al de zijnen verwelkomt, dat is juist, maar vertel hen dat het 'de Heilige en de Waarachtige' is die verwelkomt en dat 'Hij zijn natuur niet kan verloochenen.' Hoe is de ware gemeente de onzichtbare gemeente geworden? Is ze dat geworden zonder zonde van haar kant, is het haar ongeluk (misstap) en niet haar fout? Neem de leiding van deze

zeven brieven in het boek de Openbaring en volg het spoor van de neergang van het verlies van de eerste liefde in Efeze tot het dulden van de vrouw Izébel in Thyatira en verder door het dode Sardis tot in de tegenwoordige tijd, kunnen we terecht aan het verleden stilzwijgend voorbijgaan en eenvoudig, alsof er niets gebeurd is, opnieuw beginnen? Wat zou het anders zijn dan enkel hardheid des harten dit te zeggen?

Veronderstel dat uw uitnodiging van 'alle christenen' wordt aangenomen en dat in de plaats waarin u uw aankondiging uitgeeft, u werkelijk in staat bent al de leden van Christus aan de tafel van de Heer te vergaderen, - breng ze bijeen met hun botsende inzichten, hun verschillende zielentoestanden, hun verstrikkingen met de wereld, hun verkeerde verbindingen, - in hoe verre, veronderstelt u, zou de tafel van de Heer beantwoorden aan het karakter dat aan het feit dat ze de tafel van de Heer is ingesloten is? In hoeverre zou Hij inderdaad uw dusdanig samenkomen erkennen en er in geëerd worden? Wat zou uw samenkomen, zonder dat de oorzaken van alle verdeeldheid werden onderzocht en geoordeeld, anders zijn dan een uitdaging van de heilige tucht waardoor de gemeente werd verdeeld, wat zou het anders zijn dan een ander Babel?

Kunt u zich indenken dat die zichtbare eenheid voor Christus zo dierbaar is, dat Hij het zou wensen afgezien van werkelijke reiniging en gemeenschap in de waarheid?

Zeker deze brief aan Filadelfia is geheel in strijd - in duidelijke tegenstelling - met al zulke gedachten. Hoe zou het komen dat we hier de Heer niet hebben als Degene die Zichzelf voorstelt als Hij die 'de zeven Geesten van God en de zeven sterren heeft' - de volheid

van geestelijke kracht en die zijn volk onder zijn hoede heeft - maar als 'de Heilige en de Waarachtige'? Het mag inderdaad vreemd lijken dat het dode Sardis er zo aan wordt herinnerd en Filadelfia niet! Maar voor Filadelfia zou zo'n uitspraak lijken alsof het niets minder betekende dan het herstel van de gemeente door middel van hen. Tot Sardis is het een duidelijke waarschuwing in plaats van een verzekering (zelfvertrouwen). Filadelfia, zelfs als Filadelfia, heeft eerder de waarschuwing nodig dat ze zich niet moeten vergissen, in de een of andere hoopvolle interpretatie van tegenwoordige zegen, wat de dagen zijn waarin zij leven en dat zij moeten waken tegen zo'n opvatting van praktische eenheid die de gehele waarde van eenheid buiten werking zou stellen. Hoe volmaakt is ieder woord van God op haar plaats!

Laten we dan opnieuw vermelden wat de Heer prijst. 'U hebt kleine kracht en u hebt mijn woord bewaard en mijn naam niet verloochend, - u hebt het woord van mijn volharding bewaard.' Iedereen moet dit 'mijn' opmerken dat doorgaat tot het eind van de brief. Zij tonen aan dat de ware Filadelfiërs trouw blijven aan Christus Zelf, aan zijn woord, zijn persoon, zijn vreemdelingschap in de tegenwoordige tijd, zijn zekerheid van de toekomst. Zijn werk is het om Christus te gehoorzamen, vast te houden aan de waarheid betreffende Hem, wachtende te zijn op Hem. Het werk van bijeenbrengen kan, om zo te zeggen, voor zich zelf zorgen, als dit gedaan wordt. We moeten verenigd zijn met het Middelpunt en niet enkel of hoofdzakelijk door de omtrek. En zo kan er alleen iets zijn dat vrucht voor God zal hebben of lof van Hem die hier tot zijn volk spreekt.

We kunnen dan gemakkelijk zien hoe het karakter van de Filadelfiër verloren kan gaan door een verkeerd begrip er van. ‘Broederliefde’ is iets kostbaars wanneer het werkelijk is wat het beweert te zijn, maar zie waar de apostel in zijn vermaning het plaatst. ‘Voeg bij uw geloof,’ zegt hij (2 Petr.1:5-8): ‘de deugd (geestelijke kracht of moed), en bij de deugd de kennis, en bij de kennis zelfbeheersing, en bij de zelfbeheersing de volharding, en bij de volharding de godsvrucht, en bij de godsvrucht de broederliefde.’ Als dit de volgorde is, (en hij geeft het als volgorde,) hoe veel dingen zijn dan nodig om vooraf te gaan aan haar juiste ontwikkeling! Al deze dingen zijn ongetwijfeld in de christen in zekere zin bij het begin aanwezig, evenals de bloembladeren, de meeldraden en andere delen van de bloem in de knop ingewikkeld zijn voordat zij opengaat. Maar er wordt een relatie van deze tot elkaar getoond in de volgorde van het verschijnen en dat is het wat hier belangrijk is. Geen ‘broederliefde’ - geen Filadelfia - is waar, tenzij deze dingen er in gevonden worden. Voor dat alles moet Christus zowel het levenssap als de zon zijn en dit is het wat het woord in de Openbaring de benadrukt.

Filadelfia brengt bijeen tot Christus en het is Christus die bijeenbrengt. Een gemeenschappelijk geloof, een gemeenschappelijke vreugde, een gemeenschappelijk bezit, vinden hun resultaat in dat wat het uiterlijke teken is van de geestelijke band die ons verenigt. Wie zou, als hij weet wat het samenkomen aan de tafel van de Heer betekent, willen veronderstellen dat er gemeenschap kon zijn anders dan gehinderd door de tegenwoordigheid van dat wat geen gemeenschap was, evenmin dan dat harmonie door tweedracht kan toenemen? Ik spreek niet over gebrek aan begrip, er is geen gebrek aan overeenstemming in de tegenwoordigheid van een baby, maar

een niet geoefend geweten, een hart dat niet ontvankelijk is voor goddelijke dingen, - wat betekent ontvankelijk voor heel veel anders! - hoe moet de kracht van de Geest daardoor gehinderd worden! De levensregel van de Schrift voor tijden van verval is - 'met hen die de Heer aanroepen uit een rein hart' (2 Tim.2:22). en de manier om dezen te vinden is niet om hen via een advertentie te bereiken, maar om 'te jagen naar gerechtigheid, geloof, liefde en vrede', te wandelen op de weg waarop zij wandelen.

Het loopt er op uit, daar ben ik van overtuigd als wij werkelijk de zegen van zielen zoeken, dat wij met meer zorgvuldigheid, niet met minder, de aanvaarding van gemeenschap zullen bewaken.. We zullen zien dat het 'heilig en waarachtig' moet zijn, zoals Hij is met wie alle gemeenschap in de eerste plaats moet zijn. Zorgeloze aanneming is de oorzaak van veel verwarring en kan dat zijn van algemeen verval. 'Verkeerde omgang bederft goede zeden' (1 Kor. 15:33). Mensen kunnen niet samen wandelen tenzij zij het eens zijn. Wanneer beproevingen komen zullen zij, die nooit definitief van doel zijn geweest, misschien nooit overtuigd van de goddelijke waarborg voor de positie die ze hebben ingenomen, zich verstrooien en er met zorgeloze haast van wegvlugten, terwijl ze, waar ze ook heengaan, een verkeerd gerucht meeslepen van dat wat ze de rug hebben toegekeerd. Zulke personen zijn, in het algemeen gesproken, buiten elke hoop van herstel en ontwikkelen zich vaak tot de bittere vijanden van de waarheid.

We halen ons een grote verantwoordelijkheid op de hals als we mensen aandrijven of aanmoedigen om een positie in te nemen waarvoor zij niet klaar zijn, waarin ze daarom zonder geloof handelen. Het

is juist in principe waarvoor de apostel ons waarschuwt, het gevaar om anderen te leiden zonder een geoefend geweten, een geloof na te bootsen dat niet hun eigen geloof is. ‘Wat niet op grond van geloof is, is zonde’ (Rom. 14:23) Geen wonder dat er wrakken zijn langs het gehele spoor van een beweging waarvoor dit zo voortdurend nodig is en waarin zo velen trachten te wandelen zonder geloof. Moeten we niet bedenken dat het de Heilige en de Waarachtige is die gemeenschap met ons zoekt en dat niets dan wat aan dit karakter beantwoordt de proef kan doorstaan die zeker zal komen?

5. U hebt mijn naam niet verloochend

Het is een openbaring van het Woord van Christus en het verfrissende begrip van de verhouding tot Christus, - de nieuwe verwerkelijking van wat Hij is voor zijn volk, - dat praktisch Filadelfia voortbrengt. Zoals ik reeds zei, heeft iedere echte opleving noodzakelijkerwijs iets van deze geest, - heeft er tenminste een neiging tot. Natuurlijk, als ik spreek van opleving dan bedoel ik niet eenvoudig de bekering van zielen, zelfs in aantallen, de opleving waarover ik spreek is die van heiligen, niet van zondaars, hoewel natuurlijk het gevolg hiervan zal worden gezien in een nieuwe kracht van het evangelie voor de bekering van zondaars. Maar wanneer de belangstelling voor het woord van God herleeft en de liefde van Christus wordt gevoeld in nieuwe kracht in de ziel, zal toenemende gemeenschap tevoorschijn komen in de 'gemeenschap van heiligen' die meer gewaardeerd en waarnaar meer gezocht wordt en de geest van gehoorzaamheid zal er de oorzaak van zijn dat het 'juk' met hen die niet van Christus zijn een onverdraagzame verbintenis is.

Als zo'n herleving in de gehele gemeente van God werd gevoeld, hoe zeker zou iedere keten van dit soort worden gebroken door de energie van de Geest van God en de gehele gemeente worden samengebracht! Maar zoiets heeft nooit plaats gevonden en de uitwerking van plaatselijke en gedeeltelijke herlevingen is daarom feitelijk meer

of minder geweest om christenen van christenen te scheiden, - zij die door kunnen gaan met de wereld en met de wereldsgezinden van hen die dit niet kunnen doen. Daarom moet iedere dusdanige beweging het verwijt dragen, van de kant van de wereld zowel als van vele christenen evenveel als van de wereld, dat zij verdeeldheid veroorzaakt, wat ze werkelijk doet en moet doen en wat de woorden van de Heer bekend maakten dat Hij kwam doen - 'niet gekomen om vrede te brengen maar een zwaard' (Matt. 10:34), en te maken dat de vijand van iemand 'zijn huisgenoten zijn.'

In een dusdanige toestand beginnen schikking en gepastheid spoedig hun fatale werk te doen. Dat wat de Geest van God alleen kan volbrengen wordt ter hand genomen door de wijsheid van de mens, terwijl de Schrift zelf tot haar gebruik wordt verdraaid - want ze kunnen niet handelen zonder de Schrift. De waarheid moet gedeeltelijk worden besnoeid, gedeeltelijk weggelaten of anders niet op aangedrongen worden, barmhartigheid en ruime verdraagzaamheid zal worden opgeroepen, met de belofte van ruimere en spoedige resultaten, - terwijl het zaad in dit geval geen 'geduld' behoeft van de kant van de landman. Uit zulke pogingen zijn de religieuze verbonden van de dag verrezen terwijl ze spoedig de grote afmetingen aannamen die hen zo triomfantelijk lijken te rechtvaardigen, maar waar in alles de 'dogma', er op gericht is de onbuigzame waarheid van God uit te schakelen of te negeren, opdat de mensen gemeenschap met elkaar kunnen houden.

Want de waarheid schijnt op de één of andere wijze, - de onbuigzame (recht door zee gaande) waarheid - de mensen wakker te schudden en zet ze tegen elkaar op. Zijn de met elkaar in strijd zijnde sekten van het

Protestantisme niet voortgekomen uit die ‘persoonlijke verklaringen’ van een open Bijbel, wat wijzer Romanisme ten gunste van wat vreemd genoeg bevestigd is ‘katholiek’ te zijn heeft veroordeeld, zelfs terwijl het duidelijk is dat als het vrij wordt gesteld, vrijwillige stemmen van de ‘christelijke wereld,’ het nooit katholiek (algemeen) zou kunnen zijn. Het woord van Rome echter is geen vergelijk, maar ‘gezag.’ Ook het Protestantisme houdt niet van het woord vergelijk, maar eerder ‘verdraagzaamheid’, in goddelijke dingen moet je ruim zijn, waar je geen rechten hebt, want ook het woord van God maakt aanspraak op gezag en wel van de hoogste soort, zoals duidelijk is als het dat is. De Schrift is in die zin niet tolerant, zoals hij kon zijn die kon schrijven, ‘Als iemand meent een profeet te zijn of geestelijk, laat hij erkennen, dat wat ik u schrijf een gebod van de Heer is’ (1 Kor. 14:37).

De Schrift neigt er daarom toe - ondanks zondagscholen en wat niet - vandaag met haar scherpe lering een zekere slechte naam te hebben. Zoals de mensen in zijn dagen deden met Hem waarvan zij spreekt, zo doen ze nu, zij trekken zich van haar terug. Met bestudeerde aanneming van gewoonte, veroorloven ze haar zelden hen voor te schrijven wanneer haar stem niet wordt ondersteund door enig ander gezag, of waar gehoorzaamheid hen veel zal kosten. Het is te vrezen dat er weinigen zijn die absoluut bereid zijn de gehele waarheid van God aan te nemen en toe te juichen, want er is werkelijk geen andere reden en er kan geen andere zijn, waarom alle christenen vandaag niet één van zin zijn, dan deze, dat zij niet van harte wensen ten koste van alles de waarheid te volgen. ‘Als iemand zijn wil doen wil’, zegt de Heer Zelf, ‘zal hij van deze leer erkennen of zij uit God is’ (Joh. 7:17). Hoe zou het anders kunnen zijn als God is wat Hij is? Maar

wat vertelt ons dan de verwarring naar alle kanten in de christenheid in de tegenwoordige tijd van de toestand van de ziel die heerst onder het ware volk van God zelf!

Voor het grootste gedeelte, is het niet de strijd over leringen die zo kenmerkend is, zoals traagheid en onverschilligheid daarover. Sommigen die zeer actief zijn in geestdriftige evangelisatie, hebben haar vrijwel opgegeven enkel als een belemmering in hun werk. Als zij even nadenken om de betekenis hiervan te beseffen, dan zullen ze moeten erkennen dat God een vergissing begaan heeft of zichzelf, - Het woord van God is niet in overeenstemming met zijn werk, - Hij van wiens liefde tot de mens het evangelie is gekomen, kan niet het gevolg van zijn waarheid hebben voorzien! En hoe velen, aan de andere kant, hebben eenvoudig aanvaard wat tot hen overgekomen is van hun vaders zonder oefening van de ziel daarover! zonder de welbekende regel van de apostel op te volgen, 'beproeft alles, behoudt het goede'!

Als gevolg maken veel dingen, die onzorgvuldig zijn ontvangen, de Schrift, in alles wat met deze tegenstrijdig is, werkelijk onbegrijpelijk en dit staat werkelijk als een beschuldiging, hoewel ze dat niet openlijk zouden willen formuleren, tegen de Schrift Zelf. Het kan niet missen dat het zo is. Het onderzoek hiervan brengt niets anders dan verwarring. Ze blijven er in het algemeen trouw aan - geven het op wat betreft minder belangrijke details, ze zouden verbaasd zijn als ze het ernstig zouden kunnen onderzoeken, hoe veel van wat zij geloven dat God hen gegeven heeft, dat over het geheel heeft uitgedemd, - hoeveel is niets anders dan een dood iets - dood zonder enige klaagzang er over - helemaal niet het levende woord van God.

En dit is van invloed op de meest centrale waarheden, - waarheden betreffende de Persoon van Christus, waarheden betreffende zijn werk. Hoeveel met elkaar in tegenspraak zijnde denkbeelden over de verzoening heersen er in de zogenaamde orthodoxe denominaties! Wat is het geneesmiddel? Waarom dan de 'inzichten' niet weggelaten zeggen velen, omschrijf niet. Maar veronderstel dat de Schrift het doet? Dit zal in dat geval betekenen, 'ga niet te diep in de Schrift'. En dat is het wat er achter zit, we zouden zeker moeten weten wiens stem het is die dit voorstelt. Het is één en dezelfde stem die tot iemand zegt, 'Wees bescheiden, denk niet dat uw mening beter is dan die van iemand anders' en tot een ander, 'wees barmhartig, goede mensen zijn het niet eens over deze dingen' en tot een ander, 'twist hier niet over, u zult vijanden maken, u zult uw vrienden verliezen' en weer tot een ander 'U bent niet geleerd, houdt uzelf niet bezig met iets waarvoor een theoloog nodig is om over te beslissen en tot een ander, 'de kerk heeft dit vastgesteld' en - meer en meer tot de stem van de duivel komende - 'oh, maar er zijn zeker vergissingen in de Bijbel, u wilt niet twisten over woordelijke inspiratie?' Zo varieert de vorm van het betoog, maar de stem is die van de 'leugenaar van de beginne,' van hem die 'niet in de waarheid bleef' en zijn doel is altijd de waarheid in diskrediet te brengen. 'Ga niet te ver.' 'Wees niet te zeker.' 'Wees niet te dogmatisch.' 'Wees niet liefdeloos.' De duivel kent de mensen goed en wat bij ieder de snaar is die op zijn aanraking het meest reageert. Hij is ook een goede scheikundige en kan zijn vergiften zo mengen dat er nauwelijks smaak of reuk van het hoofdbestanddeel zal zijn; niettegenstaande dat zal het zijn werk doen.

En het is verbazingwekkend, dat de gemakkelijke verdoving van christenen zal toestaan dat hun beste zegeningen onder hun ogen

worden gestolen en ze het nooit bespeuren. In andere zaken plegen ze heel andere mensen te zijn. ‘De zonen van deze eeuw zijn verstandiger ten aanzien van hun eigen geslacht dan de zonen van het licht’, maar nu zult u bij een groot aantal christenen in wereldse zaken (en niet onbetekenend) al de wijsheid van de wereld vinden en in de zaken die hun eigen zaken moesten zijn als christenen, de meest kinderlijke onbekwaamheid. Het mag er op lijken dat ik afdwaal van waar ik mee bezig ben door stil te staan bij deze dingen, maar feitelijk denk ik er de hele tijd van ganser harte aan en dat het is ‘hij die oren heeft om te horen’ die zal er naar luisteren. En de Heer dringt hier in al zijn brieven aan deze Aziatische gemeenten op aan.

Wat is de betekenis van dit woord tot Filadelfia, ‘U hebt mijn naam niet verloochend’? Hebt u het tenminste niet verloochend mijn lezer? Ik hoop van harte inderdaad niet, maar misschien denkt u hierbij enkel aan grove afvalligheid, of als de misstap onder de druk van zulke dagen van vervolging die er waren, toen een klein beetje wierook, dat op het altaar voor de één of andere heidense god werd geworpen, iemands leven kon redden door het christendom af te zweren. Weinigen worden op die manier nu verzocht en u hebt het niet nodig daar scherp naar te kijken: is dat zo? Ja, dat kan misschien zo zijn, als we onszelf er gemakkelijk van willen afmaken. Maar als Filadelfia in haar diepere toepassing, alleen maar van toepassing is op zulke ogenschijnlijk christelijke tijden als de onze, dan zal het zeker vreemd lijken dat het niet hebben gedaan wat voor enkelen onder ons misschien een sterke verzoeking is om te doen, dat zou in de ogen van de Heer een bijzondere lof van Filadelfia zijn! Ook wat dit betreft, hoeven we in dat geval niet veel nadruk op de waarschuwing ‘houd wat u hebt’ te leggen en overwinnen zal bij deze toepassing

niet moeilijk zijn, - of in ander opzicht er van kunnen we misschien zeggen, zal nauwelijks mogelijk zijn, als er voor de massa geen moeilijkheid is om 'te overwinnen.'

Hebben we het dan mogelijk verkeerd verklaard? Want men zou eerder zeggen dat er integendeel een speciale en buitengewone gepastheid zowel in de lof als de waarschuwing zou zijn, die een speciale verantwoordelijkheid zou insluiten, juist van de kant van de Filadelfiërs, voor deze bepaalde zonde, - een bijzondere beproeving in dit opzicht waaraan zij zouden zijn blootgesteld! Kan dat waar zijn? Lijkt het onwaarschijnlijk? In de algemene vorm waarin wij geneigd kunnen zijn het op te vatten, ja. Maar is de algemene vorm dan de werkelijke verklaring? Kan het dat zijn wanneer het voert tot zo'n uitkomst wat betreft een bijna lege betekenis ervan, als toegepast op de Filadelfia?

Wat is het zijn naam loochenen? Wat is 'zijn naam'? Alle namen zijn belangrijk in de Schrift, maar de namen van God en van Christus, hoe bijzonder, hoe alles te boven gaand zijn die! Als God handelt 'om wille van zijn naam,' betekent dat, dat Hij verklaart wat Hij is. Als wij 'vergaderd zijn tot de naam van Christus' - wat de werkelijk vorm van de woorden is (Matt.18:20), 'tot,' niet 'in,' - is het omdat wij beseffen dat wat Hij is ons (een ieder en allen tezamen) tot Hem trekt. 'Zijn naam' is dus de geopenbaarde waarheid van wat Hij is. Hij is niet meer op de aarde en wij hebben Hemzelf niet zichtbaar om tot Hem te komen. Maar de waarheid van wat Hij is, brengt ons bij elkaar en zo bij elkaar gebracht belijden we wat Hij voor ons is en als we zo bij elkaar komen hebben we de belofte van zijn (geestelijke) tegenwoordigheid. Zo zijn we samen verenigd zoals een wiel, zeker

door de omtrek. Maar als dat alles was - als dat de hoofdzaak was - zou het wiel geen kracht hebben. Haar kracht hangt boven alles af van het middelpunt, dus onze eenheid is (op een wijze die alles wat dat beeld kan uitdrukken te boven gaat) door het Middelpunt, wat Christus voor ons allen is en dit naar verhouding zoals het waar is, bepaalt en verzekert ook de eenheid van de omtrek - die tot elkander.

Voer dit terug naar ons onderwerp, denk er aan wat Filadelfia betekent en uitdrukt. Indien het om de bijeenkomst van christenen gaat en het gaat om een ware Christus (om de waarheid van wat Christus is) zouden ze vergaderd zijn, want wat is voor de Filadelfiërs meer centraal dan deze waarheid van wat Christus is niet te verloochenen? - deze essentiële, voldoende naam!

Nu een andere vraag - en laat niemand die prijs stelt op Christus het oppervlakkig behandelen. Als er een duivel is, de vijand van God en mensen, de voortdurende en spitsvondige tegenstander van alles wat goed is en met zo'n kennis zoals zo'n wezen kan hebben van wat het is dat hij weerstaat, hoe zou hij proberen zo'n beweging als die van Filadelfia te bederven en te vernietigen? Het antwoord is niet in het minst twijfelachtig, hij zou het aanvallen in het middelpunt waarvan alles afhangt, hij zou de waarheid van Christus aanvallen, zijn persoon en zijn werk. Zo zeker als dat waar is, zo zeker is het dat de grootste beproeving voor de Filadelfiërs zou zijn *de belijdenis of de loochening van de naam van Christus*, het middelpunt van de bijeenkomst.

Bekijk dit de hele tijd en zie of ik het betoog op de een of andere wijze geweld heb aangedaan. Kijk of er enige schakel ontbreekt, of als er één onvoldoende is. Indien niet, laten we dan een heel duidelijke

stap verder gaan. Deze brieven zijn profetisch, deze afzonderlijke brief is daarom een profetie. Hier is dan stilzwijgend ingesloten, om in verbinding met deze beweging de gemeente van God (in principe) terug te vinden, dat er een aanval van satan op de Heer Jezus als het middelpunt van de bijeenkomst zou zijn. Is het zo geweest? Broeders die de geschiedenis kennen in verbinding met deze beweging van de laatste vijftig jaar, ik dagvaard u allen wat dit betreft getuigenis voor God te geven, zijn er vragen geweest die de persoon van Christus hebben aangetast en het vergaderen tot zijn naam? Ik draag u op, als u zou willen luisteren naar zijn woord, de vraag te beantwoorden, heeft de geschiedenis deze profetie niet vervuld? En hoe is deze profetie dan van invloed op onze positie, wat het ook mag zijn met betrekking tot het bevel van onze Heer Zelf hier: 'U hebt mijn naam niet verloochend'?

Maar nog eens, laten we er aan denken dat de grote vijand van ons allen er één is die veel ervaring heeft in verschrikkelijke oorlogvoering. Hij heeft zijn kundigheid verkregen in zesduizend jaar veelvormige ervaring. 'Hij is een leugenaar en de vader er van.' Het struikgewas (de schuilplaats) en de tijd ?zijn van hem. Niets is gewoner dan hem te zien in het kleed van heiligheid en hij is bekend met de gesteldheid en de taal der liefde. Hij kan verschijnen als een engel des lichts en zijn dienaren zijn als dienaren van de gerechtigheid. Hij kan satan zijn en satan openlijk veroordelen, enkel satan voor God plaatsen en God voor satan. We mogen wel naar onze wapenrusting kijken, we mogen eerlijk trouw blijven aan het woord van God, wel mogen we 'bidden met alle gebed en smeking' (Ef. 6:18), het zal goed zijn als naar waarheid van ons kan worden gezegd dat 'zijn gedachten ons niet onbekend zijn' (2 Kor. 2:11). De gehele wereld staat aan zijn

kant. Het vlees, zelfs in een christen, verdedigt hem. Ook kunnen we hem niet tegemoet komen met zijn eigen wapens, noch hem van zijn stuk brengen door het aannemen van zijn eigen tactiek. Bij de ontmoeting met hem moeten we altijd in gedachten houden wat de Spr.5:6 zegt over de 'vreemde vrouw', 'opdat gij het pad des levens niet zoud inslaan, zijn haar gangen doolwegen, zonder dat gij het weet.'

Laten we dit vastberaden in onze gedachten vastzetten, dat de Heer hier, in het prijzen van Filadelfia dat ze zijn naam niet hebben verloochend, ons verzekert van wat het grote gevaar is in zulke strijdpunten als die verrezen zijn. Het grote gevaar is dat niet de Filadelfiër in zijn doel om het volk van God bijeen te krijgen op de een of andere manier het Middelpunt van de bijeenkomst zou vergeten, zichzelf zou verbinden met het loochenen van de naam van Christus. Als de Heer het wil zullen we straks kijken naar 'verbindingen,' maar laten we reeds vooruitlopen op de waarschuwende woorden van de apostel dat iemand die de man 'ontvangt' of zelfs 'groet' die 'deze leer niet brengt' (van Christus) 'gemeenschap heeft met zijn boze werken' (2 Joh. :10, 11). Daarom iemand die wetende de verloochenaar van de naam van Christus 'groet', is 'iemand is die gemeenschap heeft' met die verloochening. De geschiedenis - die ik hier niet geef - van de eerste aanval van de vijand maakt het ontegenzeggelijk duidelijk waar het begon. En wat hen betreft die er door beïnvloed werden, is het even duidelijk waar alleen zelfs enig vermoeden van zo'n verloochening, of van het groeten van de verloochenaars, er mee verbonden is. Er was één groep (van hen die toen verdeeld waren) die zelfs hen die er van gescheiden waren, van zo'n verloochening niet beschuldigden en dat niet konden doen, of van enige compromitterende afhankelijkheid

aan hen die verloochenden. Het zelfde kon nooit worden gezegd van de andere kant, daar, indien ergens, (en de aanval van de vijand is zeker,) spreidden de gevaarsignalen van de profetie zich alleen ten toon.

Het werd satan hier zeker toegestaan om de zifter van de tarwe van God te zijn en hij doet het goed op die manier wat hij onderneemt om te doen. Ongetwijfeld kon van beide kanten op veel fouten de nadruk worden gelegd. Ook kon bij beide vroomheid worden aangevoerd. In een zeef worden de dingen natuurlijk goed vermengd. Des te belangrijker is het duidelijk op de door de profetie gegeven grondslag te staan en te zien dat omdat aan de ene kant de mensen voor het Middelpunt pleitten, de andere kant steeds dacht aan de omtrek. Het is zeker nodig beide te handhaven en het is natuurlijk best mogelijk aan alle kanten zich te vergissen, toch zal hij die vasthoudt aan Christus ontdekken dat Christus een aantrekkelijke kracht is voor zijn volk. Het is Christus die de Geest van God verheerlijkt en hier vinden we leiding van hart en geest. Alleen vanuit het middelpunt kan de omtrek werkelijk worden aangetrokken. Filadelfia wordt noch geprezen noch berispt om haar gedrag in verbinding met het volk van God, zoals we hebben gezien, het is 'mijn woord, mijn naam, mijn volharding,' waarover gesproken wordt en het is zeer belangrijk om het oogpunt (gezichtspunt) van God te verkrijgen.

Als Christus verheerlijkt wordt is de Geest van God vrij, vindt de waarheid haar plaats in verhouding tot Hem en is er voortgang, zielen kunnen verder gevoerd worden. Allen die willen, kunnen in het geval van het punt in kwestie oordelen. De Geest van God kan hierin niet verkeerd worden begrepen, of in andere kanalen worden afgewend

dan die die verbonden zijn met de Rots van waaruit het water vloeit. En hier is een duidelijk en kostbaar bewijs van de goedkeuring van Christus. Afgezien hiervan groeit de stroom traag en droogt op. Zielen kunnen misschien worden gezegend en gediend, want God is genadig, maar de voorziening is elders.

Ik denk dat niemand deze principes kan ontkennen. Als ze waar zijn zullen ze bij een eerlijke toepassing niet misleiden. Ook schrijf ik geen woord voor hen die geen moed hebben het te doen.

6. De kwestie van verbindingen

Voor het ogenblik wend ik me af van de kwestie van de leer van Christus, niet alsof daar niet meer over te zeggen zou zijn. Er zijn tegengestelde aanklachten en latere ontwikkelingen waaraan niet stilzwijgend voorbijgegaan kan worden en ik wil ze niet negeren. Maar we zullen reeds zien dat in het licht van de Schrift naar een andere zaak gekeken moet worden, ten einde terecht vast te stellen hoe verreikend de schuld misschien kan zijn van het verloochenen van de naam van Christus. We moeten in feite juist nu verwijzen naar de kwestie van verbinding, maar het gewicht daarvan vraagt om een veel nader onderzoek, zowel om te zien hoe de Schrift dit behandelt als dat wij ook haar morele betekenis beseffen, dit natuurlijk ook zoals de Schrift het stelt. Het is een kwestie die in zo'n innige verhouding tot het hele karakter van de dingen van vandaag staat en ons allen heel erg aangaat en de Schrift is duidelijk tegen principes die zo doorweven zijn in de gehele bouw van de gemeenschap van vandaag dat het moeilijk wordt gemaakt de aandacht van christenen te krijgen voor wat vijandig voor hen is. Toch 'de wereld gaat voorbij . . . maar wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid.' (1 Joh. 2:17).

De verbinding van de mens met de mens is een goddelijke noodzaak. De instelling van de familie bevestigt dat vanaf het begin. Het verschil van bekwaamheid bij de mensen brengt hen noodzakelijkerwijs

samen, de behoefte bij één wezen wordt tegemoet gekomen door capaciteit van een ander wezen. Vereniging betekent dienst van de één tot de ander, terwijl de behoefte er aan een zeer nuttige tucht is, is de voorziening er van een beroep op toegenegenheid (liefde) en dankbaarheid. De gemeente van God is een organisatie waarin dit principe volledig wordt erkend, een vereniging zowel gebaseerd op verschil als op eenheid: een lichaam dat opgebouwd wordt door dat wat 'elk gewricht dat de ondersteuning [verleent] naar [de] werking die elk deel is toegemeten.'

De zonde die er bij gekomen is, is echter overal, dat wat alle goed in kwaad verandert. Des te heerlijker het goede, helaas, des te erger het kwaad. De eenheid die op zo grote schaal vandaag verkregen wordt is louter federatie (een bond van samenwerkende [hun zelfstandigheid behoudende] verenigingen), we kunnen het inderdaad vaak samenzwering noemen. Daarin wordt de individualiteit, die de eenheid van God altijd verschaft en handhaaft, aangetast, het geweten wordt verdrukt, kwaad wordt toegestaan voor verondersteld uiteindelijk goeds, moraliteit (zedelijke beginselen) wordt vervangen door bovennatuurlijke machten. Het woord van God zoals het bij Jesaja is: 'Gij zult geen samenzwering noemen alles wat dit volk een samenzwering noemt, en voor hetgeen zij vrezen, zult gij niet vrezen noch schrikken. De HERE der heirscharen, HéM zult gij heilig achten en Hij moet het voorwerp van uw vrees en Hij moet het voorwerp van uw schrik zijn' (Jes. 8:12,13).

Of het vrees of het hebzucht is dat het motief bezielt, de ware vrees van God is zeker het enige geneesmiddel voor dit alles. Deze vrees is de doeltreffende zuivering van iedere vereniging van het kwaad

dat, als het wordt toegestaan, spoedig overheerst en het beheerst, of anders maakt het de vrije mens van God los van deze macht. Als we met Hem wandelen kunnen we niet de hand uitsteken naar hem die de soevereine wil van God afwijst. Het eind moet Zijn eind zijn en de weg er naar toe Zijn weg. Het proberen om God te verenigen met kwaad is enkel goddeloosheid (heiligschennis).

Onze verbindingen moeten daarom noodzakelijk van het grootst mogelijke belang zijn. Zij getuigen van het pad waarop wij (wat onze belijdenis ook is) zelf wandelen. We kunnen alleen ‘jagen naar gerechtigheid, geloof, liefde en vrede met hen die de Heer aanroepen uit een rein hart.’ De Schrift is daarom vol waarschuwingen en leringen hier over.

In de gemeente van God waar onze verhouding tot elkaar door Hem is tot stand gebracht, niet uit onze eigen wil, is het onvermijdelijk dat het overeenbrengen (de verzoening) van heiligheid in onze wegen met de eeuwige band die ons met elkaar verenigt ernstige verwarring veroorzaakt. De wereld waarin de gemeente is, is totaal tegengesteld aan haar en het kwaad dat er in is doet altijd een beroep op het er mee verwante kwaad bij de heiligen zelf. Haar vijandigheid is niet zo erg te vrezen als haar vriendschap, haar vrede is niets anders dan bedekte oorlog. Tussen haar ‘overste’ en de onze is zelfs geen wapenstilstand mogelijk.

Reeds in de tijd van de apostel toont de brief die ons de orde in de gemeente van God geeft deze drievoudige invloed die er aan het werk is.

De wijsheid van de wereld, de lust van het vlees, de macht van satan waren reeds de heilige omheining binnen binnengedrongen en de apostel moest opnieuw haar grenslijnen afbakenen en de indringer teruggedrijven. De grondleer van de opstanding werd ontkend en dat bracht haar hele belijdenis van het christendom ter sprake. Als deze dingen zo spoedig te Korinthe konden binnenkomen, als het ware in de aanwezigheid van een apostel, hoe kunnen wij dan betere tijden verwachten en kan het ons vergund zijn om te ontkomen aan strijd? In zijn tweede brief beweert hij dus nadrukkelijk en ernstig dat het juk met ongelovigen de vreugde van de verhouding tot de Vader verbeurt zoals hij wilde dat wij zouden weten. Wij moeten van hen weggaan en ons afscheiden en het onreine niet aanraken en dan hebben we de verzekering, 'Ik zal u aannemen, en Ik zal u tot Vader zijn, en u zult Mij tot zonen en dochters zijn, zegt [de] Heer, [de] Almachtige' (2 Kor. 6:17,18). Het gevaar van verkeerde verbinding kon nauwelijks nadrukkelijker worden bevestigd.

Maar er wordt gezegd dat dit alleen te doen heeft met ongelovigen en onze houding tot andere kinderen van God niet bepaalt. We moeten daarom kijken naar teksten die hierover spreken. Maar voordat we dat doen zou ik even willen nadenken om een betoog te behandelen dat met zo'n bezwaar is verbonden

Men voert aan dat we een directe Schriftplaats moeten hebben en geen gevolgtrekkingen om ons in al deze zaken te leiden. Nu, de Schrift geeft ons principes en geen volmaakte gedragslijn van goddelijke wet en dat maakt gevolgtrekking nodig bij iedere stap. Gevolgtrekking is niet te scheiden van een verstandig leven en God zelf verwaardigt zich om met zijn schepselen te redeneren. 'Komt toch en laat ons

tezamen richten, zegt de HERE.’ De discussie tegen het beredeneren in de dingen van God is doorgevoerd in bijzonderheden die even onschriftuurlijk zijn als dat ze onredelijk zijn. Waar keurt de Schrift een door God gegeven vermogen dat de mens heeft af? Nergens. Door te spreken tegen dat wat God gegeven heeft, spreken we noodzakelijkerwijs tegen de Gever. De openbaring eert God overal als de Schepper door zijn schepping te eren.

De zonde is gekomen en heeft elk vermogen bedorven, maar het werk van God hier is reinigen en niet verdueren. Wanneer de ziel haar verhouding tot God begint te beseffen dan wordt beredeneren heel redelijk in het aanvaarden van haar scheppings-begrenzing en redelijkheid doordringt het leven en het karakter van de nieuwe mens in Christus. Men zou evengoed kunnen zeggen dat als wij licht hebben, ogen er niet toe doen, als beredeneren in de dingen van God afkeuren. Alleen in het licht zijn de ogen van nut.

Maar bovendien, God beproeft ons door deze oefening van beredeneren, -houdt ons er verantwoordelijk voor onze ogen open te hebben en ze eerlijk te gebruiken. Over deze ‘oefening’ spreekt de apostel als dat wat hij nodig vond om ‘een onergerlijk geweten te hebben tegenover God en de mensen’ (Hand. 26:16). Oefening toont dat de mens moreel en geestelijk wakker is en daardoor wordt hij gezond en krachtig gehouden. Daarom staat God op de noodzaak er van en handelt met het oog er op dat het wordt gehandhaafd. De Schrift is zo geschreven ‘Opdat de mens Gods volkomen is’ (2 Tim. 3:17), - niet de gehele wereld en niet de induttende en de slaap-liefhebbende onder de christenen.

Laten we nu deze zaken toepassen op de woorden van de apostel tot de Korintiërs en we zullen zien dat de afwijzing dat zulke teksten te doen hebben met de gemeenschap onder christenen in de grond ongeestelijk en immoreel is. Het principe dat ligt opgesloten in de vraag ‘welk deelgenootschap hebben gerechtigheid en wetteloosheid en welke gemeenschap heeft licht met duisternis?’ Is het alleen van toepassing op een juk met ongelovigen? Veronderstel dat we allen gelovigen zijn, kunnen we een juk aanvaarden met een gelovige, wat insluit dat zo’n gemeenschap mogelijk is?

God is dezelfde in zijn heiligheid en in de vereisten van zijn heiligheid, voor de één zowel als voor de ander, zowel voor de heilige als voor de zondaar, alleen de zonde van de heilige is erger dan de zonde van de zondaar, in verhouding tot het verschil van licht en de genade die hij heeft ontvangen. Zo kan dan het ongelijke juk volledig van toepassing zijn op een juk tussen christenen als één van hen bij zichzelf ‘ongerechtigheid’ toestaat waarin met de ongelovige niet kan worden verder gegaan.

Omdat de mensen geen ‘conclusie’ willen ‘trekken’, hindert dat op geen enkele wijze het rechtvaardige oordeel van God betreffende de zaak. De uitwerking van ons handelen zal even zeker volgen als ingeval we gif slikken in het geloof dat het gezond voedsel was. Hoe velen hebben inderdaad de rampzalige gevolgen ondervonden van verbindingen, hetzij sociale, commerciële of religieuze, die ze zichzelf hebben veroorloofd aan te gaan onder de geruststellende illusie dat zij wettig waren omdat beide kanten christenen waren! hoe velen, zo misleid, zijn ontwaakt om per slot van rekening te ontdekken, dat de

kwestie bij de profeet veel dieper ging dan zij hadden gedacht: ‘Gaan er twee tezamen, zonder dat zij het eens geworden zijn?’ (Amos 3:3)

Op welke verschillende manieren deze principes ons leven beïnvloeden is gemakkelijk duidelijk. Vrouwen gaan met hun echtgenoten mee in dat wat naar zij geloven voor God verkeerd is omdat verondersteld wordt dat ‘Vrouwen [weest] aan uw eigen mannen [onderdanig] als aan de Heer, (Ef. 5:22), hen van alle morele verantwoordelijkheid ontheft. ‘Kinderen weest jullie ouders in alles gehoorzaam’ (Kol. 3:20) wordt op dezelfde wijze aangehaald om de aard der dingen om te keren en de aardse banden boven de goddelijke te plaatsen. Er wordt ons ook verteld dat we geen machtiging van de Schrift hebben om gemeenten te oordelen, in welk geval, als het waar is, de zonden daarvan niet mogen worden gerekend en behandeld als zonde elders. Dit alles is, zoals duidelijk moest zijn, de vrucht van een immoreel principe. En hoe kunnen zij die zulke dingen verdedigen en praktiseren ontkomen aan het wee van de profeet over ‘hun die het kwade goed noemen en het goede kwaad; die duisternis voorstellen als licht en licht als duisternis; die bitter doen doorgaan voor zoet en zoet voor bitter’ (Jes. 5:20)? De eeuwige principes van Gods regering zijn tegen hen en de onveranderlijke heiligheid van de goddelijke natuur.

We keren echter terug tot het onderwijs van de Schrift betreffende verbindingen. De tweede brief aan Timotheüs geeft ons het laatste woord van de apostel Paulus, toen de gemeente reeds ver tot verval gekomen was. Er wordt niet meer gesproken over de gemeente als het ‘huis van God,’ zoals in de eerste brief. Hoewel het, ongetwijfeld dat, nog was, vergelijkt hij haar eerder, van de ene kant, met een ‘groot

huis,' met haar vaten zelfs tot oneervol gebruik; van de andere kant, zoals het lijkt en in volkomen morele overeenkomst, met een huis dat in verval is, waarvan echter nog de fundering staat. Let op de inscriptie op de fundatie-steen: 'Evenwel, het vaste fundament van God staat en heeft dit zegel: [De] Heer kent hen die de zijnen zijn.' Kostbare zekerheid!, maar wat duidt het aan? Wat anders dan dat de gemeente werkelijk verviel naar 'onzichtbaarheid,' behalve voor het oog van Hem die nooit in gebreke kan blijven zich iedereen te herinneren die in welke zwakheid ook zich aan Hem heeft toevertrouwd voor zijn verlossing. Maar aan de andere kant, wat is het inschrift? Juist wanneer al de moeilijkheden van het pad volledig duidelijk worden, - juist wanneer het lijkt dat het kwaad de overhand heeft gekregen en een zekere laksheid bijna onvermijdbaar is, - wordt de leidraad voor het pad door alle verwarring in deze richting gevonden, zo eenvoudig als mogelijk is, recht op het doel af als de niet afgebogen lichtstraal, vast als de heerlijke troon van God: 'Laat ieder die de naam van de Heer noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid.'

Ja, dank zij God, hier hebben we de leidraad: alleen hier wordt ons absolute veiligheid verzekerd. Laat een mens dit onbeweeglijk vasthouden, laat hem zichzelf daaraan zonder aarzelen toevertrouwen, het doet er niet toe wat de kwestie is die hij geroepen wordt te beslissen, individueel, sociaal, religieus, - het doet er niet toe wat het geschilpunt (de kwestie) mag zijn, - het doet er niet toe wat hem bedreigt, - hij kan zijn weg vinden door een woestijn-eenzaamheid, over de meest bultige bergen, beneden in de vallei van de doodsschaduw, toch is 'het pad der rechtvaardigen als het glanzende morgenlicht, dat steeds helderder straalt tot de volle dag.' Ja, omdat het licht van de hemel er op is.

Merk op hoe de heilige naam waarover wij hebben nagedacht hier is, als slechts één naam 'de naam van de Heer' - zo lezen de bewerkers het - de naam van Hem aan wie hij, tegenover mensen, onderworpen moet zijn - dan moet hij zich onttrekken aan ongerechtigheid. Maar wat is ongerechtigheid? Dit kunt u slechts juist afmeten als u denkt aan de plaats waar het bloed van Christus u heeft geplaatst, - aan de genade die u betoond is en die u hebt te betonen, - aan het gezegende pad waarop u geroepen bent Hem te volgen. Hier zult u zeker vinden, zo eenvoudig als het principe is, dat haar verwezenlijking genoeg is om u overvloed van oefening te geven van dag tot dag.

Maar laten we verder gaan met de apostel: 'In een groot huis nu zijn niet alleen gouden en zilveren vaten, maar ook houten en aarden; en sommige wel tot eer, maar andere tot oneer. Als dan iemand zich van deze [vaten] reinigt, zal hij een vat zijn tot eer, geheiligd, bruikbaar voor de Meester, tot alle goed werk toebereid. Maar ontvlucht de begeerten van de jeugd en jaag naar gerechtigheid, geloof, liefde en vrede met hen die de Heer aanroepen uit een rein hart' (2 Tim. 2:20-22).

Dit laat ons de wanorde zien en de regel in een tijd van wanorde, zowel met betrekking tot scheiding van het kwaad als met betrekking tot verbinding met wat goed is. 'Zij die de Heer aanroepen uit een rein hart' zijn duidelijk dezelfde als zij die terwijl zij 'de naam van de Heer noemen, zich onttrekken aan ongerechtigheid' en dus de man die zich van de vaten tot oneer reinigt vindt zijn eigen groep. Maar hier rijst de vraag op, die naar ik denk niet voldoende is overdacht, zijn de vaten tot eer en de vaten tot oneer hier de enige twee groepen? Als het alleen zij zijn die zich reinigen van de laatsten die behoren

tot de eerstgenoemden, dan is het zeker dat alle niet-gereinigden geklasseerd moeten worden als vaten tot oneer, of er moet een derde groep zijn eenvoudig terzijde gelaten, als zij die niet voldoen aan het gebruik van de Meester, in ieder opzicht een ernstige toestand!

Als gevraagd wordt, moeten we dit toepassen op gemeenschap in de gemeente, dan is er duidelijk geen uitzondering. Het najagen van ‘geloof, liefde en vrede,’ met hen die gereinigd zijn van verkeerde verbindingen houdt stilzwijgend in dat de niet-gereinigden niet in de gemeente kunnen zijn. Als dezen niet geschikt zijn voor het gebruik door de Meester, dan kunnen ze hun plaats niet daar hebben waar ieder en allen duidelijk door Hem worden gebruikt. De leden van het lichaam zijn door het feit dat ze dit zijn verantwoordelijk elkaar op te bouwen. Als zij daar niet geschikt voor zijn, wat hen voor het ene ongeschikt maakt, maakt hen ongeschikt voor het ander. Als zij de Heer niet kunnen aanroepen uit een rein hart, op welke wijze kunnen zij Hem dan aanroepen? De gemeente, indien van één geest met de Heer, moet zijn oordeel bevestigen.

Het principe wordt hier weer ontvouwd: ‘Welke gemeenschap heeft gerechtigheid met ongerechtigheid?’ De vorm van de vermelding er van, als een vraag gesteld, houdt in de helderheid en het positieve van het antwoord. Van het geweten van iedereen, als het zelf juist is, wordt verwacht dat het gehoor geeft.

Gemeenschap moet dat werkelijk zijn. Het is de stem van de ‘Heilige en Waarachtige’ die hier gehoord wordt. Als kwaad door één of door velen wordt bekrachtigd, dan moet gemeenschap met Christus ophouden. We kunnen niet met God wandelen en met de zonde doorgaan.

Zo was Korinthe met de persoon die incest pleegde in hun midden gezuurd doordat zij het schuldig toelieten, zij moesten het zuurdeeg uitzuiveren door zelfoordeel en scheiding van het kwaad, opdat ze een 'nieuw deeg' zouden zijn. Zij waren in hun toenmalige toestand geen nieuw deeg. Het zuurdeeg was toen in het deeg, niet alleen slechts in een individu. In Christus waren zij ongezuurd en zij moesten in hun praktische toestand een afbeelding zijn van wat de genade hen in positie gemaakt had.

Dit is een afgezaagd gespreksonderwerp en toch is het nodig er op aan te dringen, want de mensen wagen het nog te zeggen dat, ondanks het toestaan van kwaad in hun midden, Korinthe toch ongezuurd was. En als dat niet zo was, voegen sommigen er aan toe, dan zou het te laat zijn het zuurdeeg uit te zuiveren. De laatste bewering drijft het beeld inderdaad ver door en ontkent de kracht van de goddelijke genade voor iedere toestand die onder het volk van God gevonden kan worden. Toch is het waar dat er iets buitengewoons in de staat van dingen te Korinthe geweest schijnt te zijn, die door geen andere gemeente sindsdien verdedigd kan worden. Het kan het feit geweest zijn dat wat hen betreft zij vooralsnog niet duidelijk wisten wat ze moesten doen, - dat voor zo'n geval alsnog geen maatregelen genomen waren. Maar zij hadden er voor God over kunnen treuren opdat 'hij die deze daad begaan heeft, uit hun midden werd weggedaan.' Hij geeft hen nu het bevel om dat te doen opdat niemand instaat zou kunnen zijn te zeggen dat zij dit nooit gehad hadden.

Zij moesten die zondige persoon uit hun midden weg doen. Sommigen werpen tegen om te zeggen 'van de tafel van de Heer.' Het gaat feitelijk verder te zeggen 'uit uw midden.' Eenvoudig weg doen

van de tafel zou welbeschouwd voor de zorgelozen geheel samengaan met het behandelen van de persoon waar zo mee gehandeld is, als één van henzelf in ander opzicht. De apostel toont hoe veel verder het moet gaan, door er aan toe te voegen, 'met zo iemand zelfs niet eten.' Alle omgang moest worden afgewezen, zoals zelfs van een gewone maaltijd.

Een gezuurd deeg betekent iets dat in ieder deel ervan geschikt is in verbinding met zuurdeeg te staan. Dat is feitelijk de gedachte in 'oud zuurdeeg', het betekent een stuk van het oude deeg wat met die bedoeling zou kunnen worden ingevoerd in het nieuwe. Het laat ons zien dat iedereen die het vasthouden van kwaad bekrachtigt werkelijk iemand is die deel heeft aan het kwaad. Hij loochent praktisch de heiligheid van God en kan daarom zelf niet heilig zijn. Het is natuurlijk geen lichamenlijk contact dat in dit geval gewerkt heeft. Het is een verdorven en verdervend principe dat de naam van Christus zou verbinden met Zijn oneer en in die zin zijn naam loochent. Zo wordt de Filadelfiër er aan herinnerd dat Hij is 'de Heilige en de Waarachtige.' Maar heiligheid gaat verloren in verbinding met kwaad.

Het uitzuiveren van het kwaad betekent afscheiding er van. Hier handelt de gemeente. In Timotheüs moet hij die een vat tot eer wil zijn zichzelf van de vaten tot oneer reinigen, d.w.z., hij moet ten koste van alles zichzelf afscheiden. Als de gemeente op deze wijze optreedt, dan moet hij, om een goed geweten te behouden, zich van de gemeente afscheiden. Hierin hebben we dan het oordeel van een gemeente waarvan sommigen ontkennen dat het Schriftuurlijk is. En in dit geval, als we partij kiezen voor hem die zich terecht heeft

afgezonderd, dan moeten wij ons ook afzonderen en zo de gemeente oordelen. En als we geen partij voor hem kiezen, zijn we niet bij God.

We worden dus gedwongen om te oordelen en om ieder individu in dit gezuurde deeg te oordelen. Met hen mee te gaan die de heiligheid van God loochenen betekent dat wij zelf onheilig zijn. De naam van Christus als de Heilige en de Waarachtige te loochenen betekent op te houden een Filadelfiër te zijn.

7. Een kring van gemeenschap, of onafhankelijkheid?

Nu moet een andere vraag worden beschouwd, die in verbinding staat met dat wat we zojuist hebben overdacht. We zullen vinden dat 'onafhankelijkheid' één van de meest succesvolle middelen is, die men zich misschien kon voorstellen, om te ontwijken aan Schriftuurlijke tucht, - één van de meest succesvolle valstrikken waardoor de kinderen van God verleid kunnen worden tot verzet tegen de wil van God, terwijl het voor henzelf lijkt dat ze alleen de principes van het Woord voorstaan, tegen 'confederatie' (bondgenootschap) zijn, vóór zuiverheid en een niet sektarisch in stand houden van het lichaam van Christus. We moeten daarom ernstig en met voldoende zorg deze zaak bekijken; ten eerste, wat is onafhankelijkheid werkelijk en dan zien naar de vruchten die de boom duidelijk maken.

In haar eenvoudigste en brutaalste vorm verschijnt onafhankelijkheid als de loochening van elk Schriftuurlijk gezag voor elke 'circle of fellowship' (kring van gemeenschap) buiten de individuele bijeenkomst, waar die ook mag zijn en deze loochening, zoals zij het zich verbeelden, wordt alleen gedaan in het belang van niet sektarische erkenning van de ene gemeente, die het lichaam van Christus is. De vorming en het in stand houden van iedere dusdanige kring is, naar zij beweren, sektarisch en de aanvaarding door zo'n kring van een

gemeenschappelijke tucht is volslagen sektarisme. Het maakt van het geheel een 'partij', die de naam van Christus zou kunnen aannemen, zoals sommigen te Korinthe deden en moet misschien alleen op die grond des te meer worden vermeden, daar ze die kostbare naam maakt tot een werktuig van verdeeldheid.

Het kan zijn dat deze beschuldiging niet het loochenen van de naam van Christus is, maar ze benadert dat zo dicht zodat ze het van de meest ernstige betekenis maakt. Zij die aan een 'circle of fellowship' trouw blijven en toch de aanneming van een sektarische naam afwijzen, wat hierin ligt opgesloten, kunnen zich noch veroorloven hun aanspraak op het eenvoudig vergaderen tot de naam van Christus op te geven, noch de waarheid van wat tegen hen wordt ingebracht accepteren. Laten we dan onderzoeken wat met deze beweringen wordt bedoeld, noch van onze overtuigingen wankelen door hun brutaliteit, noch afwijzen om dit alles te testen aan de Schrift, zo vaak als het nodig kan zijn. Dat wat waar is zal alleen ons houvast doen toenemen bij ieder nieuw onderzoek en het enige gevaar is als dit lichtvaardig en niet grondig wordt uitgevoerd. We moesten dankbaar zijn voor elk voorstel dat onderzoek opnieuw doet ontwaken.

Nu, wat is een 'circle of fellowship'? Dat dit alles niet verboden is moet door degene die bezwaar maakt zelf worden geloofd, als er maar 'twee of drie' vergaderd zijn met hemzelf in de één of andere plaatselijke gemeente. Want dat is, naar ik veronderstel niet de gehele 'gemeente van God' daar, maar iets dat onbepaald minder dan dit is. Toch moet er hier een binnen en een buiten zijn, een bestaan, dat van ons of niet van ons is, - iets dat er voor bewaard is een partij te zijn, niet doordat het geen muren of een deur heeft, maar doordat

het geen eigenmachtige, enkel menselijke, voorwaarden heeft voor erkenning. Als het geen voorwaarden heeft, dan is het louter een warboel van wetteloze mensen en moet het als zodanig door iedere christen worden afgewezen.

Als u zegt, 'Nee, het is de Schrift waaraan we onderworpen zijn', dan brengt dat direct de stilzwijgende gevolgtrekking met zich mee dat het de Schrift is zoals u haar ziet, niet zoals uw medechristenen haar zien en u neemt uw plaats in als voor de Heer, om door Hem wat dit betreft geoordeeld te worden. Dat u een afgezonderd iets bent, een 'circle of fellowship' maakt u niet tot een partij, u erkent christenen overal als leden van het lichaam van Christus en ontvangt hen overal waar geen Schriftuurlijke verhindering bestaat om hen te ontvangen en u spreekt eenvoudig over vergaderd zijn tot de naam van Christus, zonder een gedachte dat u de naam van Christus tot een kenmerk, of teken, of werktuig van verdeling maakt.

Welnu, in deze plaats bestaat ten minste een gemeente van christenen die ik kan erkennen, - ik veronderstel die ik behoort te erkennen, - afgezien van het gehele lichaam van christenen in deze plaats. Ik zeg, 'behoort,' omdat ik verplichtingen heb met betrekking tot het samen vergaderen van ons en alleen hier vind ik hen met wie ik kan vergaderen en wordt mij geen onschriftuurlijke voorwaarde opgelegd. Zou er een andere gemeente in dezelfde plaats zijn en van hetzelfde karakter, dan zou ik moeten vragen waarom zij niet bij elkaar waren, want de zonde van scheuring is in de Schrift een grote zonde en ik zou die noodzakelijkerwijs moeten afwijzen.

Ik herhaal, als er dan in deze plaats een gemeente is die ik kan en moet erkennen, - veronderstel nu dat ik elders heenging en woonde,

- daar misschien ook een gemeente vond die ik evenzeer zou moeten erkennen als alleen vergaderd tot de naam van Christus, zou het dan juist van mij zijn in de nieuwe plaats, hen in de plaats vanwaar ik kwam, die ik toen ik daar woonde moest erkennen en die ik, als ik daar nu was zou moeten erkennen, te weigeren die als een afgescheiden groep te erkennen? Is het mogelijk dat door mijn gaan van New York naar Boston, dat dan dat te Boston voor mij niet in orde zou zijn wat te New York heel goed zou zijn en als ik daar naar terugging weer goed zou zijn? Als dat zo is, is dat in alle ernst onafhankelijkheid, of anders is het dat meest zonderlinge veranderen van goed en verkeerd wat men zich kan voorstellen; dat is het veranderen van de moraliteit (zedelijke beginselen) elke paar mijlen van de weg, op welke weg ik ook reis. En toch, indien niet, dan zijn we in principe verbonden met een 'circle of fellowship'!

Het elkaar erkennen door zulke gemeenten over de wereld is daarom juist en alles wat zich hiertegen verzet, is vals en verkeerd. Nee, het is onmogelijk praktisch te handhaven, als principes van enige waarde voor ons zijn. Want, zou ik de reis ondernemen waarover gesproken is, moet ik dan niet informeren naar hen die één van zin zijn met ons te Boston en zouden zij in Boston iets anders van mij verwachten? Het afwijzen van een 'circle of fellowship' kan misschien als een theorie worden vastgehouden, de feiten zullen altijd niet overeenstemmend zijn met de theorie. De theorie op zichzelf kan door niemand naar waarheid worden aangenomen die er nuchter over nagedacht heeft; tenzij het onafhankelijkheid van de ergste en bekrompenste soort is; d.w.z. verbinding waar men wil en nergens erkenning van verbintenissen dan waar ik wil. En dit zou inderdaad het meest volmaakte sektarisme zijn dat zou kunnen bestaan.

Maar we moeten het gehele lichaam van Christus erkennen! Zeker, maar niet haar onschriftuurlijke verbindingen. In het belang van het lichaam van Christus wijs ik sekten (denominaties) af, maar in hetzelfde belang ben ik er aan gebonden de kring van niet sektarische gemeenschap te accepteren. De genadige woorden die, zorgende voor een dag van falen en verwarring, de twee of drie vergaderd tot de gezegende naam van de Heer bekrachtigen, bekrachtigen zulke gemeenten in iedere plaats en daarom een kring van zulke gemeenten. Het zou even sektarisch zijn identificatie (erkenning) met dezen af te wijzen als onze plaats met de verschillende denominaties in te nemen. Nee, het zou dit in nog hogere mate zijn. Ook zou het ons hiervoor niet behoeden door te zeggen dat we voor het welzijn van de hele gemeente van God handelen als vanuit de Schrift zelf de weerlegging zo gemakkelijk is.

Nu een andere stap

Het aanvaarden van dezen betekent het aanvaarden van hun tucht. Want de bekrachtiging door de Heer van de gemeente is de uitdrukkelijke bekrachtiging van hun tucht. Natuurlijk bedoel ik hiermee niet dat zij iets aan de Schrift kunnen toevoegen, of een soort tucht kunnen verzinnen die daarin niet gevonden wordt en ook niet dat Hij zou kunnen bekrachtigen wat een verkeerd oordeel zou zijn. Hij is de Heilige en de Waarachtige, de Heer en de Meester van zijn volk altijd en dat is wel genoeg om te zeggen betreffende dit alles. Maar gezag voor tucht hebben deze 'twee of drie' en wee hem die haar rechtmatige uitoefening weerstaat: 'als hij echter ook de gemeente geen gehoor geeft, laat hij voor u zijn als de heiden en

de tollenaar' wordt van precies zulke zwakke gemeenten als dezen gezegd.

Het is duidelijk dat precies hetzelfde gezegd moet worden wat betreft de tucht als wat betreft de gemeente zelf. Als die te A moet worden gerespecteerd waar ze wordt uitgeoefend, moet ze precies zo te B of te C worden geëerbiedigd. Als het de beslissing over een plaatselijke aangelegenheid is, dan heeft de Heer het duidelijk in handen gesteld van hen die in de omstandigheden zijn om er juist over te oordelen, hoewel zeker naar protest en beroep moet worden geluisterd en ze gebonden zijn om de gewetens te bevredigen die er oprecht over verontrust zijn.

Gaat het over een kwestie betreffende de waarheid, dan treft het alle gewetens, het kan allen worden voorgesteld, in zo'n zaak heeft geen plaatselijke gemeente gezag, dat zou zijn het maken van een credo (geloofsbelijdenis) die moet worden ondertekend. De waarheid betreffende Christus is een diepere en vitalere zaak, want wij zijn vergaderd tot zijn naam. Waar waarheid van deze aard wordt omvergeworpen bestaat de gemeente niet meer, tenzij als een instrument in de hand van de vijand en moet ze worden afgewezen met allen die er partij voor kiezen.

Als het aan de andere kant een kwestie van feiten is, dan zijn zij die ze hebben verplicht (als het meer dan de plaatselijke gemeente betreft) die bekend te maken aan hun broeders en daar kan een rondschrijven terecht op zijn plaats zijn, niet om een regel of principe van handelen tot stand te brengen, maar als een getuigenis, die natuurlijk open staat voor vragen zoals het met alle feiten het geval is als er tegengesteld bewijs is, of het gegeven onvoldoende is. Een

circulaire heeft op zichzelf geen gezag, het is louter een kwestie van feiten en van geloofwaardigheid van het getuigenis.

Met deze beperkingen, die het gevolg zijn van de zwakheid en de feilbaarheid die voor ons allen gewoon zijn, moeten we noodzakelijkerwijs een 'circle of fellowship' en de met haar verbonden tucht erkennen als we vrij zouden willen zijn van de beschuldiging van werkelijke onafhankelijkheid.

En werkelijke onafhankelijkheid is niet van God, maar handelt altijd en overal tegen Hem. Het maakt dat de leden van hetzelfde lichaam tegen elkaar zeggen, 'wij hebben u niet nodig' en de eenheid van de Geest, die het lichaam zou moeten doordringen, ontkennen. Des te meer we het sektarisme dat bestaat betreuren en afwijzen, des te meer zijn we verplicht en zullen we ons verheugen om het lichaam van Christus waar mogelijk te erkennen. En deze 'circle of fellowship', terwijl ze niet het 'lichaam' is, voorziet ons van de middelen om dit te erkennen op een ware en heilige wijze, voor zover de toestand van verval waarin de gemeente bestaat het toestaat dat te doen. Met liefde voor allen die van Christus zijn, - met een open deur voor het ontvangen van allen overeenkomstig de voorwaarden van waarheid en heiligheid, - zo'n kring is niet sektarisch, maar een protest er tegen, terwijl de gemeente die weigert er verbinding mee te hebben in de volste zin werkelijk sektarisch is.

En dit is het wat bedoeld wordt met de 'grondslag' van het ene lichaam. Het is even verschillend als mogelijk? van enige aanspraak het ene lichaam te zijn en het sluit niet in het minst enige sektarische verstandelijke voorwaarden in voor gemeenschap. Het handhaven van een algemene tucht is op geen enkele wijze sektarisch, maar

maakt deel uit (en een wezenlijk deel) van die gemeenschap zelf, het is absoluut noodzakelijk als de heiligheid van God hetzelfde is waar ze wordt gevonden en niet iets voor de 'twee of drie' ergens om mee te spelen naar gelang zij lust hebben.

Onafhankelijkheid stelt, door het opzij zetten van de praktische eenheid van de gemeente van God, een hoofdbewaking van heiligheid zelf buiten werking. Het maakt dit niet tot voorwerp van algemene zorg, het zoekt wat haar betreft geen algemene oefening. Het ontheft van het besef van verantwoordelijkheid betreffende het huis van God, het is mijn eigen huis dat ik rein moet houden op mijn eigen wijze. En deze werkelijke slapheid betreffende het volk van God in het algemeen (maar wat zo troostend is voor een niet geoefend geweten, dat het vandaag ongetwijfeld voor velen de grote bekoring is) heeft natuurlijk als gevolg het in alle opzichten naar beneden halen van iemands oordeel over heiligheid en verhindert zo dat mijn eigen huis werkelijk rein gehouden wordt.

Waar echter een 'circle of fellowship' feitelijk wordt gehandhaafd, met en ondanks het protest er tegen, of waar geen handhaving van een algemene tucht is - waar misschien ook als natuurlijke vrucht van onafhankelijkheid, het onheilge principe beweerd wordt dat een gemeente niet geoordeeld kan worden voor dat wat tot het oordeel van een individu daar zou verplichten, zoals natuurlijk te verwachten is, kan bijna elke plaatselijke tucht door een beetje handigheid worden ontdoken. Als de gemeente te B u niet wil ontvangen vanuit A, zal ze (u ontvangen) uit C en C zal u ontvangen uit A. Niemand is ergens zeker van de schending van een tucht die hij zelf als een Schriftuurlijke tucht erkent. Iedere afzonderlijke persoon, als hij niet

te vooraanstaand is, wordt uit het oog verloren te midden van het doolhof van de in de war brengende verschillen. Hij die een geweten heeft en graag duidelijk zou willen zijn, moet spoedig berusten in een algemene hoop dat, dat wat er zo verwarrend uitziet aan het eind de belangen van heiligheid in stand zal houden, of in wanhoop zijn handen te wassen van wat hij niet kan vermijden.

Toch is het een verstrikkend systeem, want op deze manier kunnen zowel pessimisme als optimisme er verontschuldiging voor vinden en er mee doorgaan. Men komt af van een verbazend aantal moeilijkheden en terwijl het niet lijkt dat men alle geestelijke banden heeft opgegeven, zoals velen gedaan hebben, is men toch praktisch even vrij als zij voor het evangelie en van het dragen van de verantwoordelijkheid om de hoeder van elkanders broeder te zijn. Waarom zouden we dat zijn wanneer al onze moeite vergeefs was, waarom een smalle weg vinden in plaats van een brede, open weg die voor ons allen zo aangenaam is en hiervoor alleen onze ogen te sluiten op de juiste tijd en stilzwijgend voorbijgaan aan dat wat we naar het schijnt niet kunnen helpen?

En inderdaad de ontelbare kleine bressen van onafhankelijkheid maken minder vertoon dan de verschrikkelijke scheuringen waaraan we anders zijn blootgesteld. Waarom laten we deze Merariet met zijn bedroefd gezicht niet gaan, die met zijn pinnen en touwen van de tabernakel altijd in verwickelingen geraakt en zijn we niet tevreden met Kehath en met Gerson?

Toch, als de *tabernakel van de Heer* in de woestijn moet worden opgericht, hoe zullen we dat doen zonder de pinnen en de touwen ?

Als uitkomst zal worden gevonden dat het de waarheid van God is die lijdt en de neiging heeft te verdwijnen en verloren gaat. Is het te verwonderen als we beginnen met te kiezen wat wij er van willen hebben en wat wij zullen verwerpen? Gemeenschap wordt iets van de meest dubbelzinnige kwaliteit en is het te verwonderen, daar gehoorzaamheid aan het Woord alles te doen heeft met gemeenschap? Aanbidding wordt op grote schaal verdrongen ten voordele van bediening, want we hebben de noodzakelijke pinnen en touwen verloren. We kunnen misschien voortgaan met behulp van wat voor een waarheid we nog kunnen lenen en waarvoor we de ruimte vinden; maar de waarheid heeft op de een of andere wijze de neiging om voortdurend van ons te vervreemden en in de onenigheid van vele uitspraken wordt ze steeds van minder gewicht.

Iemands stem kan misschien weinig worden gehoord in een dag als vandaag, maar ik wil doen wat ik kan om in de eerste plaats bij het volk van de Heer de nadruk te leggen op de eis van hun Meester. Ik leg er de nadruk op dat deze onafhankelijkheid, hoe weinig men het zich ook moge voorstellen, hoe weinig als velen zich ook bekommeren om zich er zelfs als vraag mee bezig te houden, uiteindelijk de schipbreuk betekent van de waarheid van Christus omdat het betekent onafhankelijkheid van Hem. Men kan er misschien veel bondgenoten in vinden, want het vraagt weinig van iemand en geeft de soort vrijheid die vandaag zo begeerd wordt. Het gezag van Christus is er niet in. Het kan zichzelf kracht geven met behulp van andere namen - namen ook als christenen aangeschreven - en tot eer zijn. Het kan niet de lof hebben die Filadelfia, ondanks haar 'kleine kracht,' vindt van haar genadige Heer: 'U hebt mijn woord bewaard en mijn naam niet verloochend.'

8. Clericalisme en Ecclesiasticisme

Er is geen positie die we kunnen innemen, hoe juist ze ook mag zijn, die ons zal bevrijden uit gevaren die, in een wereld die van satan is, aan alle kanten voor ons als een afgrond gapen. We zijn niet vlugger in de ene richting aan haar ontkomen dan dat ons bewust gemaakt wordt dat we daardoor alleen dichterbij haar gedreven worden in de andere richting. De gemeente is werkelijk strijdende. Het is heel iets anders onze plaats in de gelederen te hebben geleerd dan aan de slag te zijn onttrokken. Nee, het zijn zij die bij God zijn die het meest van allen het voorwerp van de aanval van de vijand zijn en God staat ons toe strijd te leren opdat daardoor ieder geestelijk onderscheidingsvermogen zal worden gedwongen tot activiteit, opdat we ‘door de gewoonte onze zinnen geoefend hebben om zowel het goede als het kwade te onderscheiden,’ en ons daardoor de waarde van wat van ons is te laten leren, zoals mensen zich de waarde bewust worden van dat wat zij gevaar liepen te verliezen.

Bij de woestijnreis van Israël was het gehele volk in het legerkamp. De gevaren die hen omringden waren voor allen gelijke gevaren. En in de christenheid komen de gevaren, naarmate de strijd meer onvermengd geestelijk is, dichterbij ons allen. Er is geen niet-strijdende klasse. Er wordt niemand door sekse of op een andere wijze vrijgesteld van de exercitie en de tucht en het werkelijke gevecht. Evenals iedere christen

een priester en iedere christen een dienaar van Christus is, zo is iedere christen een soldaat van Christus en moet hij zijn wapens kennen en de moed en de behendigheid hebben die alleen te verkrijgen is door de praktijk en moet hij de tactieken van de vijand waar hij tegenover staat begrijpen.

Natuurlijk, er zijn leiders. In Israël werd iedereen geplaatst onder zijn banier en zijn hoofdman. Maar het is belangrijk dat we hierin het grote verschil beseffen tussen de vleeselijke en de geestelijke strijd. In de eerste, is de verantwoordelijkheid die de leider op zich neemt overeenkomstig de ontheffing van de verantwoordelijkheid van hen die hem volgen. In dit geval hebt u niets anders dan bewondering voor de niet aarzelende toewijding van hen die voorwaarts gaan, zelfs tot de ondergang, naar de wil van een ander; terwijl ze misschien heel goed weten dat 'Iemand een flater heeft begaan.'

Bij de geestelijke strijd kan men met zo iemand medelijden hebben, maar geen bewondering. De verantwoordelijkheid van de leider neemt geen atoom verantwoordelijkheid van de volgeling af. En als hij wordt misleid is hij schuldig dat hij misleid is. Hij heeft niet alleen zichzelf in opspraak gebracht, maar de hele zaak waarmee hij wordt vereenzelvigd; en hij is schuldig juist omdat er werkelijk Eén enkele en onfeilbare Leider voor zijn volk is wiens stem overal gehoord moet worden temidden van alle gekletter van het slagveld en iedere geringere leider moet alleen maken dat mensen naar die Stem luisteren;- iedereen van hen moet zeggen, 'Volg mij, zoals ik ook Christus volg.'

Als we het welzijn van het volk van God op prijs stellen, moeten we hen ten volle de verantwoordelijkheid opleggen en dat niemand hen

daarvoor kan behoeden in enig deel van de christelijke praktijk. En toch is dit het waaraan de grote massa van zelfs christelijke mannen en vrouwen, op de een of andere wijze, proberen te ontkomen. Ze geloven grotendeels in de uitvoerbaarheid van plaatsvervangings in bijna elke tak van christelijke activiteit. En in het bijzonder in alles wat de gemeente betreft, helpt dit principe om de ogen te verblinden en brengt het de stappen van het volk van God op een dwaalspoor tot een omvang die roept om de meest krachtige en beslissende verwerping er daarvan van de kant van iedereen die de Heer enige bekwaamheid heeft gegeven om de gedachten van zijn medegenoten te beïnvloeden. Waaruit komt het anders voort dan uit de toestand van geestelijke luiheid en verdoving waarop we de woorden van de wijze man kunnen toepassen, die twee maal in het boek Spreuken (6:10, 24:33) worden geuit: 'Nog even slapen, nog even sluimeren, nog even liggen met gevouwen handen - daar komt uw armoede over u als een snelle looper en uw gebrek als een gewapend man.'

Christen, wie het ook mag zijn die dit leest, laat niet toe dat iemand tussen uw ziel en Christus staat. Alleen Hij is uw Meester, alleen aan Hem moet u rekenschap geven. De kracht, de helderheid, de trouw van uw leven hangt er van af hoe u in de plaats van afhankelijkheid van Hem alleen blijft. Natuurlijk niet dat u de hulp moet afwijzen die Hij u wil geven door iemand anders, dat zou slechts louter trots van het hart en zelfgenoegzaamheid zijn. God heeft ons aan elkaar gegeven voor de hulp die we elkaar kunnen geven. Laat die gedachte niet in het minst worden verzwakt. Maar laten we er aan denken dat wij in één van de meest spitsvondige en succesrijkste strikken van de vijand vallen wanneer we toestaan dat de achting die we voor een ander hebben, het gerechtvaardigde vertrouwen in zijn oprechtheid,

wijsheid, vroomheid of iets anders, hem de leider van onze gewetens in de dingen van God maakt. Dat is in principe het romanisme, want het hele romanisme is niets minder dan aan Christus een menselijke 'vicaris' geven, een plaatsvervanger aan wie wij, alsof Hij ver van ons weg was, de plaats van Christus geven.

Wij moeten voor onszelf geen plaatsvervanger zoeken, wij moeten geen plaatsvervanger voor Christus hebben. We moeten de gezegende relatie waarin we door Hem gebracht zijn niet verkeerd voorstellen. We moeten geheel voor Hem zijn. We moeten geheel bij Hem zijn. We moeten niets wereldlijks in ons leven hebben. Op zijn minst moeten we elkaar heiligen om de taken te vervullen die we onbezet hebben gelaten.

Maar dit is het wat clericalisme² betekent, - het officieel accepteren door een groep onder de christenen van wat de rest en dat is de massa, aan hen heeft overgegeven. Het betekent de ontgeestelijking van de massa - de 'leken' - die de plichten waarvoor zij onbekwaam zijn overgeven aan de handen van meer bekwame mensen - die zo veel van hun relatie met Christus opgeven om dienovereenkomstig vrijer voor de wereld te zijn, - voor het beslag dat de wereld op hen legt! Natuurlijk niet dat de mensen het op deze wijze overwegen, de meesten van ons zijn opgegroeid in zo'n atmosfeer en we zijn geneigd er weinig van te weten hoe het aan ons kleeft. Nee, indien we er tot op zekere hoogte aan zijn ontsnapt, laat onze geestelijke warmte slechts een beetje bekoeld zijn en bijna onmerkbaar en misschien heel informeel, dan vallen we er opnieuw binnen.

2 Clericalisme = Geestelijkheid; Ecclesiasticisme = Macht van de kerk

Om één punt op te nemen, - waarin, indien ergens, het ook kan schijnen dat het één of andere schaduwbeeld er voor in de Schrift heeft, maar alleen dat, - lijkt het niet alsof de sekse (het geslacht) nog iets van doen heeft met het geweten onder ons, wordt dit niet werkelijk meer als een mannelijk karakter beschouwd dan als een vrouwelijk? Bijvoorbeeld, met betrekking tot de tucht die in een gemeente wordt uitgeoefend is het dan altijd iets vanzelfsprekends dat de vrouwen zich er even veel mee bezighouden als de mannen? Nee, wordt hen zelfs altijd toegestaan evenveel recht te hebben om zich er mee bezig te houden?

Toch zijn zij verantwoordelijk voor elke tuchtzaak en als ze er deel aan nemen met een slecht geweten moeten ze het gevolg er van in hun gehele geestelijke leven voelen; nee, indien niet geoefend, maken ze het tot een geringe zaak of dat wat zij doen naar God is of niet en moeten ze een bot, zoal niet een slecht geweten hebben. Over die gevallen waarin ze onderwezen zijn dat zaken van deze aard buiten hun terrein liggen, vanwege de woorden van de apostel dat zij niet in het openbaar in de gemeente mochten spreken, hoef ik nauwelijks te spreken. Het is evenveel als te zeggen dat zij of geen deel van de gemeente zijn of dat zij geen morele wezens zijn.

Maar is het niet waar dat vrouwen zeer veel op een hellend vlak doen om de plaats in te nemen die hen hier is toegewezen en wat ook de motieven zijn, is het geen ernstige vergissing? Brengt het geen gesteldheid teweeg die zeker aan hen kleeft met betrekking tot andere dingen en zich van hen ook onder de mensen verspreid totdat een groot gedeelte van de gemeente zelfs alleen het oordeel van hun leiders versterkt en het bewind van het clericalisme in dit opzicht

praktisch wordt gevestigd? Indien ernstiger kwesties dan de normale nu voor hen komen zal hun onbekwaamheid alleen des te duidelijker worden. Het gewoonlijk ongeoefende geweten zal blijken niet het vermogen te bezitten om te oordelen dat kan alleen door oefening komen. De louter menselijke motieven, die hen altijd heen en weer hebben doen slingeren, zullen voor het grootste gedeelte hen nog altijd doen slingeren. Zij zullen worden meegesleept door redeneringen die hun kracht hoofdzakelijk ontleen aan de mensen die ze gebruiken. Of ze zullen meegesleept worden en misschien uiteengaan onder de invloed van familie en sociale banden. Meegesleept worden is altijd gunstig om aan het eind te stranden en uiteen te gaan, eenvoudig omdat er geen verstandige leiding van het schip is. En dit is slechts te meer waar in geestelijke dan in natuurlijke dingen, omdat goddelijke wijsheid niet heerst, ze wordt, wel beschouwd, op z'n hoogst formeel gezocht. In de afscheidingen die onder ons geweest zijn, heeft dit overal het kwaad versterkt, zoals het zeker deed. Christelijke mannen en vrouwen, voor God geoefend, zullen noodzakelijkerwijs tezamen wandelen, samen handelen; maar de onverstandige volgelingen van andere leiders vallen, wanneer God de onvermijdelijke botsing toelaat om hun toestand te beproeven, met dezen uit elkaar, indien ze niet in veel kleinere brokstukken uitéén vallen. Een geestelijke toestand van de massa zou, in grote mate, de leiders vasthouden, die net als dat, uit de aard der zaak de afscheidingen leiden, die ze, merkbaar of onmerkbaar, feitelijk hebben gevormd. De massa is verantwoordelijk, juist voor dat hulpeloze leunen op hen, wat tot hun val geholpen heeft, juist omdat ze de Ene Stem hebben verloren, die nooit scheiding kan maken - nooit met zichzelf in tegenspraak kan zijn - temidden van de vele stemmen die zo geneigd zijn tegenstrijdig te zijn. En dit is

clericalisme, - een toestand van geestelijke achteruitgang, in de eerste plaats, van Christus af, - en wat daarom nooit kan worden genezen door een uiterlijke inspanning, maar alleen door de terugkeer van de zielen tot hun trouw. Hij moet de Meester en de Heer zijn van een ieder van de zijnen, in elk detail van het persoonlijke en collectieve leven en we moeten geen plaatsvervanging toestaan, - geen 'vicarus.'

We moeten dan achter de daders zien in deze verdeeldheid. Er bestond een stand van zaken die hen aanmoedigde, ja noodzaakte. Overal waar u een stand van zaken vindt waarin een ongeestelijke, een ongeoefende massa is, die op één lijn gebracht kan worden op het bevel van de een of andere vertrouwde man, of mensen, met op zijn hoogst oppervlakkige kennis van de feiten, misschien ook met een even geringe kennis van de principes die er mee te maken hebben, - daar is de stand van zaken die achter de verwarring (onrust) zit. Er is clericalisme en er is macht van de kerk, deze beide dingen zijn slechts de aanvulling van elkaar en zij bestaan rondom ons onder hen die er een afgrijzen van hebben in hun ontwikkelingen elders, terwijl zij niet weten dat zij hetzelfde wat het heeft voortgebracht koesteren.

Dit is geen fantasie van mijzelf, het is de droevigste werkelijkheid. U zult verstandige christenen iets zoals dit horen zeggen met betrekking tot dingen waarin ze definitief partij hebben gekozen - en ik laat het woord staan, aanvallend zoals het terecht is, omdat het voor hen die het zo kunnen zeggen slechts is als met een partij waarmee zij hebben gehandeld: 'Wel, we wisten zelf niet veel over deze dingen, Mr. X onderzocht ze en wij allen hadden vertrouwen in Mr. X,' enz. Soms - en inderdaad niet zelden - en waar wijdverbreide afscheiding plaats gevonden heeft, kunt u misschien vinden dat tal van mensen

helemaal nooit geweten hebben, zelfs niet door de voorstelling van een ander, waar het om ging en alles wat hen had kunnen voorlichten is verhinderd om in hun handen te komen! Hoe kan lof op zodanigen worden toegepast: 'U hebt mijn woord bewaard', wanneer zij noch weten, of er voor zorgen te weten, op wat of op welke wijze zijn woord van toepassing is?

Natuurlijk zijn er vele besluiten van een gemeente, - nee, het merendeel er van - met betrekking tot plaatselijke zaken, die daar ter plaatse moeten blijven en nooit rondgedragen behoorden te worden. Over zulke dingen spreek ik niet. Maar dit zijn niet de zaken die normalerwijze een uitgebreide of blijvende verdeeldheid veroorzaken. Gewoonlijk wordt dit bewerkt door de één of andere kwestie van de waarheid of het principe, wat betreft door velen zelfs nu naar het schijnt niet wordt begrepen, dat de plaatselijke gemeente helemaal geen bindend gezag voor andere heeft. Natuurlijk, indien er iemand die dwaalt in hun midden is en zij overtuigd zijn dat hij de fundamenteën omverwerpt, dan is hun plicht eenvoudig, zij moeten zich reinigen. Maar van hun beslissing kan een beroep gedaan worden op het woord van God en de gewetens van christenen zijn overal gebonden om het beroep te overwegen. Het oordeel van een gemeente heeft in dit geval hoegenaamd geen kracht, behalve als zij het bewijs van het kwaad dat hun handeling nodig heeft gemaakt kunnen aanvoeren. En met de leer duidelijk voor ons heeft zo'n beslissing helemaal geen bindende kracht. Het woord van God is het handvest waaronder de gemeente handelt en staat boven al haar handelingen. De gemeente onderwijst of bakent de leer niet af, dat is weer de dwaalleer van Rome. En de schijn van macht in haar handen om uit te vaardigen wat onder christenen mag worden aanvaard,

moet door een ieder die trouw aan Christus Zelf wil zijn worden afgewezen. Hier is daarom persoonlijke oefening noodzakelijk en verplicht. We kunnen ons er niet voor achter elkaar verschuilen. 'U hebt mijn woord bewaard - 'mijn woord' - klinkt in onze oren.

De waarheid die aan de christenen is toevertrouwd is het belangrijkste pand dat zij kunnen hebben. Indien van Israël kon worden gezegd, 'Wat is dan het voorrecht van de Jood? . . . veel in elk opzicht, dat hun de woorden van God zijn toevertrouwd,' - wat moet dan wel de waarde van zo'n erfenis als de onze is in dit opzicht zijn? En als God het heeft toegelaten dat enkelen terugkeren tot iets zoals de eenvoud die in het begin bestond, om de gemeenschappelijke (algemene) verhouding van christenen tot elkaar te erkennen, indien Hij ons tot op zekere hoogte heeft bevrijd van de tradities van mensen en van menselijke uitvindingen in de dingen van God, dan is dat om te genieten van en ons voordeel te doen met het onvervalste woord van Christus. Het is alles wat we tot zegen hebben. De geest van God, wiens tegenwoordigheid bij ons en wiens gezag in de gemeente het ons heeft onderwezen om te beseffen, wordt voor ons door de Heer Zelf gekenmerkt als de 'Geest van de waarheid.' Zijn grote taak op aarde is het uit de dingen van Christus te nemen en ze ons te tonen. Als Hij ook de 'Heilige Geest' is - heiligheid is de 'heiligheid van de waarheid' - dan is heiliging door de waarheid. Als we door God worden onderwezen om elkander lief te hebben, dan wordt deze geest van Filadelfia ons door de apostel der liefde getoond om 'in waarheid lief te hebben' en 'ter wille van de waarheid' te zijn.

Het wordt mensen wordt geleerd te spreken van de 'eenheid van het christendom' en zij bewijzen door vele proeven de uitvoerbaarheid

van het bijeen brengen van menigten van christenen, om te associëren en samen te verenigen voor veel goede doelen. Maar wie kan iets anders verwachten dan dat bij dit alles de waarheid als geheel terzijde moet worden gesteld om een goede gemeenschap te handhaven? Verschillen moeten worden vermeden, zelfs grove dwalingen moeten door de vingers worden gezien en als nog 'verkeerde omgang goede zeden bederft,' zoals zij dat van oudsher deed, wat moet dan het einde zijn van zo'n verbinding zonder zelfs de bewaking opgelegd door de tucht - als er al een tucht is - die in de gemeenten wordt gehandhaafd?

Van de andere kant, als de gemeente de waarheid moet verdedigen (handhaven) dan kan dit alleen gedaan worden door het toestaan van de volle vrijheid voor de waarheid om zichzelf te handhaven, zonder sektarische beperking van welke aard ook. Waar de 'leer van Christus' wordt vastgehouden en dus het vergaderen in zijn naam wordt bewaakt, wettigt de Schrift geen verdere beperkingen van de kant van de gemeente. Ze kan natuurlijk zelf weigeren te luisteren naar wat alleen onvruchtbaar en nutteloos is, maar de waarheid vaart er alleen wel bij als gelooft wordt dat ze de volledige kracht heeft om met haar eigen gezag te spreken tot het hart en het geweten van de heilige. 'En laten twee of drie profeten spreken en laten de anderen het beoordelen,' zegt de apostel' (1 Kor. 14:29), 'beproeft alles, behoudt het goede.' (1 Thess. 5:21). Oefening van het geweten is dus een zegen voor allen. Zij die kunnen gaan slapen onder de geloofsbelijdenis die niet betwist mag worden, worden wakker gemaakt door de discussie. De betrekkingen en uitwerkingen van de waarheid worden onderzocht en geopenbaard. Zijn we niet te veel bevreesd geweest voor dat wat, terwijl het eerbiedig en broederlijk in

haar karakter is, er altijd naar neigt de waarheid tot een aanwezige en levende kwestie te maken en haar daarom kracht te verlenen? Als God had gezien dat de geloofsbelijdenis de betere wijze is om dit te handhaven, zou Hij ze dan niet gegeven hebben?

9. Heresy/Sekte/Dwaalleer

Zo hebben we dit geduchte woord ‘heresy / dwaalleer / sekte’ bereikt en moeten we onderzoeken wat de Schrift hierover zegt. In wat de Schrift zegt is er niet veel dat moeilijk is, de moeilijkheid ligt in wat er van elders aan wordt verbonden.

Het woord voor ‘heresy / dwaalleer / sekte’ wordt, even vaak als niet, weergegeven door ‘sekte’ in onze ‘common version/Stat. vert.’ De ‘sekte’ van de Sadduceeërs, (Hand. 5:17; 15:5) toont ons de algemene gedachte. Dit waren geen scheidingen in de zin van afscheiding van het Judaïsme, maar leerstellige groepen in het Judaïsme. Als Paulus spreekt over ‘naar de strengste sekte van onze godsdienst heb ik geleefd: als farizeeër,’ erkent hij andere sekten van onze religie en kon hij zeker niet de bedoeling hebben het woord op een beledigende wijze te gebruiken. De onmogelijkheid het woord ‘heresy/dwaalleer’ in deze gevallen te gebruiken laat ons zien hoe weinig onze moderne gedachte over dwaalleer opgevat kan worden als de gedachte van het Nieuwe Testament. Het christendom werd in het begin slechts gezien als een soortgelijke ‘sekte’ - de ‘sekte der Nazoreërs’ (Hand. 24:14) en we moeten er aan denken dat de christenen nog niet afgescheiden waren van de Joodse eredienst.

Wanneer de apostel daarom voor Felix belijdt ‘dat ik naar de Weg die zij een ‘sekte’ noemen, zo de God van de vaders dien’ (Hand.24:14), dan moeten wij deze nieuwere gedachten daar niet invoeren. Zij zouden hetzelfde woord voor ‘partijen’ gebruikt hebben waartoe

zij zelf behoorden, en dat was de kracht van het woord, - letterlijk, een 'keus,' een 'aanhankelijkheid.' Zij die het woord gebruikten hadden niet de bedoeling om daardoor te beslissen betreffende goed of verkeerd, maar eenvoudig de richtingen van de leer, die zij als bestaande zagen, te classificeren. De apostel zou wel voor het christendom dat hij beleed kunnen afwijzen dat het zo zou worden geclassificeerd. De uitdrukking was voor hem onaangenaam omdat ze de goddelijke openbaring, die er in gegeven was, ontkende en het als een louter een menselijke keus - een mening - kenmerkte.

Aan de andere kant is het duidelijk dat hij de beschuldiging dat het een leer of systeem van leringen was, wat het inderdaad was, en in intentie de aanhankelijkheid van mensen opeiste en discipelen vergaderde, niet kwalijk kon hebben genomen. Dit deed het zeker op de meest duidelijke en positieve wijze. En de apostel bevestigde deze aanspraak (wat de aanspraak van de waarheid overal en te allen tijde is) in de aanwezigheid van hen die hem daarvoor voor hun gerecht daagden. Hij kon proberen om voor hun ogen koning Agrippa tot proseliet te maken.

Toch wees hij de benaming van het christendom als een 'sekte' af en wel om deze reden. God had daarin gesproken, alle mensen moesten luisteren. Het was geen mening, maar geopenbaarde waarheid en dit is de sleutel voor de veroordeling van 'heresy/sekte' in de apostolische geschriften. Onder christenen mag geen mening, geen louter menselijke 'keus' zijn. De ene waarheid maakt aanspraak op trouw van allen. Het woord van God is ons gegeven en de ene Geest om ons allen tot één gedachte er over te brengen. Alle afwijking hiervan moet volstrekt worden veroordeeld.

Er zijn maar drie gedeelten in de brieven waarin over ‘heresy/sekte’ wordt gesproken. In 2 Petrus 2:1 heeft de ‘verderfelijke sekten’ van de Ned./Eng. vertaling ongetwijfeld geleid tot zekere vervaging van gedachten. De bewoording is letterlijk ‘heresies/sekten van vernietiging,’ - d.w.z., heresies/sekten die mensen vernietigt. Zij worden ingevoerd door valse leraars en zijn leerstellig duidelijk - leringen waarin zij zelfs de Meester die hen gekocht heeft verloochenen. Dus wordt natuurlijk fundamenteel kwaad bedoeld, maar dit laat niet zien dat alle ‘heresy/sekten’ fundamenteel kwaad is. De uitdrukking is veel uitgebreider dan dit.

Let er op dat zij deze ‘heimelijk’ invoeren,- ze noodzakelijkerwijs niet enkel influisteren, want het woord betekent strikt genomen ‘aan de kant’, dus misschien op een indirecte wijze, niet rechtuit. Satan zou, in het aanvallen van de Heer onder de christenen, natuurlijk zijn eigen spitsvondige, kromme weg nemen. Om in zo’n geval te verwachten dat hij rechttoe rechtaan zou handelen betekent dat u de vijand met wie u hebt te doen niet kent.

Met het oog op de ‘verdeeldheid’ waarvan hij had gehoord in Korinthe, voegt de apostel er aan toe, ‘en ten dele geloof ik het. Want er moeten ook ‘sekten’ onder u zijn, opdat <ook> de beproefden onder u openbaar worden’ (1 Kor. 11:19). Hier lieten de verschillen onder hen openlijk henzelf zien als zij samenkwamen aan de tafel van de Heer. Deze verschillen kwamen door het volgen van verschillende en tegenstrijdige leraars (hfst. 1:10-13) en daarom zet hij ze op hun plaats als de vrucht van ‘heresies / sekten.’ Hierover spreekt hij ook tot de Galaten als ‘werken van het vlees’ (Gal.5:20). Dit is alles wat we in de Schrift vinden betreffende ‘heresies/sekten’ zelf.

Maar er is nog een vermelding van een heretic/sectarisch mens: ‘Verwerp een sektarisch mens na [de] eerste en tweede vermaning, daar je weet dat zo iemand afgeweken is en zondigt, terwijl hij door zichzelf veroordeeld is’ (Tit. 3:10,11).

Voor ‘verwerpen’ heeft de RV³ ‘afwijzen’ of, in de marge, ‘vermijden’, Alford en Ellicott vertalen met ‘mijden, vlieden’; J.N. Darby met ‘heb niets te maken met.’ Letterlijk is het ‘vrij vragen,’ of in bekende taal, ‘vraag hem u te excuseren’; zodat ‘heb niets te maken met’ de beste weergave onder deze schijnt te zijn. Het is zeker niet de tucht van de gemeente die er in opgesloten ligt en het gaat niet om de gemeente. In het van doen hebben met iemand die besloten heeft zijn eigen mening te hebben en die handhaaft, laat die, nadat dit duidelijk is, aan zichzelf over.

De reden wordt gegeven: ‘want zo iemand is afgeweken’ - heeft de weg verlaten en kan niet geholpen worden - ‘en zondigt terwijl hij door zichzelf veroordeeld is.’ De waarheid geeft haar eigen getuigenis aan het geweten, maar hij verhardt zich er tegen, het is daarom niet nuttig om met hem door te gaan.

Wat betreft gemeentelijke tucht in zulke gevallen, moeten we het principe die het regelt elders vinden en niet hier. Het is duidelijk dat de hele vraag is of dat wat fundamenteel is op het spel staat of niet. Hier heeft iedere christen de middelen om te oordelen en daarvoor de verantwoordelijkheid. Wat betreft dat wat niet zo is, kon men niet verwachten dat allen dezelfde bekwaamheid hebben. Het maken van partijen, als er zoiets is, moet worden behandeld zoals

3 RV = Revised Version

de apostel het behandelt, door een beroep te doen op het geweten en het hart. De gemeente heeft het recht ook dat wat niet opbouwt af te wijzen. Voor de rest moet God worden vertrouwd en moeten wij leren geduld te hebben met elkaar. We kunnen er op vertrouwen dat de waarheid haar weg met de trouwhartigen gaat en gezag - te weinig, dat wil zeggen, goddelijk - kan het nooit helpen. Alle soorten geloofsbelijdenissen en ondertekeningen hebben, in alle landen en in alle eeuwen, gefaald om de waarheid te handhaven en een niet geschreven geloofsbelijdenis zal in dit opzicht slechter in plaats van beter zijn, meer onzekerheid en grilliger, als onderworpen aan de wil van de weinigen en veranderende met hun karakter en temperament, hun lering of hun onwetendheid en met de vele invloeden die op hen kunnen inwerken.

Niets moet staan tussen het woord van God en de ziel van de heilige en de Geest van God moet de enige gezaghebbende Leraar zijn. 'U hebt niet nodig dat iemand u leert,' zou in onze geheugens en harten gegraveerd moeten zijn (1 Joh. 2:27). Alleen waar de Geest van God wordt geëerd en op Hem wordt vertrouwd, - alleen waar het woord van God wordt aangenomen, niet als het woord van mensen, maar wat het inderdaad is, als het woord van God, - kan de geringste waarborg voor iets zijn. Als dit twijfelachtig is, waar zullen we iets vinden dat minder twijfelachtig is?

Nog eens, niets moet staan tussen het geweten van de leraar en zijn Heer betreffende wat hij leert. 'Die mijn woord heeft,' zegt de Heer tot Jeremia, 'sprek mijn woord naar waarheid' (23:28). Wie zal het wagen hem voor te schrijven wat het woord is dat hij moet zeggen, of om zich te weerhouden van spreken, wie mag voorschrijven wat

het volk van de Heer zal ontvangen - sommigen zouden zelfs naar luisteren - of niet zal ontvangen? Wie is in staat de plaats van plaatsvervanger van de Geest van God onder zijn volk in te nemen en voor hen te doen wat Hijzelf niet doet,- nee, wat Hijzelf opzettelijk weigert te doen,- hen af te houden van alle noodzaak om 'alles te beproeven,' (1 Thess. 5:21; 1 Joh. 4:1), door hen af te houden van datgene wat beproeving vereist en door hen alleen dat te geven wat van tevoren bepaald is als goed te zijn en gezond voedsel?

Kon het gedaan worden, (zoals vaak gezegd is, maar het kan nauwelijks vaak genoeg herhaald worden,) het zou niet goed gedaan zijn. Het zou eenvoudig zijn de kinderen van God baby's te laten blijven, onge oefend, niet gewend voor zichzelf tussen waarheid en dwaling te beslissen. Als er leraars waren, mogelijk niet zo bekwaam als zijzelf geloven dat zij zijn - mogelijk zelfs in bepaalde dingen in dwaling - het zou zeker maken dat zij die gewoon zijn dat wat tot hen komt uit bepaalde hoeken zonder oefening te ontvangen, de dwaling nu met niet meer twijfel dan de waarheid zouden ontvangen. Zulke principes aannemen en er naar handelen zou meer dan alle kwaad van een gewijde geestelijkheid invoeren, zij zouden een praktisch Romanisme invoeren, dat de weg zou bereiden voor een omvangrijker afval van de waarheid van God.

Zo'n kinderlijk christendom, als de juiste toestand voor de heilige, wordt nu op vele wijzen bepleit en in hoeken waar men het niet zou verwachten. Ik heb voor mij enige correspondentie van twee broeders met een derde persoon en één van dezen verwijst naar een boek met verhandelingen geschreven door rationalistische voorname kerkelijke Episcopalen, 'Lux Mundi.' De ander antwoordt vinnig

met een opmerking betreffende 'zijn ongelovig boek (waarvan hij niets zou moeten weten).' Er is hoe dan ook geen voorbehoud wat dit betreft. Hij weet niets van de motieven die de broeder in kwestie zouden kunnen hebben geleid om zo'n boek te lezen. Hij suggereert geen voorzichtigheid in zulke gevallen. Zijn woorden staan gelijk met een bewering dat geen motieven een christen zouden kunnen rechtvaardigen zichzelf bekend te maken met een boek van dit soort.

Dit is niet zo ver als anderen gaan. Zij zullen zelfs weigeren het verweer te lezen van hen die zij als christenen kennen en die zij zelf hebben belast met dwaalleer (heresy) ! Iemand gaf als zijn reden om een antwoord op zijn eigen brochure niet te lezen, dat 'zij die het lezen onder de macht er van komen' !

Zo'n christendom past nauwelijks voor de dagen waarop het is gevallen? - past nauwelijks voor iets anders dan het een of ander paradijs (als het zou kunnen worden gevonden) waar het kwaad om in te dringen zorgvuldig is buitengesloten. Zulke gedachten zouden ieder boek, dat ter verdediging van het christendom zelf is geschreven, als dit kennis veronderstelt van wat er tegen gezegd is, veroordelen. Maar zij zijn zowel geschikt voor een verschansing om dwaling aan te houden als om de waarheid aan te houden, - om de waarheid buiten te houden als om dwaling buiten te houden. Voor zulke personen moet het 'beproeft alles' van de apostel te laks, te gevaarlijk zijn; of het moet bedoeld zijn voor de een of andere speciale bepaalde groep die de bewakers moeten zijn van anderen, maar die ongelukkigerwijs niet zijn aangegeven. Hun regels zouden duidelijk, met geringe wijziging, geschikt zijn voor elk soort dwaalleer/heresy onder de zon,

terwijl het christendom onder hen slechts een kasplantje zou worden, waarvoor een briesje koude lucht van buiten nagenoeg fataal zou zijn.

God verhoede dat ik een woord zou zeggen om wie ook te bewegen werkelijk zorgeloos te zijn betreffende hoe zij zichzelf blootstellen aan wat de aanvallen van de satan zijn, maar het is zorgeloosheid die door zulke listen (vindingen) wordt veroorzaakt om hem aan het gezicht te onttrekken; naar mate we kunnen veronderstellen dat we dit hebben gedaan, zullen we natuurlijk - noodzakelijkerwijs - minder op onze hoede zijn. Waar staat de soldaat het meest op de plaats rust? Op het slagveld? En zullen wij gedijen door onwetend te zijn - of door 'niet onbekend te zijn met zijn gedachten'? (2 Kor. 2:11)

Lichtzinnig, oppervlakkig, zorgeloos handelen met de Schrift is overal de verwarring (de zorg). De Schrift is de reisgids van de pelgrim, het handboek van de soldaat, de uitrusting van de man van God voor ieder goed werk. Maar we moeten pelgrims, soldaten, mensen van God zijn. Er is geen hulp, geen hoop, anders dan hierin. En dan is de Schrift, zoals de Geest haar aan het eerlijke hart verklaart, ruim voldoende voor alle mogelijke vragen er over. Laten we haar vertrouwen, niet bevreesd zijn voor haar.

De onnadenkende kreet van 'heresy' (dwaalleer) is jaren lang gebruikt om over de zielen van hen die, eventueel, Gods (vrije) burgers hadden moeten zijn, een schrikbewind te voeren. Zij zijn bang gemaakt om zelf naar het woord van God te zien, zonder de leiding van de een of andere erkende uitlegger, en daar mag geen twijfel zijn. Mensen zijn afgesneden als kettters omdat ze datgene verkondigden, wat bij 'een gelovige die niet meer weet' hem niet van de gemeenschap zou hebben uitgesloten; en verder, omdat zij op papier gesteld hebben wat

zij persoonlijk misschien van oordeel zijn geweest, of hier en daar met anderen over gesproken hebben, zonder dat zo'n handeling volgde ! Door te publiceren wat hun oordeel was vormden ze daardoor een partij werd er gezegd en iemand werd daardoor een sektariër.

We hebben reeds alles gezien wat de Schrift over heresy / sektarisme heeft te zeggen en iedereen die dat wil kan oordelen. Waar ik nu toe aanspoor is hoe dit denkbeeld en deze behandeling er van, noodzakelijkerwijs, moet werken om de Geest van God te hinderen en te beperken en daarom alle voortgang in de kennis van de goddelijke waarheid tegenhoudt. Het enige veilige wordt (betaamt) de oude waarheden in de oude formule te herhalen, of als er een ontwikkeling zal zijn, moet dat worden gerechtvaardigd, zo mogelijk als een ontwikkeling van menselijke normen, niet van frisse goddelijke waarheden. De christelijke gemeente wordt zo een sekte, of (naar het gebruik van het woord in de Schrift) werkelijk een heresy / sekte - een school van leringen. De bron van het levende water wordt verwisseld voor de waterbak of de vijver, het zal goed zijn als het aan het einde geen moeras wordt.

Opnieuw, het bevel van de Heer aan Filadelfia moet hier worden gehoord. 'U hebt mijn woord bewaard' houdt stilzwijgend in, voor allen die het moeten ontvangen, dat zij niemand toestaan hen van hun recht te beroven, wat hun verantwoordelijkheid is, zelf te weten wat het woord van Christus is. Het 'beproeft alles' is van toepassing op ons allen persoonlijk en we kunnen dit beproeven niet aan de handen van anderen toevertrouwen. Het kan geen gemeente van mensen, wat haar christelijk karakter ook is, worden toegestaan om voor ons te beslissen tussen dwaalleer en christelijke waarheid. 'Mijn

schapen horen mijn stem' is een te kostbaar voorrecht, te absoluut een kenmerk van het volk van Christus, om toe te staan dat het van ons afgenomen wordt onder welk motief of voorwendsel dan ook.

Als ik een waarheid heb waarvan ik in mijn hart geloof dat het zo is, dan heeft het volk van Christus het recht het van mij op te eisen. Als ik wat dan ook heb, dan heb ik het in bewaring om het anderen mede te delen. Als dat gedaan is, dan is het voor anderen om te zeggen of zij het als zodanig kunnen aannemen, en hier begint de gelegenheid voor alle hulp die we elkaar kunnen geven door broederlijke beraadslaging en vrije discussie, waarbij deze snelle beschuldigingen van dwaalleer er toe bijdragen ze praktisch onmogelijk te maken. Als er niets is dat fundamentele waarheid omverwerpt, dan is er niets om de meest vrije en breedste omloop van alles wat er over gezegd kan worden te verhinderen en des te vollediger dit wordt gedaan, des te spoediger zal dat wat van God is gezift worden van kwaad en de eerlijken van hart vinden wat Hij daarin voor hen heeft. Oefening wat het woord betreft zal voor ons het meer bevattelijke bezit tot stand brengen van wat we van tevoren hadden, zelfs indien geen nieuwe waarheid het resultaat is van het ziften.

10. De gemeente in haar praktische werking

We gaan nu de gemeente zelf beschouwen in haar levende werking, - als de plaats vervullende (in de kracht van de Geest, zoals het alleen kan) waarvoor God haar heeft bedoeld. Deze plaats moet ze natuurlijk vervullen om Hem te bevredigen en om praktisch door Hem erkend te worden en het verval van de gemeente, dat allen die de zin van God hebben moeten erkennen, heeft zijn maatstaf voor haar niet verlaagd, noch één woord dat van zijn lippen gekomen is ter zijde gezet. Hij is en zal ook genadig zijn, of wie zou voor Hem kunnen staan? maar dit sluit niet in de tolerantie van zelfs de geringste afwijking van zijn woord, wat het opgeven van zijn heiligheid en waarheid zou betekenen en van zijn liefde.

Dat de gemeente heeft gefaald, ontzettend gefaald, is inderdaad een ernstige waarheid en dit falen heeft op grote schaal de omstandigheden veranderd waarin wij vandaag geplaatst zijn en ons pad met moeilijkheden omringd, terwijl het ons grotendeels van de hulp heeft beroofd die we van elkaar zouden hebben verkregen. Maar het dwingt niemand van ons tot ongehoorzaamheid aan het geringste woord dat God gesproken heeft noch berooft het ons van de wijsheid of de kracht die nodig is om 'vast te staan, volmaakt en ten volle verzekerd in de hele wil van God.' (Kol. 4:12) Moeilijkheden zijn voor ons slechts middelen om er des te meer van bewust te zijn

wat Hij voor ons is, zoals de verspieders zeggen van de reusachtige vijanden die Israël geroepen was om tegen te komen bij het in bezit nemen van het land dat hen beloofd was, 'want zij zijn ons tot spijs' (Num. 14:9), want het geloof wordt versterkt door die vorderingen op haar die alleen de zwakheid en het bankroet van het ongeloof tentoonstellen.

We moeten dan naar de gemeente kijken overeenkomstig het karakter dat het woord van God haar heeft gegeven, helemaal niet belemmerd door enige argumenten die voortkomen uit veranderde tijdsomstandigheden waarin wij leven. En de gemeente waarover we nu gaan spreken is niet de gemeente van God in het algemeen maar de plaatselijke gemeente, die echter naar de gedachten van God de gemeente in die plaats vertegenwoordigt, terwijl zij degenen zijn die alleen werkelijk kunnen vergaderen, de praktische bijeenvergadering van de leden van Christus als zodanig.

Deze leden, als zij allen samenvergaderd zouden zijn, zouden ons de gehele gemeente als het lichaam van Christus tonen en zo is elke gemeente het lichaam van Christus in de plaats waarin ze zijn, een goddelijk-gevormde organisatie, d.w.z.: - de enige organisatie die God ooit erkent als van Hem - en geheel-voldoende om ons als christenen alles te geven wat terecht verwacht of gewenst kan zijn in een organisatie.

Hierover dadelijk meer; het eerste wat we nu moeten opmerken zijn de individuele leden, waarover persoonlijk in dusdanige termen wordt gesproken als over het gehele lichaam. D.w.z., zoals het gehele lichaam is samengevoegd en verenigd tot het Hoofd door de ene Geest die alles vervult en ieder lid in een levende en praktische relatie

brengt met ieder ander lid en met Christus,- zo is ieder persoonlijk ook in zijn eigen persoon een beeld van het geheel. Door de inwoning van de Heilige Geest is, 'wie de Heer aanhangt één geest [met Hem]', met dit gevolg dat 'uw lichamen leden van Christus zijn' (1 Kor. 6:17,15), ieder en het geheel van ieder individu behoort Christus toe en het wordt niemand en geen gedeelte van iemand toegestaan om wereldlijk te zijn of door zichzelf beheerst te worden. Dus de witte kleding van praktische gerechtigheid is er niet alleen om ons geheel te bedekken, maar de 'blauw purperen draad', de hemelse kleur moet worden gezien aan de randen er van, juist waar het in aanraking met de aarde komt (Num. 15:38).

Als we niet zo zijn in het ernstige voornemen en het doel van onze harten en erkennen (inzien) dat ons gehele leven voor Hem geleefd moet worden, - dat elk talent van ons verstand en lichaam van Hem is, - dat wijzelf uit de wereld zijn genomen door heiliging tot Hem om er weer in gezonden te worden als zijn vertegenwoordigers (Joh. 17:16-18), dan ontbreekt ons de morele basis van alle echte gemeenschap, - van gemeenschap met Hemzelf en noodzakelijkerwijs met elkaar. In dit geval vervullen we en kunnen we onze plaats niet vervullen in de gemeente, hoe veel we ook aan de rest van de samenkomsten van zijn volk deelnemen, want de plaats is in wezen een geestelijke plaats en kan alleen geestelijk worden vervuld.

Laten we er aan denken dat er niets is dat enkel negatief is in ons leven en in onze wandel, maar dat de woorden van onze Heer in het bijzonder zowel als in het algemeen waar zijn dat 'hij die niet met Mij is is tegen Mij.' Als wij in enige gewoonte of praktijk van ons leven niet met Hem zijn, zijn we in dat opzicht tegen Hem. We

zijn zo in de ellendige toestand dat we verdeeld zijn tegen onszelf en als gevolg verlies van kracht en bekwaamheid zullen vinden, gebrek aan vermogen om vooruitgang te maken in de dingen van God en zelfs om in de tegenwoordigheid van de vijand staande te blijven. Betreffende dingen die (abstract beschouwd) geoorloofd waren merkt de apostel op dat ze 'niet nuttig' waren en onmiddellijk voegt hij er aan toe als hierop van toepassing zijnde: 'alles is mij geoorloofd, maar ik zal mij door niets laten overheersen' (1 Kor. 6:12). Geoorloofde dingen zouden dus een kracht kunnen ontwikkelen waarvoor zelfs zo iemand als hij reden heeft om te vrezen er door te worden overheerst.

Nu, hier begint de vraag van gemeenschap met elkaar. Zijn wijzelf in waarheid en met ons gehele hart in gemeenschap met Christus? Hebben we geen omheining die Hem afweert van bepaalde delen van ons leven? Heeft gehoorzaamheid bij ons geen geheime beperkingen? Is er bij ons geen verdeeldheid (scheiding) tussen het mijne en het Zijne bij Hem, maar kennen we de zegen dat we verwerklijken dat al het onze van Hem is, is dat de enige weg om onszelf daarin te verheugen en er bevredigend genoeg te vinden?

Zo zullen inderdaad onze lichamen de leden van Christus zijn. Onze handen zullen voor zijn werk zijn, onze voeten voor zijn boodschappen, onze lippen voor zijn communicatie en zijn lof. Ons gehele leven zal de uitdrukking zijn van gemeenschap.

Nu, welke tekortkoming we mogen hebben om met werkelijke kundigheid (talent) te belijden, dit en niets minder dan dit, moet onze eerlijke wens en doel zijn, of hoe kan er anders een wandel met God zijn, want hoe kan Hij toestemmen in andere doelen dan deze? Zou het tot zijn eer zijn of voor ons welzijn dat Hij zo zou doen?

Denk er dan aan wat is ingesloten in het 'lichaam van Christus,' waar de Geest van Christus allen verbindt in een harmonieuze onderwerping aan de wil van het Hoofd en zo in een levende verbinding van de leden met elkaar. En dit is duidelijk de praktische 'eenheid van de Geest' die de apostel van ons vraagt 'te beijveren te bewaren.' Het is zeker niet eenvoudig de eenheid van het lichaam wat hij bedoelt, maar het is stellig de eenheid van dat wat het in elke eigenlijke betekenis maakt tot het lichaam - het lichaam geschikt gemaakt voor Christus het Hoofd. En dit is het wat gezien moet worden in de gemeente van God, als zij haar eigenlijke karakter moet vervullen, -een levende, sprekende, werkende eenheid van gehoorzaamheid, geïnspireerd door toegewijde liefde. Wat een getuigenis voor Hem door 'twee of drie' samen vergaderd in deze geest en zo was het in het begin toen gezegd kon worden dat 'de menigte nu van hen die geloofden, was één van hart en ziel, en niemand zei dat iets van zijn bezittingen zijn eigendom was' (Hand. 4:32), de ware geest te allen tijde, wat ook het verschil mag zijn wat betreft de wijze van haar uitdrukking.

Waar iets als dit niet is, zoeken de mensen reeds 'hun eigen belang' en 'niet dat van Jezus Christus.' De verschillende belangen leiden tot verschillende wegen, de wijsheid van de wereld komt erbij om ze te beveiligen (verzekeren) en de deur is geopend voor elk soort van verval. Het is alleen het besef van wat van ons in Christus is, waarin allen alles gemeen hebben en de vreugde neemt slechts toe door het te delen met anderen, - de onzen, waar allen blijven en geen ruimte wordt gelaten voor de zorgen die maken dat de mens een moede werker voor zichzelf wordt, de hardste meester. Alleen hier wordt het hart afgeschermd van het haar dicht-omgevende kwaad en ingesloten voor bloei en vrucht voor Hem die er naar uitziet om in

ons 'de arbeid van zijn ziel' te ontdekken. Zo kunnen we misschien opnieuw zien waarom op de Filadelfiërs de nadruk gelegd wordt als zij die het woord van Christus bewaren. Gemeenschap kan alleen bestaan waar het hart door de openbaringen van God's genade wordt vastgehouden en de ziel die in gemeenschap bewaard wordt is die die wordt ondersteund door het verse manna dat iedere dag verzameld wordt.

De samenkomsten voor lezingen zijn zo een grote test van de toestand van een gemeente, want daar, als de toestand goed is, wordt de kennis die op welke wijze dan ook vergaard is, beproefd en zeker gemaakt door die persoonlijke discussie en vergelijking die in zo grote mate helpt dat zij het werkelijke bezit van de ziel wordt. Hier kunnen we ook, als er de vrijheid en openhartigheid van broederlijke liefde is, de behoeften leren waarvoor de waarheid dient en de bekwaamheid om het voor werkelijke opvoeding te gebruiken. Het is van grote waarde op deze manier te beproeven in hoeverre we de waarheid bezitten, terwijl door deze middelen datgene wat door ieder geleerd is geworpen wordt in de gemeenschappelijke voorraad om het geheel te verrijken. Zij die het minste weten zouden verwonderd zijn te beseffen hoeveel de vragen die door hun eigen behoeften geopperd zijn op verschillende wijzen de mensen die ze beantwoorden kunnen helpen. En dit is slechts één van de vele wijzen waarop degene die water geeft gedrenkt wordt - de bedienaar bediend wordt.

De lezing bijeenkomst wordt daarom nooit onnodig gemaakt of van weinig waarde door welke veelheid van meer uitvoerig en er mee verbonden lering die er ook mag zijn. Nee, dit alles scheidt een bijzondere noodzaak voor de lezing-bijeenkomst, opdat het voedsel

dat het geheel voorgelegd wordt, persoonlijk kan worden verteerd en verwerkt. Hier zal echter ieder gebrek aan nadering tot en vertrouwen in elkaar zeker gevoeld worden als een hindernis en de behoefte van een andere soort zal aan hen die ogen hebben om te zien worden geopenbaard.

‘De zonen van deze eeuw zijn’ inderdaad ‘verstandiger ten aanzien van hun eigen geslacht dan de zonen van het licht.’ Personen die samen een erfenis van groot werelds bezit krijgen zouden spoedig beseffen dat het noodzakelijk is om bekend te worden met datgene waarin zij zoveel belang hadden. Hoe weinigen zijn er die, in het geval van geestelijke rijkdom die God tot de hunne heeft gemaakt, de moed en de ernst hebben met alle voor hen beschikbare middelen aan te grijpen wat van hen is! Toen, meer dan zestig jaren geleden, de Geest van God krachtig in de harten van zijn volk begon te werken om ze bij elkaar terug te krijgen en de bijna verloren gedachte van de gemeente van God te doen herleven, waren de lezing-bijeenkomsten een kenmerkend en op de voorgrond tredend teken van de ontwakende belangstelling in zijn woord en dat het volk van God als zodanig ontwaakte om voor zichzelf aanspraak te maken op hun deel daarin. Het kon geen groep mensen, hoe begaafd ook, hoe onderwezen ook en door de massa gewettigd, worden toegestaan om te staan tussen hun zielen en het bezit van wat voor allen gelijk nodig was en door God voor allen was bedoeld. Nu, helaas, het verval van de lezings-bijeenkomst betekent niets anders dan het afnemen van dat geestdriftige enthousiasme voor de waarheid die er toen was, het verminderde bewustzijn van de Geest van God, bij ieder en bij al de zijnen, om ieder voor zich de kracht te geven om bezit te verkrijgen.

De vloed is voorbij en de afnemende stroom begint zich tot de oude kanalen te beperken.

Het is nodig opnieuw te verkondigen dat het nooit Gods bedoeling is geweest dat 'theologie' voor een groep theologen zou zijn, maar dat al de schatten van zijn woord voor zijn gehele volk zou zijn, - geen ding er in moet verborgen zijn, behalve voor de ogen van de zorgelozen en onverschilligen, zij die hun hemels geboorterecht willen verwisselen voor een schotel wereldse linzen. We moeten nog eens verklaren dat leraars slechts een onderpand zijn, van Gods kant, van Gods begeerte dat allen zullen kennen, - niet dat Hij tot dezen het bezit van iedere soort geestelijke kennis heeft beperkt. Leraars moeten enkel tonen dat daar, in de levende bron van waaruit zij putten, het levende water is voor allen, even vrij voor anderen als voor henzelf. Zij moeten alleen maken dat de waarheid van het woord van God als een bazuin voor de dag komt voor de ogen van hen die het daar nog niet gevonden hebben waar Hij het voor hen gesteld heeft en met dit als motto voor bemoediging voor hen die geloof hebben in een God die niet liegen kan: 'Ieder die zoekt, vindt.'

Het succes van leraars wordt getoond door hun bekwaamheid om anderen van hen onafhankelijk te maken; wanneer mensen tot hen zeggen, zoals de Samaritanen tot de vrouw van Sichar, 'Wij geloven niet meer op uw zeggen' en naar verhouding als de Gemeente van God door middel van hen haar vermogen tot zelfopvoeding gaat beseffen. Zoals de apostel zegt dat Christus de mensen gaven gegeven heeft, - 'En Hij heeft sommigen gegeven als apostelen, anderen als profeten, anderen als evangelisten, anderen als herders en leraars, om de heiligen te volmaken, tot [het] werk van de bediening, tot [de]

opbouw van het lichaam van Christus; totdat wij allen komen tot de eenheid van het geloof en van de kennis van de Zoon van God, tot een volwassen man, tot [de] maat van [de] volgroei van de volheid van Christus' (Ef.4:11-13). Dat is het 'werk van de bediening' - en dit wordt opengelaten voor de ruimste uitlegging - dat is het waartoe de heiligen als geheel moeten worden volmaakt. Iedere heilige is vrij om 'te streven naar de grootste genade-gaven' (1 Kor. 12:31) en verantwoordelijk om alle bekwaamheid die hij heeft te gebruiken, van welke soort ook, om er anderen mee te verrijken. 'Maar aan ieder wordt de openbaring van de Geest gegeven tot wat nuttig is' (vs. 7) en als er speciale evangelisten zijn, zijn allen vrij en worden geroepen, ieder naar zijn mate, om te evangeliseren, als er speciale leraars zijn, zijn allen vrij en verantwoordelijk om aan anderen mede te delen wat God hen gegeven heeft van zijn waarheid. Liefde tot elkaar, liefde tot de zielen, is om overal vrijheid te hebben en bemoedigd te worden

Hoe gezegend zou een gemeente van heiligen in deze toestand zijn!, als ieder zou beseffen is dat de volheid van alle geestelijke kennis voor hem open was om te genieten, - dat hij, door het eenvoudige wonderlijke feit van zijn gave van de Geest, de verordeneerde dienaar van Christus voor de wereld was, de verordeneerde dienaar en helper van zijn broeders! Hoe onverdraagbaar is de gedachte van het voorbehoud van groepen om de genade van God in zijn volk te beperken en te hinderen, ja, helaas, waarin zij, bewust of onbewust, zo gemakkelijk afzinken! De ontwikkeling van alle gaven wordt er noodzakelijkerwijs door gehinderd en dit is grotendeels de reden waarom zo weinigen onder ons vertrekken om te werken in de uitgestrekte velden naar elke kant en waarom de gemeenten

zo weinig kracht en stabiliteit ontwikkelen. Het is niet nodig om te spreken over een 'leek-zijn', om er één te hebben. Laat het volk van God neerzinken in luie berusting in hun onbekwaamheid voor hun geestelijke voorrechten en geringe gave van elke soort wordt waarschijnlijk onder hen ontwikkeld. Zij die alleen met de lepel kunnen worden gevoed zijn kinderen of invaliden.

Van de andere kant, waar het geestelijke leven het sterkst is zullen we ons het volledigst bewust zijn van onze behoefte aan elkaar. Want geestelijke zwakheid betekent altijd een sterk wereld-beginsel en bezigheden, doelen, vermakingen waaraan we als kinderen van God geen gemeenschap kunnen hebben - kunnen geen hulp voor elkaar zijn. Onze geestelijke verbindingen worden naar evenredigheid theoretisch, formeel, overdreven gevoelig. Maar waar het leven praktisch en ernstig is daar zullen haar behoeften worden gevoeld en zal de genade worden verwezenlijkt (beseft) die ons heeft verenigd. Het leven is, waar we het ook vinden, uit de aard der zaak in strijd met de dood en organisatie wat haar vaste begeleiding is, is de slagorde van haar krachten er tegen. Ook is organisatie geen offer van de persoonlijkheid, ieder deel van het lichaam is verschillend van de rest, heeft haar eigen werk en verantwoordelijkheid en alleen door handhaving van deze persoonlijkheid kan het welzijn van het geheel worden gehandhaafd. Iedereen heeft een plaats te vervullen die niemand anders kan vervullen, iedereen is nodig. Het is goed hieraan te denken wat onszelf betreft en betreffende ieder ander. Als we dat vergeten, kunnen we hierdoor niet ontkomen aan de gevolgen.

De gemeente van God is daarom een organisatie, het lichaam van Christus, - het lichaam op aarde van een niet zichtbaar Hoofd in de

hemel. Het lichaam wordt altijd gezien als op aarde, evenals het Hoofd in de hemel is en dus, als bestuurd door dat Hoofd, één met Hem als verbonden door de verenigende Geest, is het zijn vertegenwoordiger in de wereld om de uitdrukking te zijn van zijn gedachte, zijn wil, zijn natuur (karakter). Dit is natuurlijk ieder persoonlijk, maar dat is niet genoeg, het heeft Hem behaagd deze personen samen te verbinden en dus wordt zelfs persoonlijke plicht niet uitgevoerd als iemands plaats in het lichaam, waarvan wij deel uitmaken, niet wordt vervuld. Er moet een 'brief van Christus' zijn, (niet 'brieven,' zoals het praktisch vaak, soms werkelijk, wordt gelezen) die, zegt de apostel tot de Korinthiërs, 'u bent.' (2 Kor. 3:3).

Als wij dan op zo'n wijze levend met elkaar verbonden zijn en voor zo'n doel, hoe noodzakelijk moet het dan zijn dat, als samen vergaderd, we naar gewoonte zijn gedachten zouden zoeken, leren wat Hij wilde dat we als juk-genoten zouden doen, hoe wij elkaar in zijn dienst moeten ondersteunen en aanvullen. De waarde van organisatie op deze wijze schijnt, vreemd genoeg misschien, het minst te worden begrepen door hen die het het best zouden moeten weten - door hen die door de genade van God de kennis van Gods eigen volmaakte organisatie voor zulk werk als van Hem hadden herwonnen (teruggekregen), wat het uiterste vraagt van onze verenigde energie !

'Organisatie' wordt overal gewaardeerd onder christelijke werkers in de verschillende lichamen van de christenheid vandaag, niets kan zonder organisatie worden gedaan. Zo overvloedig worden ze nu vervaardigd, dat ze gevaar lopen om parasitische vergroeiingen te worden op de lichamen zelf van waaruit zij voortkwamen en tenslotte van overbelasting van wat bedoeld was dat zij zouden schragen en

ondersteunen. Er zijn inderdaad enkele zeer ernstige redenen voor het wantrouwen dat we (sommigen van ons) hebben geleerd om hen te ontvangen. Zij zijn in sommige opzichten te vrij en te ruim - zonder tucht en verdervers van tucht, alle kenmerkend geloof loopt gevaar om, door velen van hen, overweldigd te worden door hun vrije verbinding met de meest tegenstrijdige beginselen (elementen), - bekeerden en onbekeerden, christenen met loochenaars van Christus, onder een door God Zelf, onder de ernstigste straffen, verboden 'ongelijk juk' (2 Kor. 6:14-18).

En dan aan de andere kant onderdrukken zij, door hun zuiver menselijke kunstmatige regels, bijna evenzeer het geweten en stellen de wil van de meerderheid, of ambtenarij, er voor in de plaats voor de leiding van de Geest van God. Met dit alles hebben we dus geleerd de gedachte van organisatie te verbinden, wat betreft het beschouwen van ieder voorstel er van met meer dan achterdocht als noodzakelijkerwijs ongeestelijk en kwaad, - ten minste, buiten en dus tegen de Schrift.

Maar wat zullen we dan doen met de gedachte van het 'lichaam van Christus', wat zeer zeker die van een organisatie is, terwijl ze ook Schriftuurlijk en goddelijk is? Die algemene relatie die we tot elkaar hebben verplicht ons 'op elkaar acht te geven tot aanvuring van liefde en goede werken: (Hebr. 10:24), waarmee de apostel verbindt het 'niet verzuimen van onze eigen bijeenkomst, zoals sommigen gewoon zijn, maar elkaar vermanen.' Sluiten zulke woorden niet de gelegenheid in die gegeven wordt voor meer 'aandacht' voor persoonlijke behoeften en het meer bezig zijn met het werk van de Heer onder ons en in onze samenkomsten?

Moet gemeenschap met elkaar niet erg in haar omvang worden beperkt, als er geen gemeenschap is in het werk van de Heer onder ons en om ons heen, als er geen samenkomsten zijn om dit te overdenken, en dit niet als het ware buitengewoon, toevallig, als iets overbodigs, maar ernstig en van harte wordt aangegaan als wezenlijk voor onze gezamenlijke plichten en dus voor onze ware geestelijke gezondheid zelf?

Rechts en links van ons, in alle groeperingen om ons heen, komen christenen samen om het werk van de Heer te overdenken en hun aandeel er in uit te drukken en zichzelf er mee te vereenzelvigen. Is het een noodzakelijkheid die ons overal opgelegd wordt als twee of drie tot de Naam van de Heer zijn vergaderd, dat wij op zo grote schaal zouden zijn afgesneden zoals wij zijn van allen die samenvergaderen voor zulke doelen? Ik kan niet anders dan geloven dat waar ook zo'n behoefte bestaat, het een zeer ernstige is. Het is er op gericht om onze belangstelling in elkaar gedeeltelijk en buitengewoon te maken, om ons te beroven van veel van het goede dat zou moeten komen van de verschillen die onder ons zijn die wederkerige hulp zo noodzakelijk maakt en in haar dienst zo nuttig om ons samen te binden, het is er op gericht om onze christelijke activiteiten meer onsamenhangend en krachtelozer te maken, om ons te beroven van vele deuren die voor ons geopend zouden zijn en ons bloot te stellen aan het verwijt (als geheel) niet bruikbaar te zijn.

Hoe komt het dat zij die het evangelie hebben, dat moet worden erkend, in tenminste even grote eenvoudigheid als overal, juist in staat zouden zijn bestormd te worden met juist zulke verwijten? Waarom zijn we inderdaad zo ver achter gelaten in de evangelisatie

van de wereld door anderen met veel minder licht, maar ijverig in hun samenwerking met elkaar voor zo'n doel? Zijn we te erg beladen door de waarheid die we dragen? Als het dode waarheid zou zijn, mogelijk, maar niet als het levend zou zijn. Waarheid, die gekend wordt door de kracht er van, is 'zo'n gewicht als de vleugels zijn voor een vogel' en waren we in dezelfde geloofsijver gegaan naar dezelfde stand die dezen hebben gezocht, dan kon geen geestelijk vooroordeel ons hebben beroofd van onze zegen. De verhindering, van welke aard ook, is iets anders geweest dan dit.

Maar opnieuw, heeft er zich onder ons niet een neiging ontwikkeld, om bij de geringste aanleiding, uiteen te gaan? Is het misplaatst om er aan te denken, dat Filadelfia dát moet zijn - een 'broederschap'? Hebben we niet gefaald in het beoefenen van die geest van broederlijke gemeenschap waarvan het hand in hand bezig zijn in het werk van de Heer zeker een zeer belangrijk deel is? We hebben ongetwijfeld ruimte gelaten voor de ontwikkeling van gaven en zijn ongeveinsd dankbaar om te zien dat evangelisten, leraars en anderen onder ons opstaan, maar heeft het ons niet ontbroken, op de meegedeelde wijze, aan het proberen het werk van de Heer tot een zaak van algemene verantwoordelijkheid te maken en van de uitgebreidste gemeenschap?

'Taak- bijeenkomsten,' zelfs 'broeder-bijeenkomsten,' zullen deze leegte niet opvullen. We hebben iets nodig dat uitgebreid genoeg is om de belangen van de Heer op aarde te omvatten, vrij genoeg om er iedereen in plaats te geven, praktisch genoeg om zichzelf hoofdzakelijk bezig te houden met thuis plichten en verantwoordelijkheden die op ons liggen in verbinding met de plaatsen waarin we wonen en de sfeer waarin we ons dag voor dag bewegen. We hebben iets nodig dat

ons voortdurend zal doen denken aan onze persoonlijke plichten als werkers van de Heer, tot nadenken stemmend te zijn, bemoedigend en behulpzaam wat betreft onze vervulling er van, ons meer samen te voegen als werkelijke medeleden van het lichaam van Christus, ons zijn gedachten voor ons als geheel doen beseffen en het in ons vormen, geeft ons praktische wijsheid voor de dagen waarin wij leven, dat we mogen zijn als de mannen van Issaschar die naar Hebron kwamen om David koning te maken, 'die de juiste tijden kenden, zodat zij wisten wat Israël moest doen' (1 Kron. 12:32), - iets dat de hele waarheid die we hebben zal ontvouwen in praktische uitdrukking.

Ik ben er van overtuigd dat als de gemeente van God een organisatie is, zoals ze duidelijk is, we haar toch moeten gebruiken voor alle doelen van een organisatie en dat belast met de verantwoordelijkheid om Christus te vertegenwoordigen en de praktische uitdrukking te zijn van zijn gedachten op aarde. En als we maar 'twee of drie' in elke plaats zijn, in plaats van duizenden, terwijl we droevig, zoals we het moeten, de gebroken toestand van de dingen erkennen, zijn we even veel verantwoordelijk om naar onze mate te laten zien wat de gemeente van God zou moeten zijn, - een levend, verenigd, werkend, samenwerkend lidmaatschap, een lichaam dat zich beweegt in overeenstemming met de gedachten van het onzichtbare Hoofd, in de kracht van de Geest die haar heeft gevormd en die haar bezielt.

Niemand veronderstelt dat wij allen onze Bijbels thuis kunnen lezen en dat er geen noodzaak is om voor dit doel samen te komen. Ook veronderstelt niemand dat we in onze huizen en onze families kunnen bidden en geen behoefte hebben aan bidstonden in de gemeente.

Waarom moet de werk -samenkomst, het middel van praktische gemeenschap, de enige zaak zijn die niet nodig wordt geacht?

Toch worden, wegens gebrek hieraan, de bidstonden vaag, algemeen, met weinig duidelijke toepassing op noden die niet bekend zijn en gaan ze dienen voor wat louter persoonlijk, privé is of waaraan weinigen deel hebben, met wie geen gemeenschap wordt gezocht en zo weinig mogelijk. Onze lezingen ontbreekt het eveneens aan het punt van persoonlijke toepassing, de frisheid van belangstelling waarin wordt voorzien door de voorvallen van dienst die onbekend zijn behalve aan enkelingen. Wij zijn inderdaad, grotendeels, enkelingen die elkaar op enkele punten raken, in de meeste voor elkaar verborgen. Behalve als persoonlijke vriendschappen ons hier en daar verenigen en die, zonder de grotere belangstelling om ze te bestendigen, de neiging heeft om ons in partijen te vormen en om in tijden van druk ons daarin uiteen te doen gaan.

Hoe weinig 'geven wij acht op elkaar tot aanvuring van liefde en goede werken ' (Hebr. 10:24), hoe doelloos worden, door gebrek aan kennis, uitingen van dit soort! Hoe weinig zijn we in het algemeen dicht genoeg bij elkaar in onze innerlijke levens om ze aan te moedigen of geven gelegenheid ze te maken! Toch staan we als kinderen van God en leden van Christus in een verhouding tot elkaar dichter en blijvender dan elke andere kan zijn!

We hebben het als christenen nodig praktisch dichter bij elkaar gebracht te worden, niet slechts theoretisch. In de druk van de wereld op ons hebben we het nodig elkaar bij de hand te vatten en elkaars handen in God te versterken. In de tegenwoordigheid van kwaad is het nodig dat we, geen gebroken, maar een aanéén gesloten front

tonen. In een wereld die van God verwijderd is maar over wie zijn genade draalt, hebben we een meer praktische gemeenschap nodig met het evangelie en aanmoediging voor iedereen om ijverig deel te nemen in de bediening daarvan. In alles wat de gemeente van God betreft moeten we dat hebben wat ons beter de gelegenheid geeft om te leren dat we 'leden van elkaar' zijn. En we moeten dit, als deelgenoten van de gedachten van Christus, praktisch meer verenigd tot uitdrukking brengen.

Lid zijn van het lichaam van Christus betekent dienst, ieder deel van een 'lichaam' staat in een noodzakelijke verhouding tot het geheel en er is nergens onafhankelijkheid, ieder is nodig en dient en wordt gediend door het geheel. Volgens dit principe heeft God gewerkt door de natuur heen en nergens vollediger dan onder mensen. Als 'het niet goed is dat de mens alleen is', dan maakt God voor hem als hulp, niet de herhaling, maar de aanvulling van hemzelf. Hij verenigt de zwakkere met de sterkere, zodat zelfs door deze zwakheid zijn sterkte beter gediend kan worden. Zij wordt hem gegeven om gediend te worden, opdat zij hierdoor hem ook dient terwijl zij hem uit zichzelf ontlokt, zijn hart aan de dag legt, - een zegen wat alles wat hij geeft niet kan terugbetalen. De behoeften en de ongelijkheid van de mensen hebben insgelijks de gemeenschap opgebouwd door verdeling van werk en zelfs de gebieden van de aarde zijn zo nuttig door het verschil van hun producten waardoor de volken van de aarde worden samengebonden. De steden zijn de hoogste ontwikkeling van dit principe en als de mens die van God weg ging de eerste bouwde, toch heeft God voor zijn volk de laatste stad toebereid, een 'stad die fundamenten heeft,' en die zal blijven.

Dus dienst is van nature de wet van God, daar het de uitdrukking is van de natuur van God Zelf, die liefde is. 'De liefde zoekt zichzelf niet,' 'door de liefde dienen we elkaar.' Liefde is vrijheid, geluk, het tegengestelde van wetticisme, de geest van de hemel, terwijl ze zegen schenkt en weerkaatst. En die meest volledige beschrijving van de liefde die we vinden in 1 Korinthiërs 13 wordt bewaard (omsloten) in (door) het 'lichaam van Christus' als haar eigenlijke tehuis en het middel van haar uitdrukking. Hier is het eenvoudig de noodzaak van alle delen tot elkaar wat zorgt voor het voortdurend uitgaan van liefde tot elkaar en dat noodzakelijk maakt. Er zijn sommige kleine dierlijke half-organismen die door deling groeien, maar des te hoger het organisme des te meer wordt op haar eenheid de nadruk gelegd door de afschuw hiervan. Een verloren deel wordt niet opnieuw aangevuld, het schepsel is verminkt en gaat treurende om haar verlies terwijl ze vervanging afwijst.

Zo is dan het lichaam van Christus - het hoogste toonbeeld van zo'n bij elkaar passen dat er zijn kan, en als er maar twee of drie praktisch bij elkaar kunnen zijn dan bevrijdt dit hen niet van de verplichting tot al de leden. Liefde moest de gedachte hiervan als vrijheid verafschuwen en het is alleen voor onze eigen verantwoording dat we volgens haar kunnen handelen. Liefde zou daarom inderdaad de plaatselijke uitdrukking van het hogere moeten vasthouden, het niet opzij zetten voor het onpraktische en onmogelijke, toch zou ze zien dat dit feitelijk niet ontaardt in louter gedeeltelijk en dus sektarische, vertoning. Zij zou toch naar buiten en om zich heen moeten kijken als deelnemende aan de goddelijke liefde tot allen en onvergetelheid van de bestaande band. Zij moet uitzien over het gehele veld van de belangen van Christus en zichzelf van harte met allen vereenzelvigen,

terwijl ze probeert het uitzicht te verruimen en de sfeer van praktische deelneming uit te breiden. Gebeden, voorbeden, dankzeggingen zouden daarmee altijd duidelijker worden, terwijl toch breder in omvang en meer overeenkomstig de apostolische, bijna vergeten regel, ‘voor alle mensen.’

Maar meer, zou zo’n geest ons bezielen dan zouden we misschien gaan zien dat er andere ‘goddelijke bewegingen’ waren onder christenen elders; niet minder als zodanig te herkennen omdat er, vermengd met wat van de Geest van God was, te puur menselijke beginselen waren en dat de vijand er naar streefde hen met verschillend kwaad te vervalsen. We zouden ook moeten leren dat God lessen voor ons had, de meest praktische en nuttige, van rondom, als we maar alleen nederig genoeg zouden zijn om te leren van alle soorten van onderwijs en wijs genoeg om in staat te zijn ‘het kostelijke van het snode uit te trekken’ (SV) [of ‘uit te spreken wat waarde heeft’ (NBG)], de noodzakelijke toestand voor ons zijn ‘als Gods mond’ (Jer.15:19). We zouden ongetwijfeld daarin zeer vaak onze eigen berisping vinden en dit zou ons veel op de proef stellen, het zou tonen of we wensten te geloven dat alle wijsheid bij ons was en buiten alleen duisternis was, of dat evenals bij het vlies van Gideon, de dauw van de Geest geheel bij ons was en de gehele grond rondom droog.

Het is hierbij niet de bedoeling om een neiging aan te moedigen om her- en derwaarts te lopen, wat in het algemeen slechts de uitdrukking is van rusteloosheid en gemis aan goed bezig zijn met onze eigen dingen. We moeten onze voeten houden op een bekend pad en ze niet toelaten op twijfelachtige paden. Het is het hart dat verruimd moet worden en niet het pad, dat altijd een eng pad moet

zijn. De geest van de zwerver is een geest die te weinig opmerkzaam is op de weg met God om in staat te zijn een ander daarop te leiden. 'Laat ieder die de naam van de Heer noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid' (2 Tim. 2:19) is een woord dat, als het in de geest ervan gevolgd wordt, iemand van iedere twijfelachtige zaak (die daarom kwaad kan zijn) zal afhouden, evengoed van wat als zodanig bekend is en ook van dat waarin ik de werking van de Geest van God kan zien, zolang als het toch vermengd is met dat wat ik moet oordelen als tegen Gods gedachten.

Ik zou op mijn eigen ziel willen drukken wat ik op anderen druk, terwijl ik spreek van overtuigingen die nu een geruime tijd bij mij geweest zijn en alleen toenemen met het tijdsverloop, dat terwijl wij ons terecht vergaderen als aanbidders en hoorders van het woord van God, we misschien nergens, uitgezonderd ongeregelde en buitengewone, gemeenten hebben van het geheel als werkers onder de Heer ons Hoofd en om onszelf te beheersen als zij die van zijn gedachten zijn, waar dan ook, echter uitgedrukt in al de ruimheid die, naar we moeten erkennen, zijn gedachten hebben. Ik geloof dat zulke samenkomsten nodig zijn voor de handhaving van ware christelijke gemeenschap in haar volle werkelijkheid, met elkaar en evenzeer met de Heer en te helpen de gemeenten te maken tot een levende, bevattelijke vertegenwoordiging, hoewel zwak, van het 'lichaam van Christus.'

Het was mijn bedoeling meer te zeggen, maar ik heb misschien de grens bereikt van wat de Heer nu zou willen hebben. Het moet niet worden verondersteld dat deze bladen die enkel fragmentarisch en tot nadenken stemmend zijn stilzwijgend voorbijgaan aan wat anders

in de brief aan Filadelfia onopgemerkt is. Als het Hem zou behagen ze te gebruiken om de gewetens van zijn volk tot meerdere oefening te brengen betreffende wat zeker een speciaal woord van Hemzelf voor de huidige dag is, dan zal het doel zijn bereikt.

Bijlage

Redactie Engelse versie

De 'Christian Update series' bestaat uit opmerkelijke religieuze geschriften van 19e-eeuwse auteurs, die zijn bewerkt om ze gemakkelijker leesbaar en begrijpelijk te maken. We hebben een goudmijn van waarheid van deze door God begaafde schrijvers die de Schrift voor ons openden op een manier die 1500 jaar lang niet bekend was. Helaas worden veel van deze geschriften tegenwoordig niet gelezen, of wanneer ze worden gelezen, niet gemakkelijk te begrijpen, omdat de schrijfstijl in de vorige eeuw is veranderd van een sterke nadruk op literaire schoonheid (met een lange en ingewikkelde zinsbouw), naar nadruk op eenvoud en leesbaarheid. Ook zijn woorden van betekenis veranderd of worden ze niet meer algemeen gebruikt. Daarom, in de overtuiging dat het de leiding van de Heer is, redigeer ik enkele van deze geschriften om ze gemakkelijker te begrijpen te maken, terwijl ik de exacte betekenis van de schrijver en zoveel mogelijk van zijn stijl handhaaft. Er zijn enkele voetnoten toegevoegd en verwijzingen naar artikelen die niet meer in druk zijn en naar gebeurtenissen die niet meer goed bekend zijn, zijn weggelaten. Ik bid dat deze 'Christian Update Series' degenen die het lezen zal helpen groeien in de waarheid en hen een grotere waardering zal geven voor hun Heer en Heiland, Jezus Christus.

Roger P. Daniel

Engelse titel

A Divine Movement and our path with God today.

The 'Christian Update' series; Volume One

(A discussion, defense, reproof and exhortation concerning the principles and practices of so-called 'brethren')

ISBN 0-88172-138-7

Published 1990 by BELIEVERS BOOKSHELF INC.

P. O. Box 261, Sunbury, Pennsylvania 17801

Links naar de Engelse versie

https://stempublishing.com/authors/FW_Grant/DIVMOV.html

<http://plymouthbrethren.org/series/6106>